

Tàu Điện Ngầm Bắc Kinh Tuyển Số 1

Contents

Tàu Điện Ngầm Bắc Kinh Tuyển Số 1	1
1. Chương 1: 152 Đô	2
2. Chương 2: Mỹ Nữ Dã Thú	6
3. Chương 3: Xuân Phong Nhất Độ	9
4. Chương 4: “tọa Nguyệt Cử”	13
5. Chương 5: Nhân Thú Nhâm Thủ	16
6. Chương 6: Thanh Thang Ma Lạt	19
7. Chương 7: Nhân Gian Khó Khăn	21
8. Chương 8: Tin Nhắn Ngắn Quấy Rầy	23
9. Chương 9: Bạn Trai Lâm Thời	26
10. Chương 10: Bốn Người Một Bàn	29
11. Chương 11: Kẻ Dở Hơi Lý Phát	32
12. Chương 12: Chính Thức Ở Chung	35
13. Chương 13: Phong Tào Nam Nhân	39
14. Chương 14: Người Xâm Phạm Ta	42
15. Chương 15: Thu Khố Màu Đỏ	45
16. Chương 16: Nhũ Danh Cầu Thặng	49
17. Chương 17: Hồ Ngôn Loạn Ngữ	52
18. Chương 18: Đầu Có Lỗ	54
19. Chương 19: Phòng Trọ Không Còn	57
20. Chương 20: Càng Tẩy Càng Đen	60
21. Chương 21: Vào Phòng Tôi Ngủ	62
22. Chương 22: Theo Tôi Về Nhà	65
23. Chương 23: Kỳ Động Dục	70
24. Chương 24: Chuyện Ngắn Cường Hôn	72
25. Chương 25: Mỹ Hảo Kết Cục	74

Tàu Điện Ngầm Bắc Kinh Tuyển Số 1

Giới thiệu

Tên gốc: Bắc kinh địa thiết nhất hào tuyển Tình trạng: Hoàn (25 chương) Edit: Luna Thể loại: Hoan hỉ oan gia, nhẹ nhàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tau-dien-ngam-bac-kinh-tuyen-so-1>

1. Chương 1: 152 Đô

Bắc Kinh gần tới mùa đông, khí hậu cũng không biết thế nào, lúc lạnh lúc nóng, mặc áo bông dày dày, ở bên ngoài còn muốn lạnh run một phen, thế nhưng vào đến bên trong, lại cảm thấy oi bức không chịu nổi, trùng hợp lúc này vừa không có máy sưởi, cũng không biết oi bức chỗ nào đâu. Bình An đem một tay để trong túi, một tay mang theo rượu vang đỏ Trường Thành, rúc vai ở trên đường vội vã đi, lúc tới cổng ga tàu ngầm hẳn mới chợt nhớ tới nguyên nhân đến —— bởi vì tới gần mùa đông, là trời thu.

Bình An là một tên rất hay.

Đây là nãi nãi (bà nội) của mẹ Bình An đã từng có người nói, cũng chính là tổ nãi nãi (bà cố) của Bình An đi, chuyện này lại muốn liên quan đến thời kì cách mạng văn hóa trước đây thật lâu, khi đó xã hội vẫn rất rung chuyển, người nghèo ăn không đủ no nha mặc không đủ ấm đừng nói đi, tổ gia gia của Bình An đáng thương còn được xem phần tử trí thức mà cấp đãi đi, vẫn tung tích không rõ, tổ nãi nãi của Bình An bắt đầu sinh ra tính kiên định phi thường, liền tự nhận là cực kỳ có nhận xét có ý nghĩa lịch sử, chính là muốn cho lứa hài tử tiếp theo gọi là Bình An, đáng tiếc rất không đúng dịp, nãi nãi của Bình An gọi là Cát Tường, mẹ Bình An gọi là Như Ý, cuối cùng đến Bình An, trong nhà hẳn lại là độc đinh(cháu trai duy nhất), liền trực tiếp đem tên này lấp vào... Được rồi, kỳ thực Bình An ngụ ý cũng chính là bình an.

Chà xát tay, ở nơi kiểm an xếp hàng kiểm túi, Bình An ngẩng đầu nhìn trước mắt người đông nghìn nghịt, đủ để thở dài, nếu như nói nhân sinh chuyện buồn rầu nhất là cả ngày vì cuộc sống bôn ba, như vậy đang lúc bôn ba khổ não nhất chính là không thể không ngồi phương tiện giao thông —— tàu điện ngầm.

Người nếu như đều không phải người Bắc kinh, đồng thời không cần ngồi cái phương tiện giao thông này, như vậy chúc mừng người, người trúng thưởng rồi.

Người nếu như là người Bắc kinh, đồng thời cũng không cần ngồi cái phương tiện giao thông này, như vậy chúc mừng người, người trúng giải nhất.

Người nếu như là một người bên ngoài, nhưng ở Bắc Kinh công tác, đồng thời mỗi ngày đều phải đối mặt cái phương tiện giao thông này, như vậy còn muốn chúc mừng người, người so với người khác đều siêu thoát.

Bình An không ngoại lệ chính là loại người thứ ba, hẳn là người Hà Bắc, xa quê hương đến Bắc Kinh, ở Bắc Kinh công tác định cư tạm thời, chỉ bất quá hẳn ngày hôm nay mới một tiểu giả, muốn đi thăm thân thích ở bên này, mà đối mặt hẳn còn là cái phương tiện giao thông này, Bình An tự đáy lòng cảm thấy mình và tàu điện ngầm phi thường có nghiệt duyên, đồng thời càng khiến hẳn không kịp chờ đợi muốn gom tiền mua một hai chiếc Alto (ô tô ấy mà, bất quá dựa theo tình trạng kinh tế hiện nay, hy vọng không lớn).

Một trận thanh âm chói tai vang lên, nhìn cách đó không xa tàu sắt chạy qua, còn trong lòng đất thối lên một trận gió, sau khi đoàn tàu dừng hẳn, trước mặt hai cửa trái phải tự động mở ra, Bình An chui vào chính giữa đoàn người, còn không có đi về phía trước, người phía sau liền ủa lên, sau đó hẳn kéo chân vẫn không có xô dịch vị hẳn, mỗi lần đều là bị xấu hổ chen lấn như vậy.

Bình An nén giận ở trong đám người, đột nhiên cảm giác được trên chân mềm nhũn, nhất thời cảm thấy không ổn, vội vàng ở trong đoàn người chật vật quay đầu, đối vị nữ nhân phía sau trang điểm đậm rực rỡ kia nói xin lỗi: “Không cố ý không cố ý, quá nhiều người không chú ý, nhất thời cũng không bước ra, không nên để tâm ta đáp một chút đi?”

Nàng kia cau mày nhìn về phía Bình An, hoàn không có phản ứng nhiều, đoàn tàu không hề báo trước đã thắng gấp rồi, Bình An chân cũng liền không khống chế lại hung hăng nghiêng xuống phía dưới, sau đó chính tiết bên trong buồng xe vang lên một tiếng thét chói tai xé rách màng nhĩ.

“Anh là bệnh tâm thần a? Tôi mới mua UGG, đau chết mắt!”

“Thực sự xin lỗi, không cố ý...”

“Mất nhìn cái gì chứ? Đáp một lần coi như không cẩn thận, lại đáp một lần nữa!”

“Thực sự không cố ý, xin lỗi...”

Nói nửa ngày cũng không biết nàng là thật nghĩ đau chân, còn là đôi giày yêu thương kia in dấu chân to, bây giờ người cũng kỳ quái, luôn luôn thích mặc hàng hiệu đến chen tàu điện ngầm.

Bình An liền trong miệng lập đi lập lại hai cái từ này, hắn chỉ biết mỗi lần vừa lên tàu điện ngầm, dù sao cũng phải có chút việc tìm tới hắn, khác đường bộ trước không nói, chỉ cần là tuyến số một, hắn là thật ném được cái gì gọi là không có lúc không đắc tội núi cao, còn có nhiều lần hắn chính mình vượt qua đi làm núi cao, vừa là bốn ân huệ trạm xe... Quả thực thống khổ, cái loại bị chen ở chính giữa này, trên tay vừa không có chỗ dựa cảm giác có chút phi thường khó chịu, hắn liền dùng sức với về phía trước cái cột màu trắng bạc kia, đều không phải Bình An khí lực nhỏ, thực sự là vấn đề độ cao so với mặt biển có hạn, thử nhiều lần chưa từng thành công, cuối cùng đứng ở bên cạnh một cụ ông đồng dạng không có tay vịn liếc mắt Bình An một cái, lão thần tại tại nói một câu: “Tiểu tử, mày nghĩ ở chỗ như vậy có thể ngã sắp xuống sao?”

Sau Bình An lại lĩnh ngộ, chính là lúc đang đứng không vững, người khác hướng bên kia ngã, người cũng hướng bên đó ngã, ngược lại xui xẻo là chết là cái tên nắm tay vịn không tha kia!

Cuối cùng, vị đại tỷ nùng trang (trang điểm đậm) thơm ngào ngạt kia rốt cục an tĩnh đến trạm xuống xe, vung ống tay áo, trước khi xuống còn không quên trừng Bình An, Bình An thấy choáng váng lập tức đứng ở trong buồng xe trên mặt ứa mồ hôi, loại chuyện mất mặt này trên tàu điện bình quân ba ngày sẽ phát sinh một lần, vận khí tốt một ngày còn có thể phát sinh vài lần, ngay lúc đoàn tàu đang chạy lại đột nhiên thắng khẩn cấp, Bình An đầu trực tiếp đụng phải lưng của người phía trước, “Răng rắc” một tiếng giòn nứt phát ra, Bình An trong nháy mắt đã biết, ngày hôm nay vận khí rất tốt.

Đầu cũng không kịp ngẩng lên, vội vàng xin lỗi: “Thật sự là xin lỗi, không cố ý...”

Vị phía trước kia hiển nhiên tính tình rất tốt, cũng không nói gì làm khó: “Không có việc gì, bất quá là chai rượu nứt.”

Gì? Bình An cả kinh, cúi đầu vừa nhìn, còn tưởng rằng là chai rượu trong tay mình nứt, mới phát hiện vị phía trước kia cũng mang theo một chai rượu, vừa đúng còn đều là rượu vang đỏ Trường Thành, Bình An còn không có trì hoãn quá lâu, trong tàu điện ngầm bắt đầu vang lên một thanh âm: “Đã đến Trung tâm thương mại quốc tế, ga Trung tâm thương mại quốc tế, hành khách có nhu cầu đổi sang tuyến số 10, thỉnh nắm kĩ thời gian xuống xe. We are arriving at International Trade Centre...”

Cửa vừa mở ra, Bình An bị chen ở chính giữa không kịp thở, dưới bàn chân lập tức như là dãi ra một cái đinh, chế trụ khối bảo địa này không bị đoàn người chen xuống phía dưới, chờ tất cả người trong xe đi xuống cả, lúc người bên ngoài còn chưa lên hô to hít một hơi, kinh hãi cảm giác không thích hợp, cúi đầu vừa nhìn, chai rượu vang đỏ nguyên bản trong tay mình không có!

Không nói hai lời, Bình An phát huy tinh thần bú sữa mẹ, chọi ngược người lên tàu, tại một giây cuối cùng trước khi cửa gần đóng, chui vọt ra. Mắt nhìn chung quanh a, anh trai kia đứng ở trước mặt hắn, cư nhiên mặt ngoài nhìn vô hại, hạ thủ lại ác như vậy,... ít nhất ... Hộp quà bìa cứng hai chai còn 150 đô, hắn tiểu dân chúng lại luyện tiếc mới chỉ 150 đô mua, tự mình xui xẻo đem rượu của người ta làm hư, cũng không thể tay không đến nhà cô bảy đi tám a, may mà Bình An tâm đưa ngang một cái, ngược lại bây giờ nghỉ ngơi, lúc này hắn là chuẩn bị cùng người cầm rượu của hắn tính toán.

Bình An khi còn bé chính là một người không chịu thua thiệt, ở nhà từ trước đến nay bạt tiêm (mũi nhọn), nếu ai chọc tới hắn, hắn dám cỡi quần hướng về phía người nọ đánh rắm, bất quá giá cũng đều là từ miệng mẹ Bình An nói ra, Bình An đúng là khi còn bé chuyện nhớ kỹ thật không mình bạch, bất quá hắn thật ra biết hắn người này bây giờ còn tính là dễ nói chuyện, thật đúng là ứng chứng câu tục ngữ kia—— tính tình dạng gì đều có thể bị sinh hoạt mài đến không cạnh không góc, cố định cùng sắt như nhau.

Lại so với như bây giờ, Bình An rốt cục xuất hiện ở cửa trạm điện ngầm trung tâm thương mại quốc tế, nhìn thấy anh trai mang theo rượu của mình còn đi rất đương nhiên, đi tới nắm chặt vai hắn, thiếu chút nữa thốt ra “Phi long tham vân thủ đại hiệp”.

Người nọ quay đầu, thấy Bình An biểu tình còn rất kinh ngạc: “Cậu thật đúng là đuổi tới rồi, có quyết đoán có quyết đoán.”

Bình An cúi đầu nhìn thoáng qua trong tay hắn lưỡng bình rượu, coi như hảo ngôn hảo ngữ: “Đại ca, chúng ta không thể làm việc như vậy a, anh tốt xấu cũng lưu cho tôi một chai a, chai còn lại coi như bồi thường

cho anh đi, được không?”

“Được thì được, bắt quá cậu phải đến công ty với tôi một chuyến, rượu này là chuẩn bị cho giám đốc chi nhánh chúng tôi cầm, đến lúc đó ý tứ ý tứ, tôi lại từ bên trong trộm ra một chai cho cậu.”

Bình An tát vào mồm, ngậy ngậy nhìn tiểu bình đầu (bình đầu = tóc húi cua) trước mặt nói không thở dốc, thứ nhất biết đưa đồ ra còn có thể trộm lấy ra phân nửa, để tiết kiệm tiền, Bình An cứng ngắc gật đầu, vẫn là không nhin được tiếp cận nhỏ giọng hỏi hân: “Chúng ta nói bình đầu ca, anh có đúng hay không học qua cái kia?” Nói Bình An liền đưa tay ra dấu cho hân hai cái, bắt tay tâm mở ra lại trong nháy mắt khép lại để trong túi.

Tiểu bình đầu sau khi xem hiển nhiên cũng hiểu, mọi nơi nhìn một chút, liền cho Bình An biểu diễn một phen, đầu tiên là đem tay xuyên vào, sau đó như là biểu diễn thuật di, căn bản không thấy rõ hân lúc nào liền đưa tay ra lại xuyên trở về, Bình An lúc này biết là đụng phải ngư nhân (người trâu bò kiểu chi thì các nàng tự hiểu nha), nhanh nói: “Chiêu này thật gọi phi long tham vân thủ!”

“Gi a, cái này gọi là thâm tàng bất lộ.”

Tiểu bình đầu một bên hắc hắc cười, một bên cùng Bình An giải thích: “Tôi trước đây học qua ảo thuật một thời gian, nhanh tay còn là rất thực dụng.”

Bình An lúc này mới gật đầu, vỗ vỗ vai tiểu bình đầu: “Bình đầu ca, anh nhanh tặng lễ đi, tôi còn chờ lấy rượu gặp đại thẩm của tôi nì.”

Hai người cứ như vậy trên mặt đất va chạm xuống, bởi vì một chai rượu vang đỏ Trường Thành, bắt quá sau ngày Bình An mới thực sự giác ngộ, nhận thức tên này thật là bất hạnh của hân, dẫn đến nửa đời của mình bị tên mặt người dạ thú hãm hại, tai họa này thêm mắm thêm muối có phân nửa công lao!

Tiểu bình đầu gọi là Trần Phi Phi, nghe nói hân còn là một người Bắc Kinh chính cống, cái gì mà gia gia nãi nãi nguyên quán là Bắc Kinh, cha mẹ cũng đều là người Bắc kinh, đáng tiếc đến Trần Phi Phi, sinh ở Bắc Kinh lại lớn lên ở Đông Bắc, đến đại học rồi mới quay về Bắc Kinh, hân liền có thể nói một ngụm tiếng Đông Bắc, nói mình thực sự là người Bắc kinh.

“Được rồi, Phi ca, anh cũng đừng nói nữa, anh nhanh tặng lễ đi, tôi ở nơi này chờ người, nhanh lên một chút a.” Bình An ngồi trên ghế sa lon ở văn phòng đại sảnh tầng một, trực tiếp đem Trần Phi Phi bắn lên rồi.

Bình An nhưng thật ra cũng không sợ Trần Phi Phi lừa hân, mình cũng cùng đến nơi này, trốn được hòa thượng, chạy sao khỏi miếu, cùng lắm thì không có rượu lại để cho hân ra ngoài mua một chai trở về, ngược lại tiền này Bình An là nói cái gì cũng luyến tiếc chi ra, tội nghiệp một tháng tiền lương, cũng liền miễn cưỡng đủ phí sinh hoạt, thuê một phòng tiền nước tiền điện tiền mạng sẽ muốn mạng nhỏ của hân a, còn không dám thuê phòng trong thành phố, chạy đến Thông Châu thuê một căn có một phòng ngủ một phòng khách, nghĩ vậy Bình An liền cảm thấy mình thật đúng là đủ vô năng chán chường, lại ngẩng đầu nhìn một chút trung tâm thương mại phụ cận, chỉ là dưới bàn chân đạp đến mảnh đất này phải giá trị đến mấy vạn, loại khu vực xa hoa này quả thực ép hân thở không nổi, chỉ có thể quay đầu lại đưa mắt dời đi, nhìn tiểu thư tại tiền sảnh dáng người thon thả đứng thẳng, trên mặt nụ cười tiêu chuẩn từ lúc vào đến bây giờ sẽ không thay đổi qua... Hiện tại tiền sảnh này sân ga cũng phải qua tiếng Anh cấp tám, chỉ là qua còn không được, hình thể vóc người khuôn mặt bắt quá đều theo khuôn mẫu, ai, hiện tại đều thế đạo gì a.

Buồn chán lật tạp chí, rốt cục thấy cửa thang máy mở ra, Trần Phi Phi từ bên trong mang theo một chai rượu vang đỏ Trường Thành không có vỏ đi ra.

Bình An trong tay đang cầm bình rượu, như là nhìn thân nương của chính mình, ai thán: “Nhìn một thân thích đều chém nhiều lớp như vậy, cuối cùng mua chia rượu còn bị người lột lớp da.”

Trần Phi Phi ở bên cạnh thêm mắm thêm muối: “Nếu không cậu mở lễ truy điệu cho nó?”

“Tính toán một chút, tôi xem sau đó tận lực tránh cho sự cố nơi tàu điện, vận rủi liên tục a.”

“Cho cậu danh thiếp của tôi, có việc phiền muộn luẩn quẩn trong lòng gọi cho tôi a, nhìn hai ta đưa đều là hộp rượu bìa cứng.”

Hắn thật là có mặt nói ra, còn nghĩ buồn bực người này cư nhiên không niệm lắm bả chính mình hảo, cúi đầu vừa nhìn danh thiếp, nguyên lai hắn là nhân viên tiêu thụ, còn là nửa bác sĩ tâm lý, lúc vừa mới nhận thức hắn, hắn nói còn học qua ảo thuật một thời gian, mấy cái này nghĩ như thế nào cũng không đáp được, may mà trực tiếp ném vào trong túi, Bình An liền đứng dậy hướng hắn phát tay một cái, không muốn lãng phí thời gian, chính mình từ văn phòng đi ra, vừa nghĩ tới lại muốn lừa hai khối tiền để chen phá tàu điện tuyến số một, phim hoạt hình cũng không biết cấp tiền nghỉ vài lần, là tiền như mạng hắn có loại cảm giác muốn gặp trở ngại.

Bình An cúi đầu đi tới cửa xoay tròn cảm ứng cao cấp, nói cái gì là tới cái gì, phịch một tiếng liền đụng phải một bức tường, còn là từ thịt làm thành, càng thật đáng buồn chính là, chai rượu vang đỏ Trường Thành của hắn thật vất vả trở về, cứ như vậy tuột tay ra.

“Răng rắc ”

Bình An có thể nghe thấy tâm mình đều bị xé nát, dịch thể màu đỏ sẫm đầy đất cùng đông mảnh vỡ, 152 đô cứ như vậy không cánh mà bay, vì sao là 152 đô a? Còn có hai khối tiền nhiên là tiền vé a!

Muốn nói người ta nhân viên công tác trong văn phòng chính là trọn tâm làm hết phận sự, ngay cả bác gái vệ sinh đều chuyên cần như vậy, cầm cây lau nhà và chổi lập tức chạy tới, Bình An trọn to hai mắt, liền nhìn “Tiền” của mình bị bác gái vệ sinh ngay cả quét sạch thu thập tiến thùng rác, tốc độ kia tuyệt đối hạng nhất.

Lúc này Bình An mới nhớ tới chính mình vừa không chỉ có quăng đổ rượu, còn đụng vào người, nửa ngày trạm đây cũng chặn cửa, hắn nhanh ngẩng đầu xin lỗi: “Thực sự xin lỗi, không cố ý...”

Những lời này hắn ngày hôm nay cũng nói bao nhiêu lần đếm không hết, hắn hiện tại liền không một ý nghĩ, lập tức trở về tiểu phòng hắn thuê, còn gặp cái gì thân thích a!

Thế nhưng sự tình luôn luôn muốn một tiểu nhạc đệm tới như vậy, Bình An ngẩng đầu nhìn trước mắt người này ăn mặc chỉnh tề còn giống như người không dễ trêu chọc, thân thể bị Trần Phi Phi phía sau không biết lúc nào lủi tới kéo một cái, hai chúng ta liền đứng qua một bên, hắn vội vàng nói: “Tổng giám đốc ngài xin mời xin mời, này bằng hữu của tôi, vừa mang cho tôi ít đồ.”

Bình An ngẩng đầu liếc nhìn Tổng giám đốc bị mình đụng phải, người ta rất quý giá, tùy ý ừ một tiếng, gì cũng chưa nói, đi.

Cái gì gọi là kỳ thị giai cấp, cái gì gọi là kỳ thị giai cấp? Cái này kêu là kỳ thị giai cấp a!

Bình An lần thứ hai bị đá kích nặng, hắn liền cảm giác mình cũng phải phát huy sở trường, sau đó dùng sức đập đầu, cũng muốn nhìn một chút sau cùng có thể giả thành dạng gì, vẫn là kiếm không được tiền lớn cái gì, vẫn là cũng mua không được chiếc Alto, cũng phải lăn đến không sai biệt lắm không cần chen tàu điện ngầm... Quên đi, hắn cả đời này hy vọng ngoại trừ không muốn chen tàu điện ngầm, thật đúng là không có chí hướng lớn gì, đây cũng muốn trách đến danh tự, ai bảo hắn đã nghĩ bình bình an an tiểu sinh hoạt.

“Bình An a, cậu vận khí không tệ a, có thể có tận mắt thấy tổng giám đốc chúng tôi khuôn mặt tuần tú không người có thể địch, phỏng chừng trong công ty tiểu cô nương cũng phải đổ kị với cậu.”

Trần Phi Phi ở cửa văn phòng cười vỗ vỗ Bình An, Bình An nhưng lại bĩu môi: “Tôi có thể vô phúc hưởng thụ, sau này vẫn là ít gặp mới là tốt, đều không phải một giai cấp kích thích người a.”

“Được rồi, vừa rồi cậu đi mau, tôi còn không có hỏi cậu làm việc gì?”

“Hai ta có chút duyên, tôi cũng là bác sĩ, chỉ bất quá nguyên tắc của tôi là bác sĩ cho bệnh nhân bốn chân có lông, không lớn lên ngoại hình giống chó.”

“Không hiểu.”

“Nói trắng ra là bác sĩ thú y.”

2. Chương 2: Mỹ Nữ Dã Thú

Từ Đại vọng lộ xuống tàu điện ngầm, Bình An một đường chạy chậm đến nơi hẩn công tác, nói thật ra, Bình An thật đúng là không mặt mũi cùng người khác nói chính mình làm việc ở đâu, từ nhỏ học đến cao trung, bốn năm đại học cũng xuống dốc, thế nhưng công tác qua hai năm, đồng học người ta là có thể ở văn phòng nào đó một năm hết mấy vạn tiền lương, thì là một mình ở lại Bắc Kinh cũng đều ở khác thành thị có một chức vị tương đối khá, trái lại chính mình cư nhiên thuê một phòng cũng thành vấn đề, mặc dù khu vực Đại vọng lộ này cũng thật không tệ, mấu chốt là nơi công tác của hẩn kia thực sự không đáng nhắc tới, tầng trệt của một tòa nhà hai tầng cũ trong góc, bên trên lộ về một chịu đủ phong sương bài tử, nhân còn nhỏ hình sủng vật y viện.

*Đại vọng lộ (Dawanglu) nằm trong khu trung tâm kinh doanh (CBD), phía đông của Quảng trường Thiên An Môn. Đây cũng là một con đường trước đây có trong bản đồ Bắc Kinh

Do lời nói của lão bản của Bình An bọn họ, “Cùng đồng nghiệp trong y viện cùng một họ, có phúc khí.”

Sau đó Bình An còn nhìn chăm chăm khối kia phá bài tử suy nghĩ hồi lâu, đồng nghiệp người ta cùng họ, cũng không họ Nhân a...

Bất quá cũng may ở bên này công tác còn quá dễ dàng, hầu như một ngày cũng không vài người đến, loại tình huống tiêu điều này, lão bản còn có thể từng tháng đúng hạn phát tiền lương cho chúng ta, cũng đủ thần kỳ.

Vào y viện, Bình An đem túi phóng tới trên bàn làm việc giản đơn của hẩn, liền bắt đầu loay hoay với Tiểu Bạch bên cạnh bàn hẩn, cố ý đem Tiểu Bạch bên ngoài lồng sắt lấy tay xoay một vòng, tâm tình rất tốt nhìn sinh vật bên trong kia không ngừng chạy, cửa bỗng nhiên phịch một tiếng, Bình An không cần ngăn đầu cũng biết là ai tới, chính là đồng sự duy nhất, Mặc Oa Tử.

“Ta thao – hẩn đại gia, tàu điện ngầm thượng hàng còn dám theo ta mắng, nếu không ta để cho hẩn lên, hẩn còn đứng yên tại chỗ!”

Bình An nằm úp sấp trên bàn nhìn chăm chăm cái mông của Tiểu Bạch, mũi vừa ra khí, ừ một tiếng.

“Cậu nha Bình An, Tiểu Bạch nhà các cậu sớm muộn gì bị cậu giết chết, tôi liền buồn bực, cậu cũng không biết an ủi một chút người đáng thương như tôi đây, cậu có thể nhận thức tôi trước lộ trình xe gian tân sao, từ tuyến 13 đổi sang tuyến 10 đổi lại tuyến 1, sáng sớm sẽ không yên tĩnh quá!”

Bình An đem Tiểu Bạch từ trong lồng lấy ra, buông tay gầy lên, vừa nghe có người nguyên rửa Tiểu Bạch từ nhà hẩn, cũng cùng Mặc Oa Tử nói: “Cậu lại không thể có chút hành vi chức nghiệp thường ngày, sẽ không tìm một phòng gần đây, tôi hôm qua một mình vinh quang ngồi tuyến số 1 cũng nhanh lẫn qua lẫn lại đến chết, cuối cùng tháng này trắng tay, ngay cả thân thích đều không nhìn được, còn lỗ 152 đô, ai oán a!”

Mặc Oa Tử nghe xong đem túi ném xuống, cười ngồi xuống liền không đứng dậy nổi, Bình An không muốn tiếp việc này hoàn hảo, vừa nghĩ tới liền bực mình, cũng nghĩ không rõ lắm có đúng hay không hôm qua không có xem hoàng lịch, đều gây chuyện gì a! Hẩn không vui trực tiếp đem Tiểu Bạch ném vào trong lồng, ngồi trên ghế nhìn Mặc Oa Tử còn cười cười toe toét, tức giận nói: “Mặc Oa Tử cậu cười a, tiếp tục cười, ngày hôm nay tan tầm tôi liền kê đơn cho Đại hoàng của cậu.”

Mặc Oa Tử nhanh từ dưới đất bò dậy, đi tới trước mặt Bình An lấy lòng: “Đừng giận đừng giận, hai ta đều là người đồng bệnh tương liên, phải chiếu cố cho nhau, không thể kê đơn cho nhau a, nếu không lão nương cần tôi mỗi ngày ở nhà hầu hạ, tôi đã sớm cùng cậu thuê chung một phòng đi, còn cần mỗi ngày tâm phiền chen lẫn nơi tàu điện.”

“Cậu có nói như vậy sao, cố ý nguyên rửa mẹ mình chết đi?”

“Tôi không có ý kia người không nên loạn tưởng, cậu đầu lừa sao toàn không nghĩ chút hảo, Bình An cậu nha mới được tâm nói như vậy đi!” Mặc Oa Tử mông vừa nhắc, ngồi xuống ghế đối diện bàn làm việc nhỏ của Bình An, mặt thay đổi như sách lật, liền thần thần bí bí đem mặt tiến tới giữa hai bàn, cầm trực tiếp

đặt ở trên lòng của Tiểu Bạch, nhỏ giọng cùng Bình An nói: “Nói cho cậu biết một tin tức lớn mà Tân kinh thời báo cũng không có, cậu đoán ngày hôm qua tôi không ở, tôi nhìn thấy lão bản đi với ai?”

Bình An đem lòng của Tiểu Bạch qua một bên, nhìn chăm chăm ánh mắt của Mặc Oa Tử: “Không nhìn ra, cậu còn có tiềm năng bà tám.”

“Tôi địa ngục đi, nói cho cậu thực sự nì, không có nói đùa a.” Mặc Oa Tử tay đưa đến bên mép chống cằm mới nói tiếp: “Một nam lái chiếc Mercedes-Benz đón lão bản ra ngoài đi ăn cơm, cậu nói, đây là quan hệ như thế nào?”

Nói đến viện trưởng của y viện sủng vật Nhân Nhân nhỏ, cũng chính là lão bản của Bình An bọn họ, có thể nói là khiến người cảm thấy thần kỳ, y viện sủng vật này mở tại đoạn đường này, người sáng suốt vừa nhìn liền biết chuẩn là lỗ vốn, thế nhưng lão bản người ta ngay cả năng lực khiến nó sừng sững không ngã cũng có, vừa nhìn nơi nát vụn này giống như là đã mở mười mấy năm, không quan tâm nhân viên thay đổi bao nhiêu nhóm người, cũng có thể đúng hạn cấp tiền lương, chia ra cũng không ít, đây cũng là điều khiến Bình An và Mặc Oa Tử nghĩ thần kỳ.

“Lão bản vợ cũ lì tán nhiều năm tân lão công lại tìm tới.”

“Bình An đầu cậu này thay bộ vi xử lý bốn lõi phải không, lão bản chúng ta có thể cùng người ta đánh nhau? Tôi còn thật không tin, muốn nói hần đi một cái gì đại hội làm thơ bày ra tài văn chương ta đều tin, cậu thấy hần lúc nào nổi giận a, nói chuyện lớn tiếng tôi đều chưa thấy qua...”

Mặc Oa Tử nói đến đây, hai người cũng đều nghĩ như thế, nói chung sự tình nói cho cùng cũng không phải có thể đoán được, cũng có thể là con của mẹ ruột lão bản ở bên ngoài tư sinh trở về nhận thức nhà mẹ đẻ.

Hai người đang lúc tự hỏi, chợt một trận gõ cửa dồn dập, Bình An và Mặc Oa Tử đều nhanh chóng mặc áo khoác trắng, ngồi nghiêm chỉnh.

“Xin hỏi bác sĩ ở sao?”

Mặc Oa Tử lập tức đứng lên, hướng cửa đi tới tiếp một vị đại mỹ nữ tóc gọn sóng: “Có, mỹ nữ có cái gì phân phó?”

Bình An cả người rùng mình, còn mỹ nữ có cái gì phân phó? Hần thật coi mình là thái giám.

“Phụ cận chỉ có một y viện sủng vật đi, tôi mang tiểu bảo bối nhà ta đi ngoạn a, nửa đường nó liền tiêu chảy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì a?” Nói mỹ nữ đem túi nilon trong tay phóng trên bàn, trong túi còn vang soạt soạt.

Bình An che miệng nghẹn cười, nhìn Mặc Oa Tử thân thể cứng ngắc, một câu nói này vài cái sau “Nột ~”, trực tiếp khiến Mặc Oa Tử tại chỗ nói không ra lời, hần mở túi nilon, chỉ nhìn thoáng qua, liền quay đầu hướng về phía Bình An nói: “Bình An, hàng của cậu tới.”

Mặc Oa Tử những lời này vừa ra tới, Bình An cơ bản cũng biết là cái gì, giống hai người bọn họ coi như là phân công rõ ràng, Mặc Oa Tử từ trước đến nay chỉ khám cho động vật có cánh hai chân biết bay, còn lại động vật bốn chân tất cả thuộc về Bình An. Bình An đi tới cúi đầu nhìn bên trong túi nilon một chút, là một con màu trắng thỏ, bề ngoài tuy rằng thoạt nhìn khỏe mạnh, chủng loại kỳ thực rất phổ thông, quả thực tiêu chảy rất lợi hại, khiến người ta cảm giác còn kém muốn đuổi chân.

“Tiểu thư, cô cho nó ăn cái gì?”

“Di, tôi nghĩ, một chút cải trắng và cà phê, Tiểu Bạch nhà tôi rất thích sạch sẽ nha, tôi đều có cho nó tắm nha.” Vị này từ từ nói nói biểu tình còn muốn lê hoa đài vũ, lúc này đổi thành Mặc Oa Tử ở một bên che miệng nghẹn cười.

Bình An lại thật ra không có để ý giọng điệu nàng nói, chỉ là vừa nghe thấy thỏ muốn chết này cư nhiên cũng giống mình gọi bảo bối là Tiểu Bạch, hần nhất thời ngực nghĩ không vui, làm bộ ho khan hai cái, nghiêm túc nói: “Tiểu thư, cô hiện tại đưa tới đã chậm, sớm một chút đem chôn, nén bi thương thuận theo đi.”

Câu này vừa đùa nói xong, Bình An và Mặc Oa Tử đều không nghĩ tới, nàng cứ nhiên thực sự tại chỗ mà bắt đầu lau nước mắt, một bên lau sạch một bên khóc như có tang: “Tại sao như vậy hức, Tiểu Bạch nhà tôi lại phải chết hức, đây chính là lễ vật người yêu tôi tặng hức, từ bỏ hức ~!”

Lúc này Bình An cũng không biết nói cái gì, hắn sống hai mươi mấy năm, nữ bằng hữu cũng không có, loại sự tình kéo một tay nhỏ bé này càng không thể nào, hiện tại trong lúc bất chợt liền ở trước mặt hắn một nữ nhân bắt đầu khóc sụt sùi, hắn có thể thấy trong đây giây thần kinh đều theo tiếng khóc giật giật, một hồi cao lại một hồi thấp, đến lúc “hức” một chữ âm thanh còn có thể có vẻ run rẩy, Bình An trực tiếp dùng một ánh mắt quét về phía Mặc Oa Tử, biểu thị xin giúp đỡ.

Hiển nhiên Mặc Oa Tử cũng là lần đầu gặp loại sự tình này, đầu hướng về phía Bình An liếc mắt lắc đầu như trống bỏi, cũng may lúc hai người thúc thủ vô sách, ngoài cửa đi vào một vị nam nhân, Bình An ngẩng đầu nhìn lên, người nọ một thân tây trang chỉnh tề, mới đi tới một hai bước, nàng liền nhào tới, khóc càng hăng: “Thủ ca ca hức, Tiểu Bạch anh tặng lại phải chết hức, người ta thật đau long hức.”

Nàng vừa gọi, Bình An thiếu chút nữa không có ngã trên mặt đất, Thủ ca ca!? Hai người bọn họ thật đúng là bản “Mỹ nữ cùng dã thú” khác, đảo mắt nhìn Mặc Oa Tử lần nữa, được chứ, người này đã nằm úp sấp trên bàn, cầm quyển sách che mặt, vai còn đang run ở tần số cao.

“Lần sau tặng em con khác, chúng ta trước đi tìm một chỗ ăn cơm trưa.” Thủ ca ca nhướng mày, nhìn nữ nhân trong lòng, trong ánh mắt một điểm ôn nhu cũng không có, mà một điểm phần nộ cũng không có, rõ ràng một bộ đã thành thói quen.

Bình An nhìn hai người này ở cửa tiệm diễn phim tình cảm, càng xem người nam này càng thấy nhìn quen mắt, hình như gặp ở đâu rồi, nghe hắn nói xong, lại tí mỉm nhất đeo gọt, hắn không phải là tổng giám đốc ngày hôm qua Bình An ở văn phòng trong khu trung tâm thương mại gặp được sao! Kỳ thực nói thật, Bình An căn bản một thể nào nhớ kỹ việc đụng phải người này, chỉ bất quá hôm nay lại một lần nữa đụng phải, thật đúng là khéo, chủ yếu còn có một chút, hắn rốt cuộc minh bạch chút phẩm vị của người thuộc tầng lớp cao này, liếc mắt Na Tả (ý nói vị nữ nhân kia khóc hức hức, nguyên bản là nộ) rốt cuộc thu nước mắt, tỉnh ngộ, nguyên lai bọn họ đều giống nhau!

“Thế nhưng người ta rất thích lễ vật của Thủ ca ca tặng nha, Thủ ca ca, em không muốn nó chết nha, em chính là muốn nó a, anh liền đáp ứng người ta đi mà.” Na Tả lại một lần nữa hướng Thủ ca ca phát công, đóng đưa tay Thủ ca ca, dấu miệng nhỏ nhắn không ngừng gọi.

Bình An rõ ràng thấy tổng giám đốc chân mày vừa giật, cho là hắn sau một khắc sẽ nổi giận, không nghĩ tới hắn cứ nhiên đem đường nhìn chuyển đến trên người Bình An, sau đó hỏi: “Không cứu được?”

Để đuổi hai bệnh nhân tâm thần này, Bình An rất dứt khoát nói: “Không cứu được!”

Kết quả không ngờ tổng giám đốc kia từ trong lòng ngực lấy ra một xấp màu đỏ Mao gia gia, ném tới trước mặt Bình An nói: “Không cứu được liền đem nó cứu sống.”

Bình An nhìn chằm chằm xấp Mao gia gia, ngực một trận thoải mái phập phồng, ngay cả Mặc Oa Tử cũng từ dưới sách ngẩng đầu, nhìn xấp tiền trên bàn Bình An, nghĩ tính toán cái này phải là mấy tháng tiền lương. Bình An này, lại một lần nữa cảm nhận được cái gì gọi là cảm giác bị thất bại, người ta một xấp tiền liền khiến tim mình đập không dứt, tuy rằng không biết xấu hổ đưa tay cầm, vừa ý để đã đang nghĩ cái này phải là tiền thuê nhà bao nhiêu tháng của hắn a.

“Chừng này không đủ sao, còn thiếu bao nhiêu?”

Bình An nuốt nước bọt, tay cứng ngắc lại đem tiền đẩy trở lại, hắn tuy rằng yêu tiền, khả cũng không muốn muội trừ lương tâm làm việc, tự nói thật: “Kỳ thực cũng không phải hoàn toàn không thể cứu... Chỉ cần chăm sóc thỏa đáng, không để cho nó bình thường uống thứ gì cà phê hay nước trái cây, cũng đừng cho nó tắm, thả vẫn là rất dễ nuôi.”

“Cái gì a, người ta cho nó uống đều là cà phê đen tinh khiết cao cấp không đường a, còn có làm sao có thể không tắm a, sẽ thối chết nha.” Na Tả dờ mũi nhọn bắt đầu phản bác Bình An, điều này khiến Bình An thật nghĩ, hình như một bác sĩ nói cho một người bệnh tăng đường huyết, người không thể ăn nhiều đồ ngọt, mà người bệnh lại nói “Cái gì a, người ta mỗi ngày đều uống cà phê đen tinh khiết cao cấp không đường

nha, ta còn thích dùng nước đường tắm nha, không tắm sẽ thối chết nha.” Các loại ngụy biện đến khiêu khích bác sĩ... Đương nhiên, hiện tại Bình An thấy loại cảm giác phi thường vô lý này.

Thú ca ca bên cạnh nàng cũng đã không nhịn được, từ trong lòng ngực lại lấy ra một xấp màu đỏ Mao gia gia, lần thứ hai ném tới trước mặt Bình An, đồng thời để Bình An lấy giấy bút, mà bắt đầu nói: “Vậy thì người đến chăm sóc nó, ngày mai đem nó về chỗ ta nói, sau đó mỗi ngày buổi trưa đến khu Thạch cảnh sơn XX trạch khu XX cho nó ăn, không cần lâu, chỉ một tháng.”

“A ~ Thủ ca ca đối với người ta thật tốt na, thích Thủ ca ca nhất na!”

Nghe bên tai thanh âm dần dần đi xa, Bình An trừng mắt cầm xấp tiền, tại chỗ sẽ thuận gió hóa đá... Đợi lúc phục hồi tinh thần lại chạy ra cửa, muốn cự tuyệt cuộc trao đổi này, Na Tả và Thú ca ca người ta đã sớm mở xe BMW không biết đi đâu. Cúi đầu uể oải Bình An đi tới hắc bên cạnh bàn làm việc, nhìn trên bàn hai Tiểu Bạch và một xấp Mao gia gia thật dày, trong nháy mắt đầu vàng mắt hoa, như muốn té xỉu.

“Ai, Bình An, cậu là vận cứt chó buồn bán lời! Nhiều tiền như vậy a, mới một tháng, cậu hôm nay là đều không phải mua vé số?” Mặc Oa Tử nhô đầu ra, tiến đến trên bàn Bình An nhìn chăm chăm tiền chảy nước miếng.

Bình An cũng cảm giác mình hẳn là nên đi mua vé xổ số, thật là vấn đề khiến hẳn buồn bực không ở nơi này, hiện tại trong lúc vô tình thu tiền của người ta, phải làm việc cho người ta, vẫn không thể từ chối, nghĩ đến đây, Bình An liền chán nản ngồi ở trên ghế, ngửa mặt lên trời huyết sáo: “Thạch cảnh sơn khu a! Tôi phải từ tuyến số 8 qua Tứ Huệ một mạch vào Bình quả viên!!”

3. Chương 3: Xuân Phong Nhất Độ

*Giao hợp

Nửa tháng tới này, Bình An cũng không biết nên dùng cái gì từ để hình dung tình trạng trước mắt của hắn, mỗi sáng sớm sáu giờ liền dậy, rửa mặt xong ăn sáng một chút đúng giờ chen tàu điện ngầm, đầu tiên từ tuyến số 8 đến Tứ Huệ, ngồi cho đến Đại vọng lộ đi y viện báo danh, chờ Mặc Oa Tử tới hai người một trận rãnh rồi tán dóc, còn chưa ngồi nóng đít đi, lại mặc quần áo tử tế cầm túi chuẩn bị chạy tới Bình quả viên (vườn táo), đến chỗ con thỏ chết tiết kia. Quy luật thường ngày không sai biệt lắm cứ như vậy, bất quá vừa vặn buổi trưa hôm nay y viện người tới, vẫn bận đến buổi chiều sáu giờ, chỉ cần nhàn rồi, Bình An nghĩ dù sao cho thỏ ăn buổi trưa hay buổi tối đều giống nhau, vì đồng tiền kia, hắn cũng không kịp tan tầm quay về Thông Châu, lại liền ngồi trên tàu điện ngầm đến Bình quả viên.

Chen lẫn trong tàu tuyến số 1, Bình An thấy đầu đều choáng váng, nhớ tới lúc chính cùng lão bản nói việc này, lão bản bên mép lộ vẻ cười sẽ không dừng lại, cũng không biết trong lòng hắn là nghĩ gì, để trong mắt người bình thường cũng phải nghĩ là có người đến đoạt bác sĩ nhà mình đi, hắn giống như cùng chuyện này không liên quan đến mình, vẫn có thể dùng ôn nhu ngữ điệu cùng Bình An hòa ái nói: “Thanh niên, có tiềm lực liền đi làm đi.”

Bình An thì có loại xung động muốn mắng chửi người, lời này cùng việc này hoàn toàn là hai chuyện khác nhau được chưa a! Sao còn kéo ra một triết học đạo lý lớn như thế?!

Bất quá Bình An nghĩ tới ánh mắt lão bản ôn nhu như nước, lời gì cũng cũng không nói ra được, đừng thấy lão bản của Bình An đều hơn ba mươi tuổi, hay từ bề ngoài không nhìn ra, nói làm việc đều thông thả ung dung, đặt ở cổ đại tuyệt đối là một nho gia mẫu mực có thể cùng Khổng Tử ngang hàng.

“Hai tiểu ong mật a, bay trong bụi hoa a, trái bay bay phải bay bay...”

Chen lẫn trong biển người, Bình An dùng sức từ trong túi lấy ra di động đang reo không ngừng, nhìn cũng không thấy là ai, để đến bên tai nhận, chính hắn còn chưa kịp nói, bên đầu điện thoại kia chợt nghe thấy tiếng nói như lửa: “Trời cao biển rộng! Sau khi dừng cảm! Muốn chấp nhất... Dem khóa vận mệnh đánh vỡ nga nga nga...!”

Vai nặng, phía sau một thanh âm truyền đến: “Tiên sinh, anh đem âm lượng chỉnh nhỏ chút được không.”

Bình An sắc mặt đỏ bừng, nhìn điện thoại di động một chút điện báo biểu hiện chính là Trần Phi Phi, cắn răng nghiêng lợi đã muốn cúp, ai biết bên trong rốt cục an tĩnh, truyền đến một thanh âm quen thuộc: “Này, Bình An a, ở chỗ nào?”

Bình An sắc mặt tái xanh a, mỗi khi đi về tên này đều tìm mình, rất mất mặt xấu hổ, dè ép lửa giận nói: “Đang ở trong tàu điện ngầm, tôi còn có thể ở đâu, cậu bên kia thế nào còn quần ma loạn vũ.”

Trần Phi Phi ở bên đầu điện thoại kia ha ha cười: “Trên tàu điện ngầm không phải nằm trên giường riêng cao cấp? Cậu thế nào không có việc gì liền ngồi tàu điện ngầm chơi a, thứ bảy chủ nhật có rảnh rỗi không, đi ra tụ họp vui vẻ một chút, thuận tiện giới thiệu cho cậu mấy mỹ nữ.”

Bình An chỉ biết Trần Phi Phi tìm hán khẳng định không có chuyện đứng đắn, vừa nghĩ tới mình còn có nửa tháng không sai, lấy được từ việc ủy thác nhà người khác này, để có tiền chỉ có thể buông tha cơ hội nhận thức mỹ nữ, thở dài nói rằng: “Cậu hạnh phúc, tôi đây bất hạnh nhân nửa tháng cũng phải đi làm, cậu đi tìm người khác đi.”

“A? Đại thú y của tôi Bình An huynh đệ, cậu không thể không đến a, tôi cũng đều cùng mấy tiểu cô nương công ty chúng tôi nói, giới thiệu cho bọn hán một siêu cấp tiểu bạch kiểm, không chỉ có người lớn lên đẹp trai mặt lại trắng, còn là một thú y ôn nhu bảo vệ tiểu động vật, tôi đây nói đều đã nói ra cũng không tiện thu hồi lại, người ta nghe xong chính là vì nhận thức cậu, cậu liền thưởng một mặt a.”

Bình An càng nghe càng cảm thấy thái quá, đây coi là chuyện gì xảy ra, mới nhận thức Trần Phi Phi hơn nửa tháng, người ta bắt đầu lợi dụng chính mình của mỹ nữ, để tháng này tiền lương hậu hĩnh tăng thêm hán bỏ cái ý niệm này, Bình An chỉ có thể vô cùng đau đớn đối diện thoại bịa lời nói dối: “Tiểu Phi hiệp, không gạt cậu, tôi kỳ thực đối với nữ nhân... Cũng chuyện liền như vậy.”

Nói xong Bình An ngực liền chảy máu a, hán rất hi vọng lão thiên gia mở mắt một chút, từ bầu trời rớt xuống cho hán một thân thể nữ nhân mềm mại tươi cười ngọt ngào gợi cảm a.

Trong điện thoại đột nhiên trầm mặc một hồi, Trần Phi Phi thanh âm mới vang lên: “Bình An, cậu có đúng hay không... Cái kia?”

Nghe xong lời này Bình An phi thường không giải thích được, hán nói cũng không nói lời nào rõ ràng, cái kia rốt cuộc là người gì, vắt hết óc suy nghĩ một hồi, cũng lười quản tốt xấu, ngược lại Bình An biết nếu hán là cái kia Trần Phi Phi sẽ không quản quít lấy hán, liền nhanh chóng đối diện thoại trịnh trọng nói: “Không sai, tôi chính là cái kia.”

Bình An nghe bên đầu điện thoại kia Trần Phi Phi thở dài, vẫn thoải mái thảnh thơi người: “Bình An, cậu nói sớm đi, cậu thật không coi tôi là bạn thân, yên tâm đi, tôi Trần Phi Phi tuy rằng chỉ thích nữ nhân, nhưng cũng không phải lòng dạ hẹp hòi đến mức kỳ thị cái loại người kia, tôi cũng sẽ không làm khó dễ người, lúc nào có thời gian hai ta lại đi chơi đi.”

Cứ như vậy, hai người đều cúp điện thoại, Bình An còn đang đối cái kia chuyện không hiểu ra sao, chờ hán đem điện thoại di động để lại trong túi, ngẩng đầu nhìn đồng hồ, phát hiện hầu như người trong xe đều dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, còn có mấy tiểu cô nương tụ lại một đồng vừa cười vừa nghị luận, Bình An trong nháy mắt thấy phía sau một trận gió lạnh thổi qua, đồng thời cũng cố ý nghĩ của mình, “Cái kia” tuyệt đối không phải thứ tốt gì!

Rốt cục ra khỏi tàu điện ngầm, trời bên ngoài cũng đã sớm đen, từng nhà đèn sáng, Bình An không nghĩ nhiều đem cái kia chuyện toàn bộ ném ra sau đầu. Hán kỳ thực cảm giác chút tiền ấy cũng kiếm không được dễ dàng, bình thường y viện không có ai buổi trưa mới vội vàng tới bên này, y viện có người đến hán vội vàng đến trễ nửa cũng phải tới cho thở ăn, loại tinh thần này bề ngoài như có chút không biết sợ hán trước đây thật đúng là chưa từng có.

Khinh xa thực lộ (quen việc dễ làm) tìm được nhà Thú ca ca, hai người cuối tuần tuy rằng mỗi ngày chạy qua bên này, bất quá kỳ thực ngay cả Na Tả và Thú ca ca đều không thấy, tất cả đều là một bác gái sắp tới năm mươi tuổi mở cửa cho mình, Bình An còn cho là bọn họ không ở nhà này, thăm dò hướng bên trong

nhìn một chút, vẫn sáng đèn khẳng định có người, đột nhiên cảm giác được người ta nhà hai tầng cùng một tiểu biệt thự, ổ chó của chính mình kia đều giống như chuông lợn...

“Đinh —— ”

Ấn chuông cửa một cái, Bình An đứng chờ ở cửa.

“Đinh —— ”

Ba phút sau, lại ấn một cái, Bình An tiếp tục đứng chờ ở cửa.

“Đinh —— đinh —— đinh —— ”

Năm phút đồng hồ sau, lần thứ hai nhấn chuông ba lần, Bình An có điểm bất đắc dĩ, nghĩ thầm có thể buổi tối thực sự không ai, ở trong đó thế nào vẫn sáng đèn, công tác một ngày một thân mệt mỏi Bình An đang chuẩn bị dứt khoát lên nghỉ ngày hôm nay trở về, dù sao một con chó một ngày không ăn cái gì cũng không chết đói, vừa mới nghĩ quay đầu đi, phía sau phát ra tiếng mở cửa.

“Cậu là ai?”

Bình An lần thứ hai quay đầu lại, thấy vị Thù ca ca kia mở cửa thân thể dựa ở cửa, cả người tản ra một cổ mùi rượu, còn cau mày nói ba lần như thế, Bình An thiếu chút nữa muốn nói “Đi nhầm cửa”. Thế nhưng vừa nghĩ đến tiền trong túi, còn là đảng hoàng mang túi nói với hắn: “Uy (cho ăn) thôi.”

Người dựa ở cửa cau mày quan sát Bình An một chút, lại nghĩ một hồi, mới như nhớ tới là có chuyện như vậy, để Bình An tiến vào.

Bình An nhìn một chút sân nhà trong phòng sạch sẽ, từ trong bao lấy ra hai túi nilon màu trắng đeo vào trên giày, mới đi vào, phòng khách và sân thượng tương thông, đứng ở ban công chỉ cần thoáng hơi nghiêng đầu, là có thể đem toàn bộ bố cục phòng khách đều thấy hoàn toàn, Bình An liền ngồi xổm ở một góc ban công, tay uy con chó trên ban kia, càng nhìn chó này hắn càng muốn đem độc chết, lớn lên xấu xí còn dễ phát tao, không thể tha thứ nhất là nó cùng mình tiểu thương thử (thử = chuột) một cái tên, Bình An thừa nhận hắn xứng ái Tiểu Bạch nhà hắn liền như cùng Mặc Oa Tử xứng ái Đại hoàng nhà hắn một đạo lý như nhau.

Này sau đó không sai biệt lắm, Bình An mới ngẩng đầu xoay cổ, liếc mắt liền thấy vị Thù tổng giám đốc trong phòng khách kia, hắn thật ra không có mặc âu phục, một thân gia cư phục (quần áo ở nhà) rất tùy ý ngồi trên ghế sa lon, trước mặt trên bàn bày tất cả đều là vỏ chai rượu rỗng, khiến Bình An nghĩ kinh ngạc chính là Thù quản lý này cư nhiên uống vài loại rượu, vừa rượu đế vừa rượu đỏ còn có vài chai bia, đều rỗng tuếch đặt ở trên bàn.

Bình An làm bộ còn không có uy thỏ xong, ngồi xổm bên cạnh ban công lại bắt đầu len lén quan sát, được rồi, hắn quả thực bắt đầu bát quái, có điểm hiểu kỳ loại sự tình này công việc thành công cũng không thiếu tiền lại không thiếu nữ nhân nam nhân, rốt cuộc còn có chuyện gì có thể buồn đến nỗi uống nhiều rượu như vậy? Đồng thời ở trong lòng lần nữa nhắc lại, dính vào loại đam mê này tất cả đều là Mặc Oa Tử gây họa.

Lại nhìn một hồi, Thù quản lý tự mình ngồi ở trên ghế sa lon cũng không động, cũng không nói, đổi TV đen, một hồi một ngụm lại một ngụm uống, nhưng thật ra cùng công tác chính trang của hắn thì có vẻ một trời một vực.

Nhìn Bình An mệt mỏi cũng hiểu được không có ý nghĩa, còn không bằng nhanh lên một chút cản đường sắt ngầm quay về mình ổ nhỏ bổ giác khứ, liền cúi đầu đem chó bỏ lại trong lồng, đóng cửa lồng, cầm túi mình lên đứng dậy chuẩn bị đi ra ngoài, vốn đang do dự mà có muốn hay không cùng vị kim chủ này chào hỏi ý bảo chính mình đi trở về, thế nhưng vừa nhìn hắn hình như say như chết đảo ở trên ghế sa lon, nghĩ thầm vẫn là quên đi, cùng tửu quý nói giống như là nói vô ích.

Bình An cũng rất không thèm để ý từ sân thượng xuyên qua phòng khách đi tới cửa.

“Đứng lại.”

Bước chân dừng lại, Bình An nghĩ phía sau hình như có gió lạnh... Xoay đầu lại, nhìn Thù quản lý không biết từ lúc nào đã đứng ở sau lưng hắn,捏o mắt, nói lắp: “Còn, còn có chuyện gì sao?”

Bình An lại nhìn người trước mắt cũng không biết có phải hay không là người say, từng bước một tới gần hắn, hắn liền từng bước một lui về phía sau, thẳng đến đã lui đến sát tường, Bình An mới nuốt nước bọt, không rõ đây là cái tình huống gì, không biết là muốn say rượu giết người, thực thì bạo lực đi?

“Cậu là ai...? Thế nào lại ở nhà của tôi?”

Thú quản lí nói một câu này, Bình An nhất thời rõ ràng, người này trăm phần trăm uống nhiều rồi, chuyện mới mấy phút hắn liền quên mất không còn một mảnh.

“Tiên sinh ngài uống nhiều rồi, tôi là đến uy thỏ.” Nói xong Bình An lại nhìn một chút bình rượu trong tay hắn cầm, chỉ sợ hắn đưa cái này trở thành vũ khí, say rượu bạo ngược ước số điên cuồng tăng lên, xui xẻo nhưng chỉ có mình Bình An, vội vàng bổ sung nhất câu: “Ngài nhìn xem có muốn hay không đem chai rượu trong tay trước buông, ta mới cùng ngài giải thích cặn kẽ... Vẫn là ngài có cần phải xoay người quẹo phải trở về phòng nghỉ ngơi thật tốt?”

Không ngờ Bình An vừa dứt lời, người trước mắt liền thực sự đem bình rượu ném, kèm theo thân thể đều trực tiếp hướng Bình An nhào tới, Bình An tựa ở trên tường trên người treo một đại nam nhân so với chính hắn cao hơn nữa, càng làm hắn giận là cái đại nam nhân này còn cần người, một ngụm liền cắn lên cái cổ của Bình An lộ ở ngoài y phục, Bình An thiếu chút nữa một huy quyền đánh tới, đè ép cơn tức trong bụng vẫn cảnh cáo chính mình, tên này là tửu quỷ tên này là tửu quỷ, tên này đầu không tỉnh táo tên này còn là kim chủ của mình.

“Thú đại ca, ngài muốn cắn ta một miếng thịt a, nhanh lên nhả ra nhả ra, đừng đè trên người tôi, tôi đem ngài đến giường được không?”

“Trên người cậu, còn rất thơm.”

“Ta khát... Là trên người anh mùi rượu quá hôi!”

Bình An một bên chịu đựng lửa giận, một bên trong tay kéo người sống này, chuẩn bị đem hắn kéo tới trong phòng, đáng tiếc mới đi một hai bước, hai người đều thiếu chút nữa nằm trên đất, Bình An đã ở trong lòng thăm hỏi qua tổ tông mười tám đời của hắn, cũng không biết người này là ăn cái gì lớn lên, nhìn không mập cư nhiên kéo hắn chết chìm.

“Mỹ nhân, thế nào không đi?”

“Ta thao...” Bình An chịu đựng muốn cử động tát hắn, lại lần nữa đem người gác ở trên vai, sắc mặt tái xanh, mặc cho nam nhân bị một nam nhân khác gọi thành mỹ nhân, mới không còn cách nào khác đều tuyệt đối phải bạo phát.

Liền đi một hai bước, Bình An đột nhiên cảm thấy trên người áp lực lại tăng nặng gấp đôi, dưới chân không ổn, một giây kế tiếp cả người liền hướng bên trái ngã xuống, nhưng bên trái cái tên chết tiệt không chết đúng lúc là bàn, sau khi đầu Bình An cùng bàn tiếp xúc thân mật, đáy lòng hắn đều ở đây kêu oan, đồng thời khẳng định người nọ là cố ý hướng hắn đè xuống! Thế nhưng hết thấy đều muộn... Bình An ngay sau một âm “phanh” vang lên, hôn mê bất tỉnh.

Đang lúc hốt hoảng ý thức không rõ, Bình An luôn cảm thấy trên người hình như có tiểu cầu, một hồi đuổi đầu lưỡi liếm liếm, một hồi đuổi móng vuốt sờ sờ, hoàn cho là mình đang ở Nhân Nhân sủng vật y viện, Mặc Oa Tử cố ý đem tiểu cầu trong y viện đến đùa giỡn chính mình ni, chỉ chốc lát, đã cảm thấy cả người khô nóng, so với tắm hơi còn khó chịu hơn, Bình An cũng không biết mình làm sao, cả người khó chịu còn không có chút khí lực, cuối cùng cái mông tê rần, trực tiếp đem điểm ấy ý thức bị đau không có, liền triệt để không có tri giác.

Bình An lại thật ra là một người rất chịu khó, trong công tác ban cũng chưa bao giờ muộn, trừ phi thật là có chuyện trọng yếu gì, hoặc là ngã bệnh, hắn mới có thể ngoài ý muốn xin nghỉ hoặc đi trễ, thời gian dài dưỡng thành thói quen tốt, cũng đã sớm tạo thành đồng hồ sinh học tự nhiên, đến sáu giờ liền dậy.

Nhưng là hôm nay hắn vừa dậy, mở mắt nhìn thấy không phải là tiểu cầu ổ của chính mình, đập vào mắt hoàn toàn là cảnh vật lạ lẫm, đầu còn đang mơ hồ đau Bình An dùng cánh tay nâng nửa người dậy, dùng một chút lực không sao, chính hắn thiếu chút nữa lại nằm xuống, mới phát hiện không chỉ là đau đầu, toàn thân không có chỗ nào không đau a!

Bị đau từ từ tỉnh táo lại, Bình An mở to hai mắt nhìn, phát hiện nằm ở bên cạnh mình chính là Thú quản lí tối hôm qua!

Lại tỉ mỉ nhớ lại một hồi, mới hoàn toàn nhớ tới chuyện tối hôm qua, Bình An cả người đều run, cúi đầu nhìn mình toàn bộ thân trần truồng, mặt trên còn hiện đầy hồng tử ẩn kín, càng làm cho hắc mặt đỏ tới mang tai, phía sau rõ ràng có thể cảm giác được có gì đó nửa mềm còn ở trong người.

Bình An cực độ cảm thấy thẹn nâng người lên, phía sau trượt ra thứ gì đó, hai người tách ra còn phát ra thanh âm dâm – mỹ, hắc tê liệt ngồi ở trên giường mặt một trận đỏ sừng sờ, đây coi là chuyện gì xảy ra? Không giải thích được bị một người nam nhân ? Hay là đang say rượu đồng thời chính mình đang hôn mê? Chuyện này nếu như truyền ra, hắc Bình An này còn có mặt mũi a! Hắc không có cách nào khác tưởng tượng người mình quen biết dùng cái ánh mắt gì nhìn mình, hai mươi mấy tuổi coi như không có bạn gái, tới đây sao vừa đùa giỡn hắc liền tạm biệt tương lai, vĩnh viễn không có mặt trời sao.

Bình An đã sớm thành niên, coi như là một loại manh mối, dứt khoát sẽ không thừa nhận nó đi, yêu nhét xuống đất đi, chết không thừa nhận chuyện tối hôm qua không phải xong rồi sao, còn quản hắc cái gì khác, chính mình không nói khẳng định không có người biết chuyện này, quay đầu nhìn thoáng qua người nằm ở bên cạnh còn chưa có tỉnh, hắc say rượu khẳng định cũng sẽ không nhớ rõ.

Bình An nhìn gương mặt đó nhất định giận đi, cắn răng một cái, đứng dậy mặc xong y phục của mình, cầm lấy bút lông, trực tiếp tại mặt của người đang ngủ say bắt đầu viết chữ, viết xong hắc lại cầm một tờ note, dương dương sái sái viết xuống mấy từ lớn: Thú tiên sinh, tất cả tiền tôi đều lưu lại nơi này, tôi sau này cũng tuyệt đối sẽ không đến uy thỏ, tối hôm qua cái gì cũng không phát sinh, tốt nhất hai ta sau này sẽ không gặp lại!

Sau đó lật khoản: Không muốn lại nhìn thấy mặt heo của anh nữa.

Viết xong Bình An liền từ trong túi ném ra đồng tiền kia, trong lòng rốt cục nghĩ có chút thoải mái, cầm túi thân thể không nhẹ nhàng ra cái phòng này, quay đầu lại nhìn thoáng qua, liền “phi” một tiếng, thật vất vả đi tới cửa tàu điện ngầm, lên tàu chen lấn trong biển người, Bình An còn nghĩ tứ chi bủn rủn vô lực, nhất là đùi và cái mông.

Hắc hiện tại suy nghĩ chết lặng, tứ chi thiếu hụt, sớm đem tên kia ở trong lòng mắng cầu huyết lâm đầu, lửa cháy đổ thêm dầu chính là tàu điện ngầm một hồi phanh lại, một hồi tăng tốc độ, đứng ở phía sau Bình An một nam nhân còn mang theo một cái rượu cứng rắn chẳng làm bằng vật liệu gì, một góc của rượu vừa vụn dè ở trên mông Bình An, tàu phanh một cái hắc thở hổn hển, gia tốc hắc lại mở miệng thở hổn hển.

“Tiên sinh, người không sao chứ?”

4. Chương 4: “tọa Nguyệt Cử”

*Ở cử (chỉ phụ nữ sau khi sinh trong một tháng đầu tiên)

Mặc Oa Tử sáng sớm và hùng hùng hổ hổ như thường ngày vào tiểu y viện, vừa đem đồ ném lên bàn, vừa đùa Đại hoàng trong lòng chim, thanh âm nói chuyện đến điếc tai: “Ta thao – mụ nội nó, hôm nay tại trạm tàu điện ngầm cư nhiên lại để cho tôi đụng phải tên rùa lẩn trước! Hắc, phỏng chừng tên kia cũng không nhớ tôi, cậu đoán xem, tôi lại đứng xếp hàng trước mặt hắc, lúc lên tàu điện ngầm ta sống chết chặn cửa không cho hắc lên, tên kia không kịp mắng ta thì cửa đóng, ha ha ha, ông trời có mắt a!”

Hắc đang ôm Đại hoàng nhà hắc cười ha ha, cười nửa ngày, trong phòng cũng không có phát ra tiếng gì, khiến Mặc Oa Tử lúc này mới cảm giác mình là đang tự mình độc diễn.

“U, Bình An, cậu ngày hôm nay thế nào lại hiền lành vậy, có phải tiền kiếm nhiều hơn liền lười theo tôi nghèo kiệt hủ lậu tiếp lời?”

Bình An vẫn là một câu nói chưa nói, nằm úp sấp trên bàn hai mắt đờ ra. Mặc Oa Tử cảm thấy không thích hợp, lại tiếp tục trêu chọc hắn.

“Cậu một đại nam nhân giả bộ như đang kinh kỳ (cái này nếu là con gái liền sẽ biết) cái gì a, nhanh nói, giống như để tôi diễn kịch miễn phí cho cậu xem, nhanh lên một chút đi trêu Tiểu Bạch nhà cậu một chút, giống cậu đều một bộ muốn chết không sống được.”

“Ai nói Tiểu Bạch với tôi cùng giai cấp...”

Rốt cục Bình An có lực khí từ trong miệng phun ra một câu, nửa người trên toàn bộ ngồi phịch ở trên bàn, cái mông chỉ có thể ngồi trên ghế vừa đau chết, hắn hiện tại đầu còn có thời gian mà phản ứng Mặc Oa Tử, mạng nhỏ mình còn chiếu cố không tới đi, còn chen tàu điện ngầm kéo nửa cái mạng trở về tiểu y viện, một hắn chưa từng muốn nói chuyện, thẳng đến khi hắn nghe Mặc Oa Tử nhắc tới Tiểu Bạch, đại não hắn liền nhanh chóng chuyển biến liên tưởng đến một loạt chuyện không tốt: Tiểu Bạch —— một con thỏ muốn chết cùng bảo bối nhà mình cùng tên —— uy thỏ kiểm tiền —— nhà thỏ có một Thú ca ca —— tối hôm qua bị hắn thượng...

Bình An vừa nghĩ tới việc này, dạ dày đều phát đau, hiện tại hắn rốt cục có thể hiểu được nữ nhân ở cũ là có cái cảm thụ gì, hắn hiện tại chính là cảm giác kia, đau thắt lưng chân đau cái mông đau, đau dạ dày gan đau tim đau, Bình An đang cố gắng vì hắn một thanh niên tốt hai mươi mấy tuổi tìm một lý do thích hợp an ủi mình.

“Ai nha, Bình An, cậu hôm nay có chút không đúng a, chuyện gì xảy ra, chuyện gì xảy ra, nhanh cùng tri tâm ca ca nói một chút, để tri tâm ca ca phân tích nhân quả đạo lý trong này cho cậu.”

Mặc Oa Tử tên này đã hứng thú, phải nói Mặc Oa Tử đổi chuyện gì cảm thấy hứng thú? Không có gì hơn bất quá chuyện (tin đồn, tin nhảm). Bình An chỉ biết người này hăng hái, hơn nữa Mặc Oa Tử miệng mở, công lực thâm hậu, nếu là hắn biết đến chút chuyện gì mới mẻ, chuyện đó phổ lớn ngõ nhỏ không người không biết.

Bình An đem đầu quay về hướng Mặc Oa Tử, hung hăng liếc hắn, phun ra hai chữ: “Mang thai.”

Cái này lại làm Mặc Oa Tử sợ hãi, hắn đem Đại hoàng trong tay để qua một bên, cũng học Bình An bộ dạng toàn bộ thân thể liệt trên bàn, còn giả bộ nhỏ giọng hỏi: “Của người nào?”

Bình An hiện tại nếu là có khí lực, liền trực tiếp mặc kệ tát vào miệng hắn hai cái.

Mặc Oa Tử cũng có chút nhìn ra Bình An sinh khí, nhanh thẳng người lên cười ha hả ngắt lời: “Người cũng bây giờ nói cho tôi biết, cậu thật ra là một song tính nhân a, tri tâm ca ca trái tim không tốt, không chịu nổi sức ép đâu, nói nghiêm chỉnh chút, tôi cũng là thật tâm tưởng giúp mình bạn thân chia sẻ chia sẻ việc lo lắng a, cậu hiện coi mình như hoàng thượng, tôi phục vụ cho cậu còn không được?”

“Tôi là hoàng thượng cậu là cái gì, thái giám.”

“Ai u, Bình An cậu ngày hôm nay tìm thù tới! Khẩu khí còn thật lớn a.” Mặc Oa Tử nói liền vén tay áo lên, làm bộ muốn đánh, kết quả Bình An điều cũng không điều liếc mắt hắn, Mặc Oa Tử liền muốn xuống, vì chuyện bất quá này cong tâm, tiếp tục lấy lòng: “Thái giám không dễ làm a, thế nào cậu cũng phải cho là thái giám tổng quản a, không đúng không đúng, hai ta lạc đề, cậu xem tôi vất vả như vậy nịnh bợ cậu, cậu còn không tiết lộ cho tôi đã xảy ra chuyện gì?”

Lúc này Bình An trực tiếp ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, Mặc Oa Tử nói đúng là một ngày đặc biệt, hắn cũng dự định không để ý tới tên này.

Tình hình này khiến Mặc Oa Tử đau lòng như cắt a, một bên vỗ bàn, một bên học khóc tang điều: “Ai u má ơi, bạn thân chính mình đều không định nhìn mình a, có thể để cho tôi sống thế nào a, ai u má ơi, ai u ai u...”

Hắn một lời còn chưa nói hết, cửa một trận vang, một nam nhân mặc áo khoác vàng nhạt từ cửa đi vào, nam nhân trong tay cầm theo một túi công văn, sắc mặt nhu hòa, nheo mắt lại đối Mặc Oa Tử cười: “Còn chưa vào chốt nghe thấy cậu khóc tang, làm sao vậy?”

Bình An còn ghé vào trên bàn cửa nghe thanh âm, vội vàng ngồi dậy, liều mạng dù thân còn đau ni, liền vội vàng mặc áo khoác trắng, trái lại Mặc Oa Tử đối diện, cũng vẻ mặt ghen đỏ, còn cười hướng nam nhân giải thích: “Lão bản ngài hôm nay tới thật sớm a, kỳ thực trong bệnh viện có tôi cùng Bình An hai người coi chừng liền không thành vấn đề, ngài không bằng ở nhà ngủ một lát giấc, đỡ mệt.”

Lão bản lấy túi đem laptop bên trong đem ra, nghe xong Mặc Oa Tử nói, cười lắc đầu: “Đã lớn tuổi rồi ngủ mấy giờ liền được, cậu còn chưa nói vừa rồi thế nào lại khóc tang thương?”

“Lão bản cũng không thể nói như vậy a, ngài mới mấy tuổi a, lão bản hơn ba mươi đây hứa hẹn, hiện tại đi đâu tìm a. Khi ta tới thấy Bình An hình như thân thể khó chịu, liền hát hai đoạn cho hắn, hát không tốt còn bị ngài nghe thấy được, ha ha.”

Mặc Oa Tử một bên ngưỡng ngừng cười, một bên hướng Bình An nháy mắt, ý tứ chính là để cho Bình An chớ đem chuyện xấu của hắn nói ra, để lão bản biết được, Bình An cũng nghĩ việc này cũng có chút ý tứ, Mặc Oa Tử mặc dù miệng không thành thật, thế nhưng ở trước mặt lão bản vẫn là rất biết nên nói cái gì, cũng không muốn cho lão bản ấn tượng xấu, dù sao liên quan đến vấn đề tiền lương.

“Bình An thân thể khó chịu? Nếu như thực sự không được liền về nghỉ ngơi đi, đừng cố chống cự.”

Lão bản thanh âm như thiên sứ của khiến Bình An một hồi cảm động rơi nước mắt, hiện tại lão bản thương cảm thuộc hạ như vậy đi đâu tìm a, thế nhưng nghĩ tới trở lại còn phải chen tuyến số 1 quay về tuyến số 8, hắn liền sầu muộn, còn không bằng ở trong bệnh viện nằm úp sấp trên bàn nghỉ ngơi một chút, liền hướng lão bản khoát khoát tay: “Không có việc gì lớn, không cần đi về, gần đây có thể là do ăn bậy nên đau bụng.”

Lão bản hướng về phía hai người gật đầu cũng không nói nhiều, ôm laptop và túi công văn lên lầu hai vào phòng làm việc của hắn.

Mặc Oa Tử nhìn lão bản lên lầu, lại đem mặt tiến đến trước mặt Bình An, trái nhìn phải xem, nhìn hồi lâu mới hỏi: “Cậu không mang thai sao?”

Bình An cầm lấy trên bàn một bao thuốc chuột quá thời hạn, mở định đổ vào hộp đựng thức ăn trong lồng của Đại hoàng, Mặc Oa Tử phản ứng cũng nhanh, ôm Đại hoàng liền chạy trốn ra ngoài thật xa.

“Miệng chó không nhổ ra ngà voi.”

Mặc Oa Tử vừa nhìn Bình An thực sự nóng nảy, nhanh ngậm miệng gì cũng không nói.

Trong lúc nhất thời dừng lại, Bình An rốt cục cũng có thể an tĩnh nằm úp sấp trên bàn nghỉ ngơi, khó được thời gian thanh tĩnh, mùa đông ánh mặt trời thật ấm áp từ cửa sổ chiếu vào, cái gì cũng không muốn, Bình An liền mơ mơ màng màng ghé vào trên bàn ngủ, cho tới trưa y viện chưa có một người đến, Mặc Oa Tử ở bên cạnh chán đến chết đùa Đại hoàng, nhìn thoáng qua Bình An đã ngủ, cũng không có phá hắn, cầm lấy áo khoác Bình An cởi ra đắp đi tới cho hắn.

Thời gian vắng vẻ ấm áp duy trì liên tục đến hơn mười hai giờ trưa, Bình An mới hài lòng từ trên bàn bò dậy, xoay cái cổ cứng ngắc, xoa xoa mắt, ngẩng đầu nhìn lên, đối diện trên bàn Mặc Oa Tử không biết từ lúc nào biến thành lão bản, hắn bật người giật mình, trong thời gian làm việc mà ngủ, còn bị lão bản bắt được, tiền lương tháng này sẽ với không ít phân nửa đi!

“Lão, lão bản...”

Lão bản đường nhìn từ trên màn hình máy vi tính chuyển dời đến trên mặt Bình An, cười gật đầu: “Cậu đã tỉnh, Quách Mạc đi mua bữa trưa, thân thể cậu khó chịu sẽ ngủ nhiều.”

Những lời này lại khiến cho Bình An muốn cảm động rơi nước mắt, hắn đều trong nháy mắt bắt đầu nảy sinh một ý nghĩ, thẳng thắn cả đời ở nơi này làm việc.

Ai biết hắn còn chưa kịp cảm tạ một phen, điện thoại di động trong túi lại vang lên, quần bách nghiêm mặt nhìn về phía lão bản, lão bản cũng không để ý cười cười, Bình An mới cầm điện thoại di động lên chuẩn bị nghe, vừa nhìn điện báo biểu hiện, vừa Trần Phi Phi.

“Này, cậu lại có chuyện gì?”

“Ai Bình An, tôi mạo hiểm trong thời gian làm việc gọi điện cho cậu, cậu còn đối với tôi tức giận, tôi kỳ thực muốn hỏi cậu chuyện này.” Trần Phi Phi nghiêm trang hỏi, Bình An lại nghĩ hắn cũng không phải việc đứng đắn gì.

“Cậu nói đi, chuyện gì.”

“Cậu cùng tổng giám đốc chúng tôi, quan hệ thế nào a?”

“Khụ —— ”

Nghe xong lời này Bình An thất kinh, Trần Phi Phi thế nào đột nhiên lại muốn hỏi điều này? Lẽ nào chuyện tối ngày hôm qua đều bị hắn biết! Bình An trong lòng vội, giải thích càng lộ ra việc không liên quan mình.

“Cái gì quan hệ thế nào, tôi và tổng giám đốc các cậu có thể có quan hệ gì, không phải là lần trước không cẩn thận ở dưới lầu đụng phải hắn một lần sao, cậu nhớ việc này chứ?”

Trần Phi Phi nghe xong Bình An nói, cũng hiểu được rất là nghi hoặc: “Đúng vậy, tôi cũng hiểu được hắn là không có quan hệ gì, nhưng thế nào ngày hôm nay tổng giám đốc chúng tôi cứ nhiên thần thanh khí爽 trong giờ làm việc đột nhiên tới tìm tôi, còn nói với tôi muốn số điện thoại của cậu, lại đặc biệt căn kẽ hỏi thăm chuyện của cậu mà, ta không có ý tứ trước mặt tổng giám đốc hỏi hai người các cậu thế nào nhận thức, nghĩ kỳ quái mới gọi điện thoại hỏi cậu, còn tưởng rằng cậu cùng tổng giám đốc chúng tôi quen nhau.”

“Tôi làm sao biết, tôi ngay cả tổng giám đốc các cậu gọi là gì cũng không biết, làm sao có thể cùng hắn quen nhau, cậu cũng suy nghĩ nhiều quá rồi.” Bình An một bên bình tĩnh giải thích, một bên lại gấp gáp hỏi: “Cậu không đem số điện thoại của tôi cùng chỗ tôi công tác nói cho hắn biết chứ? Tôi cũng không muốn tự nhiên quen người khác như vậy.”

“Ai huynh đệ a, việc này cậu cũng không nên trách tôi a, người ta là tổng giám đốc, tôi chính là một viên chức nho nhỏ, hắn đột nhiên tới tìm tôi tôi còn chưa tỉnh hồn nha, cụ thể hỏi cái gì tôi cũng nhớ không rõ lắm, dù sao tôi là cũng đem toàn bộ hiểu biết nói hết, cậu nói cậu nhận thức tôi là một việc thật tốt, tôi giúp cậu cùng tổng giám đốc chúng tôi làm quen, người muốn nhận thức hắn hắn còn không cần hãnh diện đâu, vạn nhất sau đó có một cái thương nghiệp gì lui tới, thuận tiện hơn.”

5. Chương 5: Nhân Thú Nhân Thủ

Bình An trong năm phút ngắn ngủi, quyết định rất cần phải đổi số di động, số di động của hắn kỳ thực đã dùng năm năm, từ khi lên đại học cũng không đổi qua, tuy rằng số đuôi có chút không may, thế nhưng quả thực dễ nhớ, điện thoại di động ném qua hai ba lần hắn đều không đau long, điện thoại di động nghĩ lập tức đi tiệm sửa chữa, về phần lần này khiến hắn có cái ý nghĩ này, nguyên nhân trong đó, rất dễ hiểu.

“Này, tôi không biết anh.”

“Tôi biết cậu.”

“Tôi đều không phải cấp dưới của anh, cũng không có bất luận quan hệ gián tiếp gì.”

“Tôi biết.”

“Tiên sinh, chúng ta nếu không quan hệ cũng không biết, phiền ngài cũng đừng gọi điện thoại cho tôi.”

“Tôi muốn quen cậu.”

“Da mặt anh còn có thể dày thêm chút nữa không.”

“Có thể, cậu đừng xấu hổ.”

“Tôi sợ cái gì xấu hổ, anh đừng làm phiền tôi nữa được không.”

“Chuyện tình giữa chúng ta còn chưa có giải quyết.”

“Chúng ta? Đừng đừng đừng, tôi không chịu nổi.”

“Tôi thay cậu thừa nhận.”

“... Hai ta có thể đừng dùng phương thức này nói không?”

“Có thể.”

Căn cứ vào nội dung điện thoại trên, Bình An nghĩ hẳn đã nhanh diên rồi, hồi tưởng lại hai mươi phút trước, Trần Phi Phi vừa gọi điện thoại, Bình An bây giờ trái tim đều vẫn là thật lạnh thật lạnh, trước đây lúc đến trường cha mẹ sẽ dạy bảo, quen bạn phải thận trọng, hiện tại đều bước trên xã hội đã nhiều năm, lại còn sẽ phạm loại sai lầm cấp thấp này, Trần Phi Phi này tai họa quả thực mau đưa Bình An đẩy đến miệng lửa.

“Bình An?”

“Tiên sinh, tôi cùng ngài nói thật lòng, ngài nếu như bây giờ không uống rượu đồng thời ý nghĩ rất thanh tỉnh, ngài liền thực sự suy nghĩ nhiều, tôi không cảm thấy tối hôm qua có chuyện gì xảy ra đáng giá để chúng ta nhất định phải nhận thức, đồng thời tôi cự tuyệt chăm sóc thỏ tôi cũng rất giải thích dứt khoát, nơi tôi công tác cách khu vực ngài ở xa không thể xa hơn, ngồi tàu tuyến số 1 từ Tứ Huệ đến Bình quả viên tôi đây là đang tự ngược, tiền tôi cũng trả ngài rồi, ngài nếu như còn có cái gì bất mãn, tôi có thể giới thiệu cho ngài một sủng vật y viện tốt, đảm bảo có thể đem thỏ ngài dưỡng thành heo cũng không có vấn đề gì. Cho nên, ngài nếu như không có chuyện gì khác, như vậy tạm biệt.”

Bình An “ba” đem máy khép lại, cầm trong tay hộp cơm chuẩn bị dùng ăn để phát tiết, bàn đối diện Mặc Oa Tử vừa mới mua cơm xong trở về, vẻ mặt trợn mắt há mồm nhìn Bình An không để ý tới hắn, kinh giác gặp quỷ, xông thẳng đến Bình An giơ ngón tay cái lên than thở: “Khí phách lộ ra ngoài a.”

Bình An cố sức đẩy chiếc đũa, ngẩng đầu liếc hắn một cái, hướng miệng lấp phần cơm.

“Hai tiểu ong mật a, bay trong bụi hoa a, trái bay bay phải bay bay...”

Chuông điện thoại di động vừa vang lên, Bình An không nói hai lời trực tiếp nhấn yên lặng, tiếp tục thanh tịnh ăn.

“Hắc, Bình An, cậu thế nào cùng đại kim chủ trở mặt? Cái này cũng không như tác phong ngày thường của cậu a, cậu không phải từ trước đến nay đều có tiền tuyệt đối đặt trong túi, liều mạng không cho người khác đoạt, cậu ngày hôm nay thật đúng là quá không bình thường, ”

Bình An miệng dùng sức nhai cơm, cũng không ngẩng đầu lên: “Cậu coi như tôi ăn no không có chuyện làm, một tháng luôn luôn có vài ngày khó chịu như vậy.”

“Cậu nói cậu, sinh hờn giận đừng loạn phát hỏa a, tôi đây không phải là giúp cậu sao, cậu cũng không nói rõ cuộc có chuyện gì xảy ra, tri tâm ca ca thế nào giúp cậu a.”

Bình An trừng hắn, không phản ứng hắn, lại cúi đầu buồn bực ăn, Mặc Oa Tử ai thán liên tục cũng bắt đầu cúi đầu ăn, vì mình không có đào được chuyện bát quái của Bình An mà tiếc hận.

“Bíp —— bip bip —— ”

“Hắc bên ngoài ai a, không chừng là nam nhân lần trước đón lão bản đi.” Ngoài cửa vài tiếng còi chói tai, Mặc Oa Tử tham gia náo nhiệt cầm hộp cơm đứng cửa nhìn ra phía ngoài, thấy là một chiếc BMW, vội vã hướng lầu hai gọi: “Lão bản lão bản, có người tìm ngài!”

Lầu hai một tiếng mở cửa phòng, lão bản từ trên lầu đi xuống, đứng ở cửa cầu thang nghi ngờ nhìn ra phía ngoài, lúc thấy chiếc xe kia, quả quyết lắc đầu: “Không biết người này, hẳn không phải là tìm tôi.”

Mặc Oa Tử sững sốt một chút, liền múc hai muỗng cơm, xe còn không ngừng bấm còi, Mặc Oa Tử lúc này mới nhớ tới việc của Bình An, đầu lập tức chuyển hướng về phía Bình An đang vui đầu mãnh liệt ăn.

“Bình An Bình An, đừng ăn nữa, bên ngoài có người tìm cậu.”

Bình An lấy lại tinh thần, cũng hiểu được bên tai từng đợt còi vang rất phiền, liền chống bàn đứng lên, đi tới bên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, nhìn không đến chiếc xe kia, hắn liền mặt đen lại lập tức xoay người cùng Mặc Oa Tử nói: “Không biết, đừng tham gia náo nhiệt, nhanh ăn.”

“Ầm ỉ như thế làm thế nào ăn a, cậu không biết? Vậy kỳ quái, chẳng lẽ đều không phải người tìm đến bệnh viện chúng ta, vậy làm sao dừng tiếng còi xe trước cửa chúng ta, ách sai a Bình An, tôi thấy người trong xe như thế nào lại nhìn quen mắt a.”

Bình An khéo tay nắm đĩa, bên tai vừa tiếng còi xe vừa thanh âm của Mặc Oa Tử, đầu đều muốn nổ, hần cũng không ra, thực sự nghĩ người đàn ông bên ngoài kia quá phiền, chính hần đổi chuyện tối ngày hôm qua trốn cũng không kịp, đối phương lại còn goings trống khua chiêng chạy tới, hần là muốn cho tất cả mọi người biết về chuyện xấu kinh khủng này, Bình An hiện tại, khỏi phải nói, rất hối hận chính mình tối hôm qua phạm phải loại hành động vô tri dư thừa, nếu như ngày hôm qua không đi cũng sẽ không phát sinh nhiều chuyện như vậy.

“Tôi nói tiên sinh, ngài đây là tới tìm ai a? Chạy thế nào đến cửa bệnh viện chúng tôi?”

Bình An còn đang sững sờ, Mặc Oa Tử cũng đã đứng ở ngoài cửa hướng về phía xe gọi, cửa sổ xe BMW lập tức quay xuống, Nhâm Thủ thấy Mặc Oa Tử, gật gật đầu nói: “Tôi tìm Bình An.”

Mặc Oa Tử trực tiếp đem cơm hộp ném đi, vỗ đùi liền nói: “Ngài tìm Bình An a, mau vào đi, Bình An đang ở bên trong này.” Mặc Oa Tử vừa nói vừa cười, cuối cùng cũng cho hần bắt được cơ hội bát quái, còn là hiện trường bản diễn dịch.

Nghe xong Mặc Oa Tử nói, Bình An ngồi trên ghế hận không thể đi tới kéo nát cái miệng của hần, đáng tiếc chậm, Nhâm Thủ mặt không thay đổi từ cửa đi vào, khi thấy sắc mặt biến màu của Bình An, mới lộ ra tiểu ý, mà Mặc Oa Tử, rất thức thời dịch qua một bên chờ xem trò vui.

“Cơm trưa muốn ăn cái gì, tôi dẫn cậu đi.”

“Tôi không biết anh.”

“Cậu có thể làm bộ biết tôi.”

“Được... Tôi biết anh, anh có thể đi được chưa.”

“Nếu đều biết vậy cùng nhau ăn bữa cơm đi.”

Bình An cảm giác mình giống như là bị người nắm mũi dẫn đi, vòng tới vòng lui đem mình quẩn vào, hần nhất thời cảm giác cả người khó chịu, cái loại cảm giác ở cữ này lại nữa rồi.

“Tiên sinh, phiền ngài nhanh một chút trở về đi, ngài nếu thật muốn mời tôi tôi liền nhận tấm lòng.”

“Tôi là Nhâm Thủ, gần đây có tiệm lẩu cũng không tệ lắm.”

Bình An trong tay đôi đĩa duy nhất đều gãy, trái tim co giật, Nhâm Thủ? Nhân thú, thật đúng là người cũng như tên. Liếc mắt nhìn sang Mặc Oa Tử vừa ăn cơm vừa xem trò vui say sưa hứng thú, hận đến nghiêng răng, bạn bè bên cạnh, cả hai người đều là bạn xấu, lúc xui xẻo chân chính đến toàn bộ không hữu dụng, một người trực tiếp đem mình đẩy vào hố lửa, một người gián tiếp nhìn chính mình cười nhạo, ai cũng không trông cậy nổi. (cái tên cậu anh công đã giải thích ở chương 3)

Tâm đưa ngang một cái, tại đây để Mặc Oa Tử cười nhạo còn không bằng trực tiếp cùng Nhâm Thủ ăn một bữa cơm đem lời nói rõ ràng!.

Bình An muốn cái sau, cầm hộp cơm đứng lên vòng qua Nhâm Thủ đi tới trước mặt Mặc Oa Tử, không đợi Mặc Oa Tử nói, liền đem cơm và đồ ăn thừa trong tay toàn bộ đổ vào hộp cơm của Mặc Oa Tử, hướng hần âm mặt cười nói dịu dàng: “Quách đại ca, từ từ ăn a, đừng để nghẹn.”

Nói xong cũng cầm y phục chuẩn bị đi, quay đầu lại nhìn thoáng qua Nhâm Thủ còn đứng tại chỗ, liếc một cái: “Nhâm tổng giám đốc, đi thôi.”

Nhâm Thủ nhìn cử động của Bình An, bên mép cười cũng không dừng lại, cùng Bình An nói cũng tốt như cũng có loại thời kì thanh xuân sức sống về tới, hần nghĩ Bình An giống như là một quả cầu đàn hồi, không chụp mà để rơi xuống đất hình như nhìn thật tầm thường, một ngày vỗ một cái mới biết được nguyên lai quả banh này có thể bật cao như vậy, lại thêm tâm tình của hần cũng phi thường tốt.

Hai người lên xe, Mặc Oa Tử còn đang trong tiệm hướng hộp cơm dở ra mới hồi phục tinh thần lại, đang cầm hộp cơm liền vọt tới bên ngoài, hướng về phía Bình An ngồi trong xe gọi: “Cậu đừng u ám như thế a, cậu ăn cơm nhà hàng còn cơm tôi cũng bị cậu phá rồi, tri tâm ca ca tìm đều nát, cậu nhẩn tâm sao cậu, lúc trở lại mang cho tôi chút hồng thiêu nhục (thịt kho tàu) a!”

Bình An đem cửa sổ xe hạ xuống, trên dưới quan sát Mặc Oa Tử một phen.

“Tri tâm ca ca, tôi là đi ăn lẩu, chốc nữa còn dư lại tương mè nhất định toàn bộ mang về cho cậu sao.”

6. Chương 6: Thanh Thang Ma Lạt

(QT dịch thành canh suông ma lạt, nhưng ta thấy nửa Việt nửa Hán khó chịu thế nào ấy, nên để Hán luôn. Cụm đó có nghĩa là nước dùng (lẩu) cay)

Mấy ngày này nhiệt độ vẫn duy trì liên tục ở hai bên mười độ, lên xuống bất định, cũng may cũng đã ấm hơn, bên trong cùng bên ngoài nhiệt độ chênh lệch trong ngày rất lớn, nhất là chân trước mới bước vào tiệm lẩu, một khí thể nóng hầm hập sẽ theo chân đập vào mặt, còn kèm theo không ít mùi thịt dê xiên, khiến Bình An nguyên bản đã ăn chút cơm trưa dạ dày nhất thời bắt đầu kêu to.

Người phục vụ thấy Bình An và Nhâm Thủ, lập tức khuôn mặt tươi cười đón chào.

Nhâm Thủ rất khách khí nói: “Lầu hai, vị trí an tĩnh một chút.”

Người phục vụ cũng không nhiều lời vô ích, trực tiếp mang hai người lên lầu, lầu hai rất ít người ăn cơm, chỗ ngồi cũng rất trống, cuối cùng ở vị trí gần cửa sổ, người phục vụ mới cười nói: “Hai vị mời.” Nói xong đem thực đơn trong tay đưa tới.

Cầm thực đơn, Bình An tùy ý lật lật, kỳ thực lúc hắn ăn lẩu giống nhau, từ trước đến nay không nhìn thực đơn, bởi vì nhìn cùng không nhìn cũng như nhau, từng từng lẩu thịt và rau đều là giống nhau, ăn nhiều cũng có thể đem thực đơn xuống tới.

Trái lại Nhâm Thủ, chỉ là đem thái đơn đặt trên bàn, căn bản không có mở ra, lẳng lặng chờ Bình An lên tiếng gọi món.

“Một nồi nước dùng, tương mè, không hành không rau thơm không thả rau hẹ hoa.”

Bình An gọi xong phần cơ bản nhất, hình như là tận lực làm, đối diện một thanh âm cũng trầm thấp vang lên.

“Một nồi nước cay, tương mè, hành rau thơm và rau hẹ hoa như nhau không ít.”

Khóe mắt co quắp, Bình An không muốn nhiều lời cũng không muốn suy nghĩ nhiều gì, tất cả coi như không có nghe thấy, chịu đựng không ngừng khiêu động mí mắt, hắn chỉ là tùy ý nói mấy thứ mình thường ăn, lại không nói thêm gì nữa.

Nói thật đi Bình An thật không ngờ tối hôm qua mới xảy ra chuyện tình quẩn bách như vậy, buổi trưa hôm nay sẽ cùng người kia ngồi ăn cùng bàn, hắn không dám nói nội tâm không có một chút sợ, cho dù ai bị chuyện như vậy quẩn lên cũng sẽ chân tay luống cuống, Bình An cũng chỉ là ở tận lực an ủi mình, hắn càng tự mình an ủi, càng đem tất cả sai lầm đều trốn tránh đến bên người không liên hệ, nhất là cái người này ngồi đối diện còn hướng hắn cười.

Nhâm Thủ bưng ly nước nóng trên bàn, đối Bình An nói: “Buổi sáng rửa mặt, làm tôi tốn không ít thời gian.”

Bình An sững sốt, mới nhớ tới chính sáng sớm nhất thời tức giận làm ra cái chuyện rất nhảm chán này, bất quá hiển nhiên hắn nghĩ đây chỉ là việc nhỏ, chu miệng: “Anh tìm tôi ngoại trừ muốn mời tôi ăn, chính là vì nói cái này?”

Người đối diện buông ly nói: “Dĩ nhiên không phải, tôi nghĩ nói một chút chuyện có liên quan chuyện tối ngày hôm qua, tôi có chút cách có thể mang tới cho cậu phiền phức rất lớn.”

Bình An uống nước thiếu chút nữa phun ra ngoài, hấn cực lực muốn che giấu sự tình, tại nơi công cộng bị một người đường sự gần như trắng ra nói ra!

“Nhâm tiên sinh, ngài còn muốn tôi nói mấy lần nữa? Tôi không nghĩ tối hôm qua có chuyện gì xảy ra, có lẽ nói căn bản là cái gì cũng không có phát sinh, tôi cũng có thể cho rằng không nghe được lời ngài nói mới rồi.”

Nhâm Thủ nhìn mặt Bình An đối diện bị một câu nói này đều chuyển một vòng, nghĩ đến có thể chuyện tối ngày hôm qua thực sự để lại cho hấn ấn tượng quá khắc sâu, sau đó hé miệng nói: “Hảo, nếu như vậy, tôi cũng có thể cho rằng tối hôm qua chuyện gì cũng không có.”

Bình An nghe vậy rốt cục thở phào nhẹ nhõm, không vây quanh cái đề tài này nữa, thế nhưng tùy theo sự tình mà đến lại làm hấn bị thương nặng.

“Thế nhưng nếu tối hôm qua cũng không có chuyện gì phát sinh, cậu có thể giải thích một chút chuyện tình sáng nay không, tôi đối với chuyện người khác ở trên mặt tôi luyện viết chữ vẫn là rất không đồng ý, có thể cậu cũng có thể giải thích một chút ý tứ của ba chữ kia.” Nhâm Thủ trên mặt biểu tình thủy chung bất biến, quay Bình An vẫn là cười yếu ớt, thấy Bình An biểu tình hoàn toàn sững sốt, hấn còn hảo ý mà nhắc nhở: “Bình An, ‘Kê – gian phạm’ là có thể viết ở trên mặt sao?” (kê = jj, gian = gian dâm, phạm = tội phạm, tự hiểu nha)

Bình An bị những lời này hoàn toàn kích thích sắc mặt quẫn bách, hấn lần nữa cho rằng chuyện này không sai, sau đó nỗ lực nói sạo: “Tất cả nói, chuyện gì chưa từng phát sinh!”

Nhâm Thủ gật đầu, đương nhiên nói: “Tối hôm qua đích xác cái gì cũng chưa từng phát sinh, thế nhưng chuyện sáng nay tình quả thực xảy ra, bởi vì rửa mặt lãng phí thời gian quá dài, dẫn đến giờ làm việc của tôi chậm sắp tới nửa giờ, Bình An, cậu không cảm thấy chuyện này là cậu làm sai sao?”

A? Hấn làm sai!?

Bình An trợn to tròn mắt, nhìn người đối diện như trước đối với mình cười, hấn nghĩ đầu của hấn có chút phản ứng không kịp, kéo một vòng lớn như thế, nói xong lời cuối cùng cư nhiên biến thành Bình An mình không đúng! Hấn thực sự là hận không thể sáng sớm thế nào không đem trước mặt người này bóp chết đi?.

“Nhâm tổng giám đốc, ngài có thể không biết xấu hổ, thế nhưng cũng không thể không biết xấu hổ đến loại trình độ này của anh a.” Nói đến đây Bình An là thật không biết nên ứng đối thế nào, cũng không muốn cùng hấn đi vòng vèo, hấn thừa nhận hấn một tiểu tiểu thú y không thắng được đại quản lí người ta thủ đoạn mạnh mẽ, cứng rắn.

Nhâm Thủ nhìn Bình An cuối cùng đem tâm lý nói thực, thế nhưng đáp án này cũng không phải là cái hấn mong muốn, tuy rằng hấn cũng đem những lời này coi như là tán thưởng tới nghe, để càng hiểu hơn người trước mặt, muốn cùng hấn quan hệ tiến thêm một bước, Nhâm tổng giám đốc rất không minh cho nên giả bộ vô tội, chỉ bắt quá cái giả bộ vô tội này rất thiếu đánh mà thôi.

“Bình An, tôi tôn trọng lời của cậu, cậu có phải cũng cân nhắc tôn trọng lời của tôi? Chuyện này tôi cũng không muốn nói quá nhiều, chỉ cần cậu vẫn có thể vẫn đến chăm sóc thú, tiền vẫn là dựa theo giá lúc đầu không phải ít, tôi cũng có thể cho rằng thực sự cái gì cũng không phát sinh, cậu nghĩ thế nào?”

Bình An không rõ người đối diện này là nghĩ như thế nào, rõ ràng người này ngay từ đầu cho mình ấn tượng là một người rất trầm ổn sẽ không nói nhiều thậm chí thủ đoạn rất hiểm, nhưng bây giờ hấn ở trước mặt mình bày ra lại có chút cùng bề ngoài của hấn không phù hợp, khiến Bình An nhất thời khó có thể nhận, người này rốt cuộc có mấy mặt.

7. Chương 7: Nhân Gian Khó Khăn

Ngày thứ hai tan tầm, Bình An cứ theo lệ thường từ Đại vọng lộ cửa B ga tàu điện ngầm đi vào, chuẩn bị ở nơi này về nhà uống một chén canh nóng trong mùa đông giá rét, mới tắm nước nóng, thay áo ngủ, mở hệ thống sưởi hơi ấm áp vừa xem ti vi, nhanh chóng quay về ổ nhỏ của chính mình nghỉ ngơi.

Nhưng hắn, người định không bằng trời định, vừa mới tiến vào cửa B không bao lâu, đã nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc ở nơi đó nhưng muốn làm bộ không biết, Nhâm Thủ mặc một áo sơ mi màu xám tro thẫm cùng áo khoác dày, vóc dáng tiêu chuẩn người mẫu đứng bên tường, trên tay cái gì cũng không cầm, hắn vừa giương mắt, rất nhanh thì bắt được thân ảnh của Bình An từ bên ngoài đi tới, cất bước tiến lên liền đi theo qua, ánh mắt hắn hoàn toàn không thấy Bình An trắng bệch.

Bình An không nghĩ tới hắn sẽ từ khu thương mại chạy đến cửa ga tàu điện ngầm Đại vọng lộ chờ hắn, dù vậy, hành động này ở trong mắt Bình An cũng là hành vi vô lại, càng ảnh hưởng hắn bình thường làm việc và nghỉ ngơi bị người bức bách vì lý do phải đi uy một con thỏ, sở dĩ lúc Bình An hoàn toàn không thấy, làm bộ không biết người này, kiểm tra túi, Nhâm Thủ cũng không để ý chút nào ở bên cạnh hắn, từ trong túi lấy ra một thẻ vé mới tinh, xẹt qua cửa xẹt vé đứng ở bên trong chờ hắn.

Hai người hai bên mí mắt cùng nhau khiêu, Bình An đột nhiên cảm giác được lần ngồi tàu điện ngầm này nhất định sẽ phi thường thống khổ.

Hai người cũng không biết là quá ăn ý, hay là cũng không nghĩ mở miệng trước nhượng bộ nói, nói chung một đường trầm mặc lại sống vai đi xuống thang lầu đứng trong đám người chờ đoàn tàu.

Nói thật Bình An kỳ thực rất mong muốn thấy bộ dạng kinh ngạc của Nhâm tổng giám đốc trên tàu điện ngầm, lúc ấy an ủi tâm tình cảm phần của hắn, thế nhưng người đàn ông này rõ ràng so với Bình An tưởng tượng có thể thích ứng tốt hơn, bởi vì cửa tàu mở ra sau đó, tất cả mọi người chen lấn mà lên, Bình An và Nhâm Thủ xếp hàng sau cùng còn muốn đi tới cũng chỉ có thể ở cạnh cửa dùng sức chen lấn.

Giống nhau là trường hợp đúng lúc dưới điều kiện, Bình An càng thích chờ một chuyến tàu khác, ngoài dự liệu của hắn, Nhâm Thủ không hề cố kỵ lên lần chuyến tàu này, đứng ở cửa thừa dịp cửa còn chưa đóng xoay người lại, đối Bình An còn đang ở ngoài cửa nháy thiêu mi, ý bảo hắn cũng đi lên.

Bình An còn chưa kịp nói, một thanh âm đối hắn lúc này phi thường duyên dáng xuất hiện: “Cửa xe gần đóng, thỉnh nắm chặt thời gian lên tàu, không kịp lên hành khách xin chờ chuyến tiếp theo...”

Khóe miệng dắc ý giương lên một đường cong khoa trương, Bình An hướng về Nhâm Thủ phía trong xe không tiếng động phất tay một cái, hắn đột nhiên cảm giác được trên cái thế giới này vẫn có thần minh, bởi vì lão thiên gia rốt cục mở mắt!

Thế nhưng một giây kế tiếp, khi hắn còn chưa có thu hồi nụ cười quỷ dị trên mặt, cánh tay trái liền bị kéo lại, thân thể không thăng bằng ngã về phía trước, ngay lúc cửa gần đóng trong nháy mắt, Bình An cả người đều dán tại phía trước ngực người kia, đồng thời phía sau lưng một chút khoảng trống cũng không có, thật chặt dựa vào cửa.

Mặt cứng ngắc, từ trên cánh tay trái kia nhìn lên chính là gương mặt hơi cười không nói, mũi của Bình An đều phải lệch, hướng về phía Nhâm Thủ nghiêng răng nghiêng lợi: “Anh cố ý.”

“Ừ.” Có được dĩ nhiên là tùy ý khẳng định trả lời như thế, đồng thời người nói chuyện biểu tình trên mặt chưa từng thay đổi.

Bình An muốn nhắc chân đạp hắn, thế nhưng trời không làm tốt, đoàn tàu lúc này nhẹ nhàng phanh lại, Bình An cả người bất ổn lần thứ hai nhào đến trên người của người trước mặt, Nhâm Thủ đối với mỹ nhân khó có được tự nhiên nghi ngờ là đưa tay tiếp được, Bình An một trận ở phỉ báng chuyến tàu này, nhưng lại không để ý động tác của hắn lúc này là dạng gì.

“Này, chúng ta đi vào bên trong.” Bình An di chuyển thân thể đối Nhâm Thủ che ở trước mặt hắn nói.

Người trước mặt vẫn không nhúc nhích: “Vì sao?”

Bình An lại một trận muốn mắng người, vừa nhìn cũng biết Nhâm Thủ là tên gốc không thường đi tàu điện ngầm, còn muốn cố sức cùng hắn giải thích nguyên lý đơn giản như vậy: “Anh nghĩ ngần ở cửa một hồi khiến hai ta bị người lên xuống xe chen thành một nhân thịt phải không? Chúng ta là muốn đến Bình quả viên, trung gian còn có hai mươi trạm! Điều không phải trạm kế tiếp liền xuống xe, đây là điều bình thường gì anh lại còn hỏi.”

Không chút nào che dấu khẩu khí khinh bỉ, tâm lý Bình An thống khoái cực kỳ, cuối cùng cũng để hắn hung hồn xả giận, Nhâm Thủ ngược lại không cảm thấy khó chịu hay tức giận, mà là lựa chọn nghe theo Bình An, lúc trong xe thở dốc chen lấn khó khăn đều vì Bình An mở đường, không quên một tay nắm chặt cổ tay Bình An lại để tránh bị lạc hắn.

Trong lúc ở nơi này gian khổ, tin tưởng cho dù có rèn luyện hằng ngày cũng sẽ mặt biển sắc đến cực điểm, Bình An nín cười, nhìn Nhâm Thủ đứng ở bên cạnh mình trên mặt rất cục không nhịn được cười yếu ớt, tuy rằng hai người đã thành công từ vị trí trước cửa dời đến phía gần cửa, thế nhưng hiển nhiên quả đắng trong này chỉ có người trong cuộc tài năng mới biết được.

Nhâm Thủ cau mày, nhìn trước mắt đầu người chi chít, mặt không thay đổi nói: “Kế hoạch hoá gia đình là một chính sách tốt.”

“Phốc!”

Bình An cũng không nhịn được nữa, không hình tượng cười ha ha, người bên cạnh đối với lần này như ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh.

“Nhâm tổng giám đốc, anh còn có thể không biết nhân gian khó khăn sao?”

“Có thể, cậu đừng cười.”

“Ha ha ha... Ha ha... Anh lại cố ý?”

“Ừ.”

“... Anh bây giờ đặc biệt thiếu đánh biết không?”

“Ừ.”

“Anh có thể hay không phản ứng khác chút.”

“Có thể.”

“...”

“...”

Hai người lần đầu cùng nhau ngồi tàu điện ngầm phong ba cứ như vậy bình thản không có gì lạ lại chung sống hoà bình, đến nhà Nhâm Thủ gia, Bình An tận lực lảng tránh cái địa phương tràn đầy hồi ức không đẹp này, toàn bộ vật dụng cũng không có thay đổi, nhưng nhìn tới bài biện vẫn có thể khiến hắn không tự chủ nhớ tới việc xấu hổ không gì sánh được ngày đó, mặc dù hai người cái gì cũng không nói, Bình An vẫn sẽ cảm thấy cả người khó chịu.

Cục diện có chút cứng nhắc bị tiếng chuông điện thoại trong túi vang lên đánh phá, Bình An lập tức thả lỏng xuống, lấy điện thoại di động ra, nhìn một chút chuỗi số lạ trên màn hình, nghi hoặc nhưng vẫn nhận điện thoại.

“Alo, người khỏe.”

Bên trong điện thoại truyền đến tạp âm loạn tào tào, một lát sau mới nghe được một thanh âm thờ hớn hèn: “Này, Bình An a, cậu lúc nào còn nói lời khách khí vậy?”

Bình An nghe thanh âm xa lạ trong điện thoại, lúc bị hắn gọi tên càng thêm nghi ngờ, còn chưa phải biết đây rốt cuộc là ai.

“Xin hỏi tiên sinh... Ngài là ai?”

Trong điện thoại di động một trận chữ bói: “Bình An cậu chán sống a! Tổ là Phát ca của cậu!”

Bình An sững sốt một chút, qua hơn mười giây rốt cục vỗ mạnh đầu nhớ ra, hướng điện thoại kinh hô: “Lý Đại Phát! Là cậu a, đã nhiều năm không liên lạc, làm sao tìm được số điện thoại của tớ còn gọi điện cho tớ?”

Lý Phát vừa cười vừa nói: “Muốn tìm số của cậu còn không dễ dàng sao, tùy tiện lật qua lật lại sổ cao trung tìm địa chỉ, số điện thoại nhà cha mẹ cậu, tên ai họ cũng biết rõ, tớ hiện tại đang ở ga tàu Tây An lên tàu, trưa mai đến Bắc Kinh trạm Tây.”

Bình An lại càng hoảng sợ, coi như là biết hẳn vì sao gọi điện thoại cho mình, thở dài nói: “Đại Phát, tớ hiểu rõ cậu có ý gì.”

“Ha ha, hiểu rõ là được, chỉ biết không cần tớ nhiều lời, ngày mai đến rồi tớ sẽ liên lạc lại cho cậu, cúp trước a, này quá nhiều người.” Nói xong người bên đầu điện thoại kia cũng không chờ Bình An đáp lời, liền cúp điện thoại.

Bình An chỉ có thể vừa lắc đầu vừa yên lặng đem cái số xa lạ kia lưu lại, vừa nghe xong điện thoại cũng đưa ánh mắt Nhâm Thủ tới, hẳn nhìn Bình An bộ dạng hình như vô cùng đau đớn, hỏi: “Người nào?”

Lại thở dài, Bình An khép lại điện thoại di động nói: “Ngày mai tôi không có thời gian tới uyển thỏ, y viện vậy cũng phải xin nghỉ một ngày, một người vài năm không gặp da mặt có thể dày như thành tường đến xin cơm lại sắp tới.”

8. Chương 8: Tin Nhắn Ngắn Quấy Rầy

Lý Phát, nhưng thật ra là cùng quê với Bình An, vừa từ nhỏ đến lớn.

Hai người khi còn bé liền cực kỳ hữu duyên, từ lúc song phương phụ mẫu mang thai, lúc hai người còn trong bụng mẹ liền quen biết, mẹ Bình An và mẹ Lý Phát đều ở cùng một y viện sinh con, hai người coi như là nối tiếp nhau ra đời, chỉ bất quá Lý Phát chỉ so với Bình An sớm hơn vài giờ mà thôi, lý do này sau lại thành đầu nguồn chuyện Lý Phát vô liêm sỉ tự xưng lớn tuổi yêu cầu Bình An gọi hắn là ca ca.

Kể tiếp từ nhà trẻ, tiểu học, trung học, cao trung, đều là học chung một trường, có thể nói mỗi ngày cúi đầu không gặp ngẩng đầu thấy, về nhà đều là cùng đường hai người mà nói, quan hệ bất hảo cũng không thể, sau lại sở dĩ cắt đứt liên lạc, cũng là bởi vì Lý Phát ở cấp ba năm ấy thôi học, lý do cũng rất đơn giản, hẳn biết chính hắn không thi nổi đại học cần gì phải lãng phí thời gian, Lý Phát cũng là nhờ Bình An mà biết bạn cùng lứa tuổi lúc đó, một người sớm tiếp xúc xã hội phương diện làm công.

Chỉ là Bình An sau này lại tới Bắc Kinh, cũng không biết Lý Phát là thế nào đi Tây An.

Hồi tưởng lại thời gian cao trung tốt đẹp, Bình An cầm ảnh tốt nghiệp trung học từ trong phòng lục tung tìm được, lấy tay lung tung lau bụi phía trên, còn có thể thấy rõ ràng đứng ở hàng thứ hai bên phải, chính là Lý Phát cùng Bình An kẻ vai sát cánh, ảnh tốt nghiệp là hơn nửa năm cấp ba chụp, Bình An nhớ rõ chụp mỗi cuối tuần, Lý Phát sẽ không nhớ.

Cúi đầu lại nhìn kỹ ảnh chụp, hai bên còn có một nam sinh so với bọn hắn vóc dáng lùn hơn một chút, ba người cùng nhìn mấy ảnh vui cười không ngớt, chỉ là Bình An đã nghĩ không ra nam sinh đứng ở bên cạnh hai người tên gì, thế nhưng tấm hình này nhưng thật ra khiến hắn hồi tưởng lại một chuyện đã từng vui vẻ.

Sự kiện kia hình như là phát sinh sau khi Lý Phát bỏ học không bao lâu, ba người ngồi ở ngưỡng cửa chỗ hắn làm công tám chuyện hằng ngày, tạm thời dùng XX để gọi người nam sinh kia.

Lý Phát: Lão bản tớ muốn giới thiệu cho tỷ tỷ tớ nam bằng hữu.

Bình An: Cái gọi là thân cận sao?

XX: Chính là thân cận.

Lý Phát: Công tác ổn định, nam nhân hành vi chừng mực ý tứ, ăn lương công.

XX: Đều không phải tốt vô cùng sao.

Lý Phát: Chính là tuổi tác cao chút.

Bình An: Bao nhiêu?

Lý Phát: Hiện tại người có sự nghiệp thành công đều lớn.

XX: Lớn hơn chị cậu mấy tuổi?

Lý Phát: Mười tuổi.

Bình An: ...

XX: ...

Lý Phát: Người ta trong nhà có tiền, mình cũng có tiền.

Bình An: Đều không phải có chuyện tiền.

XX: Bình An, đừng nói nữa, hấn vì tiền bán chị hấn.

Lý Phát: Bán nàng thế nào, tớ đây là hảo tâm để chị tớ cưới người tốt không lo ăn lo mặc!

Bình An: ... Hấn bắt đầu giải thích.

XX: ... Hai ta cách hấn xa một chút.

...

Ở trong trí nhớ của Bình An, Lý Phát, hình tượng của hấn chính là một người da mặt dày không có tiền sống không nổi, bất quá không biết là bởi vì khi đó đột nhiên bỏ học cảm thấy sinh hoạt áp lực, hay là hấn bản tính thực sự là như vậy, nhưng với tình trạng bây giờ mà xem, cái sau có khả năng vẫn là rất lớn.

Buổi trưa đến Bắc Kinh Tây trạm, bởi vì Bình An lúc đi chậm, đang chuẩn bị lấy điện thoại ra gọi cho Lý Phát, trên vai đáp xuống, phía sau liền truyền đến thanh âm vô lại quen thuộc: “Bình An, đã lâu không gặp a!”

Bình An mới lấy điện thoại ra bắt đắc dĩ lại thả trở lại, quay đầu quan sát vài lần người bạn đồng địa đã nhiều năm không gặp, lại nhìn trên người hấn bao lớn bao nhỏ hai cái tay đều mang theo rương lớn, một bộ dạng nông dân vào thành tiêu chuẩn, Bình An nhất thời khóe mắt co quắp.

“Đại Phát đồng chí, hai ta vài năm không gặp, cậu cũng không cần cho tớ nhiều lễ vật như vậy, quá khách khí.”

Lý Phát người cao to so với Bình An cao hơn một cái đầu, hấn lặng lẽ cười đưa tay xoa đầu Bình An: “Bình An mặt trắng nhỏ, phải dùng cảm đối mặt sự thực, tớ trước tạm thời ở chỗ cậu, tìm được công việc ổn định lại đi ra thuê phòng.”

Bình An về mặt ta đã sớm biết, thế nhưng với Lý Phát mang theo gia sản thực sự nhiều lắm, hai người chỉ có thể gọi một chiếc xe taxi đi trở về, dĩ nhiên đối với loại chuyện này, trả tiền xe chắc chắn sẽ không là Bình An, trừ phi Bình An thực sự tiền dư kiếm nhiều.

“Tiểu tử cậu cũng quá ác độc, thật vất vả hai huynh đệ chúng ta xa cách nhiều năm rốt cục gặp lại, cậu ngay cả tiền xe đều hẹp hòi không lấy ra một chút! Xui cho tớ Lý Phát lúc trước còn nghĩ bạn thân chỉ có cậu trượng nghĩa nhất.”

Đem toàn bộ đồ của Lý Phát về phòng trọ nhỏ, vốn có một phòng ngủ một phòng khách liền đủ nhỏ, lại thêm vào hai đại nam nhân, Bình An đã chịu đựng xung động nhất thời của mình không đem đồ vật liên nhân toàn bộ ném đi, nam nhân về mặt nhứt nhối ngược mắt nhìn cũng bởi vì tiền xe taxi.

“Tớ có thể thu lưu cậu cũng đã đủ trượng nghĩa, cậu chẳng lẽ còn muốn để ta đây một người nghèo hai tay trắng nuôi cậu a.” Nói xong Bình An lườm hấn một cái, lại dùng chân đá đá túi xách trên đất: “Nhanh một chút đem đồ vật đều thu thập xong, đừng cản đường.”

Lý Phát nghe khẩu khí của Bình An lập tức âm điệu liền mềm nhũn, rất sợ Bình An mất hứng liền đem mình một cước đá bay, vội vàng cúi đầu đảo cổ chính mình về cục diện rối rắm này.

Từ hơn ba giờ chiều đến nhà, ngoại trừ hơn sáu giờ ăn một bữa cơm, hai người vẫn bận đến buổi tối hơn chín giờ, mới đem toàn bộ đồ đạc của Lý Phát đều thu thập thỏa đáng, mệt cả người Bình An cảm giác mình là nghiệp chướng không có chuyện gì, vừa định quay về nằm trên giường đơn nhỏ của mình nghỉ ngơi một chút, mặt đen lại thấy trên giường đã có một dáng người to con, một cước đạp người trên giường, trực tiếp đem hắn đá ra.

Bình An lúc này mới nằm ở trên giường, trừng mắt Lý Phát trên mặt đất ôi ôi mẹ ơi cũng lên tiếng: “Cậu thật đúng là từ trước đến nay đã quen, giường là của tớ, cậu liền ngủ trên sàn nhà đi.”

Nói xong nằm ở trên giường Bình An chợt nhớ tới cái gì, rồi lập tức bật dậy, Lý Phát bị cử động của hắn giật mình còn chưa có hồi hồn, Bình An mắt hí một cái, hỏi: “Lý Đại Phát, tớ nhớ cậu buổi tối ngủ hay ngáy.”

Ngồi trên đất Lý Phát nhúc nhích đầu, ha ha cười một chút: “Không nghĩ tới chuyện của tớ cậu còn nhớ rất rõ a.”

Bình An lúc này là nói đều không nói được, hời hợt không ngớt Bình An không nghĩ một thời nhẹ dạ liền chứa chấp cái sinh vật nyaf ở nhà mình.

“Bình An, kỳ thực tớ đây nhiều thứ từ Tây An đến, là tới tìm người.” Lý Phát trên mặt đất bày xong đệm giường và chăn, nói tiếp: “Tớ là tới tìm Phương Chấn, cậu cùng hắn còn có liên lạc được không?”

Bình An nghe xong sửng sốt, hỏi ngược lại: “Phương Chấn là ai?”

Lý Phát cả kinh: “Bình An cậu trí nhớ thật là tốt, Phương Chấn cậu đều đã quên, may mà cậu còn nhớ rõ tớ nè, chính là lúc cao trung thời, cái người không cao, không có việc gì liền thích đi theo phía sau hai ta cái kia.”

Qua Lý Phát vừa nói, Bình An mới chợt nghĩ tới, nguyên lai trong ảnh tốt nghiệp người nam sinh kia chính là Phương Chấn.

Điện thoại bên gối đầu rung vài cái, Bình An đưa tay lấy ra phát hiện một tin nhắn ngắn, vừa nhìn điện thoại di động cửa hỏi Lý Phát: “Hắn ở Bắc Kinh? Cậu tìm hắn để làm chi?”

Mở tin nhắn ngắn, vừa nhìn thấy cái dãy số người gửi kia, Bình An nhất thời không nói gì.

Nhâm Thử: Bình An.

Liền hai chữ cộng thêm một dấu chấm tròn, Bình An không biết tên kia lại muốn làm gì, may mà thẳng thắn không để ý tới, nghe Lý Phát ở bên cạnh tiếp tục nói đầu đầu.

“... Phương Chấn hai năm qua hình như không đi chính đạo, tớ cũng nghe một đồng học trước đây của chúng ta nói, ở Bắc Kinh thấy qua hắn, lẩn lộn hắc đạo, tớ đều không phải lo lắng tiểu tử kia sao, cậu nói lúc trước ba người chúng ta mỗi ngày cùng nhau, cũng không nghĩ tới hắn ngày hôm nay sẽ đi tới bước này...”

Điện thoại bên gối lại một lần nữa rung, Bình An lại mở ra, vẫn là cùng một số gửi tin nhắn ngắn, hắn không thèm để ý quay sang Lý Phát đáp: “Ừ, dù thế nào, hắn lẩn lộn hắc đạo với cậu liền không quan hệ, cậu hoóc-môn nữ phát triển nghĩ bậy chặn người tốt?”

Mở tin nhắn ngắn, Bình An lại một lần nữa không nói gì.

Nhâm Thử: Thỏ tiểu.

Bình An chỉ có thể sắc mặt cứng ngắc nhìn lại vài từ: Đây là phản ứng bình thường.

“... Tới địa ngục đi hoóc-môn nữ phát triển, tớ đây không phải là vì bạn thân suy nghĩ sao, nếu là hắn còn nhớ rõ chúng ta, tớ liền giúp hắn một chút, miễn cho hắn lâm vào lạc lối, sau đó muốn hối cũng không kịp...”

Bình An khép điện thoại lại, nghĩ mới lạ nhìn hai mắt Lý Phát nói: “Đại Phát, cậu thế nào đối chuyện của Phương Chấn để ý như vậy? Thật xa từ Tây An đến chỗ tớ đây, chính là vì hắn? Tớ ban đầu ở Bắc Kinh không thuê được phòng cũng không thấy cậu gọi qua một cuộc điện thoại a.”

Lý Phát sắc mặt lộ vẻ có chút quẫn bách, Bình An khó thấy được hẳn sẽ có cái phản ứng này, điện thoại trong tay lại một lần nữa rung, Bình An cười hỏi Lý Phát: “Cậu sẽ không mấy năm này lén lút gạt tớ cùng Phương Chấn liên hệ đi?”

Một lời bắn trúng, Lý Phát vẻ mặt viết “Sự thực chính là như vậy”, Bình An mở điện thoại di động, nụ cười vừa đọng ở bên mép cũng cứng.

Nhâm Thủ: Không bình thường, cậu cùng nam nhân khác ngủ.

Nam nhân khác... Bình An đảo mắt nhìn về phía Lý Phát trên mặt đất còn muốn giải thích, xem ra cái này vị “nam nhân khác” chính là hẳn, thế nhưng những lời này thấy thế nào cũng không được tự nhiên, cái gì gọi là cùng nam nhân khác ngủ? Bình An chịu đựng xung động muốn mắng chửi người, đem điện thoại ném qua một bên không dự định để ý tới nhân thú đầu óc không bình thường kia nữa.

“... Quả thực đoạn thời gian trước liên hệ.” Lý Phát bắt đầu áp ứng nói: “Cậu cũng không thể nói như vậy a, chúng ta đều là bạn tốt, đã từng học một trường đi ra, chút chuyện nhỏ này cậu cũng tính toán, cậu xem tớ liên hệ hẳn xong không liền tới tìm cậu.”

Bình An đem gian phòng bật sáng, mặt đen lại: “Tìm tớ xin ăn xin uống ở lại?”

Điện thoại ong ong ở bên tai rung, Bình An bắt đắc dĩ bay qua thân mở điện thoại di động.

Nhâm Thủ: Thở đại tiện.

... Bình An một tay nắm điện thoại, một tay nắm tay, hẳn chín mươi phần trăm xác định, Nhâm Thủ tuyệt đối là đang ác ý quấy rầy!

Bình An: Nhâm tổng giám đốc, tôi ngày mai còn phải đi làm.

Tin nhắn ngắn gửi đi một giây không đến, liền có hồi âm.

Nhâm Thủ: Tôi cũng phải đi làm.

Bình An sững sốt, hẳn thậm chí ngay cả chính mình muốn nói cái gì đều có thể đoán được...

Bình An: Vậy anh có thể hay không để cho tôi ngủ??

Giàu to rồi cái tin nhắn ngắn này, Bình An mới đem điện thoại khép lại, hẳn quyết định mặc kệ Nhâm Thủ trả lời bất luận tin gì, hẳn đều kiên quyết không nhìn cũng không trả lời!

Lý Phát bên cạnh truyền đến vài tiếng âm hiểm cười: “Bình An, với ai trò chuyện nồng nhiệt như thế, bạn gái? Lúc rảnh rồi mời đến để tớ thấy thấy, cho cậu chọn.”

Bình An đang muốn chửi hẳn hai câu, điện thoại bên gối lại vang lên, cầm điện thoại lên, sắc mặt một hồi xanh một hồi trắng nhìn điện báo biểu hiện hai chữ “Nhâm Thủ”, do dự xo nên nghe hay không, đã bị Lý Phát bên giường nằm úp sấp tới được lại càng hoảng sợ, hẳn nhìn điện thoại của Bình An lâm lâm: “Nhâm Thủ... Cô bé này tên cũng quá nam nhân.”

Mặt đen lại sắc, để chứng minh đối phương cùng chính mình quan hệ thế nào cũng không có, Bình An vẫn là nhấn nút trả lời, thế nhưng không đợi hẳn tự mình nói chuyện, trong điện thoại di động lại truyền đến một trận thanh âm trầm thấp mang theo tiếng cười.

“Bình An, nhớ tôi không?”

9. Chương 9: Bạn Trai Lâm Thời

Bình An luôn cảm thấy ở thế giới này lúc đụng phải Nhâm Thủ hình như là nhiều một chút, có lẽ nói vật gì đó biến dị, thế nhưng rốt cuộc là cái gì chứ, sau lại mới phát hiện nguyên lai chỉ cần đụng tới Nhâm Thủ, vật sở hữu cũng thay đổi.

Mới một ngày không đến, có thể là vừa mới qua khỏi hai mươi bốn tiếng đồng hồ?

Bình An nhớ rõ ràng tối hôm qua còn đang ở nhà Nhâm Thủ uy thổ, cũng là ở nhà hấn nhận được điện thoại của Lý Phát, gần một ngày đêm còn không có qua, có thể để cho Nhâm Thủ nói ra một câu nói như vậy có thể thấy được người này xấu có bao nhiêu xa nghiêm trọng sao.

Bình An trong tay nắm điện thoại di động, trên mặt biểu tình ngoài cười nhưng trong không cười: “Nhớ, nhớ đến ăn ngủ không yên.”

Trong điện thoại rõ ràng truyền đến tiếng cười với tâm tình không tệ: “Bảo bối nhanh ngủ đi, ngủ ngon.”

Lực đạo cầm điện thoại nặng thêm, Bình An nghe, sắc mặt cũng không biến trở lại nói: “Ừ, lão bà ngủ ngon.”

Nói xong “ba” cấp tốc cúp điện thoại, đồng thời nhấn nút tắt máy, Bình An trong lòng nhất thời thoải mái không ít, nghĩ miệng xấu xa này cuối cùng là ra phân nửa!

Hai bên lẳng lẳng nghe xong toàn bộ, Lý Phát rốt cuộc cũng tỉnh, hấn mới trút thân thể, vẻ mặt nghi thần nghi quỷ nhìn Bình An không thể nói rõ buồn cười, nhỏ giọng hỏi: “Tiểu An tử, cậu đây là với ai đùa giỡn a?”

Bình An trực tiếp lại nằm quay về ổ chăn: “Tiểu Phát tử, tớ chỉ là đang phục vụ chu đáo, thỏa mãn khách không phải người xấu tính của tớ mà thôi.”

Lý Phát lặng lẽ cười: “Vậy cậu có thể kiềm chế chút, vị khách xấu tính này của cậu quả thật có chút không tầm thường a.”

Bình An hanh cười: “Đúng vậy, nếu không thể gọi nhân thú, đệ nhất đại kim chủ của tớ.”

Lý Phát nghi ngờ: “Còn kim chủ, hấn bao nuôi cậu bao lâu rồi?”

Bình An cười nhạt: “Này a, tớ là bị thổ nhà hấn bao nuôi.”

Lý Phát gật đầu: “Vậy nhà hấn có chó không?”

Bình An kỳ quái: “Cậu làm gì thế?”

Lý Phát cười: “Tớ muốn nhìn chó nhà hấn một chút có thể thuận tiện bao nuôi tớ không.”

Bình An liếc hấn: “Phân thổ nhà hấn có thể nuôi cậu, ngủ.”

Lý Phát vừa cười: “Vâng vâng, ngủ.”

... Một đêm này hàn huyền nửa ngày, hai người cũng cũng bắt đầu buồn ngủ, thế nhưng không quá năm phút đồng hồ, hai người lại đồng thời phát hiện dị thường.

Lý Phát nằm đệm trên mặt đất trở mình, một lát lại trở mình, cuối cùng thực sự nhện không được nói: “Bình An, cậu thế nào đem mình nói thành phân thổ a...”

Bình An nằm trên giường vẫn không nhúc nhích, hấn đương nhiên là nghe thấy được, thế nhưng loại sự tình này nghe thấy cũng muốn làm bộ không nghe thấy, vì vậy Bình An rất yên tâm thoải mái giả bộ ngủ.

Những ngày kế tiếp vẫn là như trước vậy, ngoại trừ không trong phòng nhỏ thêm một Lý Phát, cũng không nhiều lắm biến hóa, điều kiện tiên quyết là quên đồng hồ Lý Phát mang tới, cùng hấn há miệng.

Ban ngày Bình An đi làm, Lý Phát ra ngoài tìm việc, buổi chiều tan tầm Bình An còn phải cùng Nhâm Thủ ngồi tàu điện ngầm đi uy thổ, Lý Phát lại thật sớm trở về nơi ở của Bình An tự mình ăn mì gói, buổi tối Bình An một người lại phải từ Bình quả viên đến Thông Châu, Lý Phát khi đó không sai biệt lắm sắp lên giường đi ngủ.

Mỗi khi nghĩ tới những thứ này Bình An lại rất nhanh nắm tay nghĩ lão Thiên bất công, dựa vào cái gì Lý Phát mượn cớ không tìm được việc làm vẫn nương nhờ ở chỗ hấn không đi, oán khí vô hình chung quy nổi lên trong quá trình ngồi tàu điện ngầm, cái này kỳ thực chân không thể trách Bình An, hấn cho là mình đã rất là nhân từ, đồng thời vừa nghĩ tới một ngày hầu như có một phần tư thời gian là ngồi tàu, Bình An liền thực muốn nôn mửa một phen.

Buổi tối từ chỗ Nhâm Thủ trở về, từ tuyến số 1 lại quay về tuyến số 8, nghiêng người dựa vào một bên cửa tàu điện ngầm, Bình An đối với tình trạng cuộc sống bây giờ đã hết sức bất mãn, đối với một số loại hành vi gần như tự ngược này, Bình An chính mình sầu mi mặt khổ nghĩ không ra biện pháp giải quyết, điện thoại trong túi truyền đến tiếng vang.

Lấy điện thoại ra, vốn định nếu như là Nhâm Thủ liên tục tiếp án từ chối, kết quả phát hiện chính là Trần Phi Phi, Bình An khóe miệng co quắp một chút, vẫn là nhận điện thoại, đưa tới bên tai: “Này, tiểu Phi hiệp a.”

Trần Phi Phi tại đầu kia cười ha hả: “Bình An nha, ở chỗ nào?”

Bình An nhàm chán đếm trên đầu ngón tay: “Tàu điện ngầm thôi.”

Trần Phi Phi lại bắt đầu không đứng đắn lớn tiếng cảm thán: “Cậu lại ở trên tàu điện ngầm, phim ma còn có thể ra một đề tài mới, gọi là người sống trên tàu điện ngầm.”

Bình An tiếp tục đếm trên đầu ngón tay: “Tiểu Phi hiệp, cậu buổi tối chính là nói với tôi phim ma còn có đề tài mới cái gì?”

Nghe xong lời này Trần Phi Phi mới thu hồi không đứng đắn, ho khan một cái nói: “Huynh đệ, bạn thân có việc cầu cậu, cậu trước đừng hỏi chuyện gì, cậu nói cho tôi biết trước cậu có coi tôi đây là huynh đệ không, cậu có liên đáp ứng việc này, cậu nếu không có, tôi sau này có chuyện gì cũng sẽ không phiền cậu.”

Câu này hình như theo khuôn cái nào cũng được nói, hừ Bình An sững sốt một chút, không biết Trần Phi Phi là nháo cái gì, chuyện gì lại bị hắn nói nghiêm trọng như vậy, vốn Bình An còn nghĩ không có gì, bây giờ bị hắn lừa, trong nháy mắt nghĩ việc này tuyệt đối không dễ làm, còn không đúng sẽ chọc vào ai đó.

Tĩnh tâm lại, Bình An liền hỏi hắn: “Nghe cậu nói kinh khủng như vậy, vậy cậu nói cho tôi biết trước có phải việc phi pháp hay không, tôi là công dân chuẩn mực, việc phi pháp tuyệt đối mặc kệ.”

Trần Phi Phi ở bên kia bảo đảm nói: “Khẳng định không trái pháp luật, kỳ thực một chút việc rất bình thường, cậu đừng nghĩ cực đoan như vậy a.”

Bình An suy nghĩ một chút, lại hỏi hắn: “Vậy cậu còn phải đảm bảo đối với thân người ta an toàn và cuộc sống tự do cũng phải không bị bất kỳ thứ gì ảnh hưởng.”

Trần Phi Phi nóng nảy: “Bình An cậu coi tôi làm người nào, cậu, tôi Trần Phi Phi như là cái loại đem huynh đệ mình ra đùa giỡn sao, chính là cho cậu theo tôi cùng các đồng nghiệp tôi ăn bữa cơm, cậu nói coi.”

Bình An cũng hiểu được hết rồi nói: “Tôi còn tưởng rằng chuyện bậy bạ gì, ăn bữa cơm cũng để cho cậu nói nghiêm trọng như vậy, lúc nào? Ở đâu?”

“Liên tối mai, ở một quán cơm nhỏ bên khu thương mại quốc tế.” Trần Phi Phi bắt đầu cùng Bình An giải thích: “Tôi rảnh rồi không có việc, cùng đồng nghiệp cá cược, kết quả tôi thua thảm, liền theo bọn họ nói mời bọn họ ăn cơm, thuận tiện phải kéo theo cậu.”

Nguyên lai là có chuyện như vậy, Bình An lại nghi ngờ: “Làm chi cần phải lôi tôi theo, tôi lại không biết các đồng nghiệp của cậu.”

Trần Phi Phi cổ họng có chút xèo xèo, nửa ngày mới nói: “Với cậu ăn ngay nói thật nha, tôi cùng nữ đồng nghiệp cá cược, cược tổng giám đốc chúng ta rốt cuộc là yêu nữ hay yêu nam, kết quả không nghĩ tới a, nhìn tổng giám đốc chúng ta tuần tú lịch sự, một người đàn ông độc thân tiêu chuẩn hoàng kim, cư nhiên là một đồng tính luyến ái, lúc hắn đi gay bar thời gian vừa vặn bị một nữ đồng nghiệp bắt gặp, cậu nói tôi sao lại theo chân bọn họ cược cái này a! Hiện tại hối hận cũng không kịp.”

Bình An vốn có rất hứng thú chú ý nghe, thẳng đến khi Trần Phi Phi nói đến tổng giám đốc bọn họ, Bình An nhất thời bối rối, lúc nhắc tới vị tổng giám đốc kia lại là đồng tính luyến ái, Bình An đầu đã trống rỗng.

Chờ hắn hoàn hồn lúc, lập tức xen mồm hỏi: “Tiểu Phi hiệp... Các cậu có mấy tổng giám đốc?”

“Còn có thể có mấy người, chỉ cái người cậu đã gặp, còn muốn tôi cho số điện thoại của cậu.” Nói đến đây Trần Phi Phi hình như nghĩ được cái gì không đúng, lập tức hỏi ngược lại: “Bình An, cậu không phải là bạn trai của tổng giám đốc chúng tôi đi!”

Bình An hơi thở bắt đầu thiếu chút, hô hấp không thông, hắt nhanh vứt sạch quan hệ nói: “Làm sao có thể, chỉ là thở nhà hắt ở y viện của tôi tiếp nhận trị liệu, hắt đối bệnh viện chúng tôi còn thật hài lòng mà thôi.” Để không tiếp tục cái đề tài này, Bình An càng nói xé trở lại: “Cậu còn chưa nói rõ cuộc cậu đánh cược thua mời đồng sự ăn, lời tôi theo làm gì, tuy rằng tôi cũng muốn đi ăn chùa, bắt quá tôi cũng biết không có cơm miễn phí.”

Trần Phi Phi hít mấy hơi thở, cuối cùng kêu rên một tiếng, mới bí thống nói: “Không phải đám nữ nhân điên kia muốn tôi tìm một bạn trai lâm thời, cùng bọn họ ăn, cậu nói tôi đây một nam nhân chỉ thích nữ nhân chân dài mông to ngực lớn, bên người nào có loại bạn trai này, kết quả có thể nghĩ tới cũng chỉ có cậu, Bình An đại soái ca, cậu chớ do dự, sẽ giả bộ ăn một bữa cơm, kỳ thực cũng chính là ăn một bữa cơm, cũng sẽ không làm ra chuyện gì, tuy rằng tôi biết cậu là cái kia, thế nhưng tôi đều không phải a, cho nên cậu yên tâm, tôi Trần Phi Phi đảm bảo chứng không chạm cậu một chút.”

Bình An nghe được một hồi hiểu một hồi hồ đồ, tìm một cái bạn trai lâm thời gì cùng ăn rõ ràng như thế, Bình An cũng không nghĩ lệch, có thể giúp hắt liền khẳng định giúp, ăn không ngồi rồi ai không vui, hơn nữa dù sao cũng là cá cược loại chuyện này, tóm lại là vui đùa thôi. Thế nhưng đợi tới phía sau hắt lại nhắc tới “cái kia”, lần này Bình An rốt cục không kiềm chế được lòng hiếu kỳ, muốn tra đến tột cùng.

“Tiểu Phi hiệp.” Bình An do dự mà sắp xếp lại ngôn từ, cuối cùng vẫn là trực tiếp hỏi: “‘Cái kia’ rốt cuộc là người nào?”

10. Chương 10: Bốn Người Một Bàn

Bình An nắm tay trong túi, đi trên đường cái ở Bắc Kinh xa hoa truy lạc dòng người đông đúc, hắt hiện tại nghiêm túc suy tính một vấn đề, một vấn đề từ sau khi cùng Trần Phi Phi nói chuyện qua điện thoại tới hôm qua vẫn không đi—— có phải, nên quen bạn gái?

Cái ý nghĩ này kỳ thực từ sau khi Bình An tốt nghiệp đại học không quyết định qua, thế nhưng cũng không thực tế quá, bên người càng không có gì thích hợp để chọn người khác phái, lâu ngày dĩ nhiên cũng kéo thời gian dài như vậy, kéo dài tới ngay cả người khác đều cho là mình là một đồng tính luyến ái... Tuy rằng Trần Phi Phi sở dĩ sẽ tin thật không nghi ngờ hơn phân nửa là nguyên nhân của Bình An, nói dối khó toàn.

Sau khi tiếp nhận thỉnh cầu của Trần Phi Phi, Bình An quyết định giúp hắt một chút, tạm thời làm bạn trai tạm thời đến ăn bữa cơm.

Bạn trai lâm thời, nghe hình như không được tốt lắm, kỳ thực đối với Bình An bây giờ mà nói thế nhưng khó được chuyện tốt a, cũng chính là hắt có thể lần đầu ném thử cơ hội kén vợ kén chồng, vốn có một bàn người ngoại trừ Trần Phi Phi cùng Bình An hai nam, còn lại tất cả đều là nữ, mọi người trong lòng cũng đều biết rõ, cũng chẳng qua là thêm một người cho đủ mà thôi.

Vừa vặn tối hôm nay thời gian rất là dư dả, không nói đến rốt cục vị Nhân tổng giám đốc kia có chuyện quan trọng quyết định đêm nay không uy thối, Lý Phát cũng sớm cùng Bình An nói buổi tối không quay về ăn, ngay cả lão bản nhà mình đều nhận từ ôn nhu bảo hôm nay tan sớm một giờ.

Các loại lý do tất cả đều kết hợp ở tại ngày này, Bình An không thể không nói Trần Phi Phi quả thực gặp may mắn, chọn đúng ngày hôm nay.

Đi một hồi, phía ngoài không khí lạnh lẽo cóng khiến tai Bình An phát đau, cuối cùng đã đến một nhà hàng cơm Tây ở khu thương mại, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu nhà hàng chính là cái nhà hàng mà Trần Phi Phi nói qua, Bình An vốn có cho rằng nên đến một quán cơm nhỏ, không nghĩ tới tên này xuất huyết lớn như vậy, loại địa phương này vừa nhìn liền biết giá sẽ không thấp.

Đi vào bên trong, nhiệt lưu trong nháy mắt kéo tới, hệ thống sưởi hơi trang bị điều hòa, như là đi vào bếp lò, ngược mắt nhìn phục vụ hướng mình đi tới, mặc áo sơ mi mỏng cùng váy phục vụ viên, miệng liền mở, tự giác báo danh nói: “Tìm Trần Phi Phi.”

Người phục vụ trên mặt vẫn luôn duy trì nụ cười chuyên nghiệp, gạt đầu giơ tay chỉ cho Bình An lên lầu hai.

Nhà hàng này kết cấu rất tốt, tầng một chính là hình thức đại sảnh, bày không ít bàn tròn dày, vừa nhìn giống như là lúc có tiệc rượu sẽ dùng đến, lầu hai lại phân thành mỗi gian một bàn đơn, không thuộc hình thức một khách một gian, chỉ là mỗi bàn đều cách nhau một lớp kính mờ đơn giản, hơn nữa toàn bộ lầu hai đều là gam màu ấm, có vẻ dị thường ấm áp.

Bình An mới lên quan sát một chút bốn phía, đã bị ánh mắt của Trần Phi Phi cách đó không xa nhìn thấy, đứng lên hướng về phía Bình An phát tay, vẻ mặt còn biểu tình “sẽ chờ cậu đến”.

Bình An bất đắc dĩ đi tới, phát hiện nguyên lai một bàn cũng chỉ có ba người, tính cả mình mới bốn người.

Ngồi vào vị trí trống bên cạnh Trần Phi Phi, bên kia lần lượt một tầng kính mờ, Trần Phi Phi lập tức giới thiệu, chỉ vào một nữ nhân hơi mập đối diện nói: “Bình An, đây là đồng sự của tôi Lưu Tiểu Vân.”

Bình An cười hửu hảo chút, Trần Phi Phi ngón tay liền hướng một vị nữ nhân khác mang kính nói: “Đây cũng là đồng sự của tôi, Vu Tình miện rộng.”

Vừa mới nói xong, Vu Tình liền đưa tay vỗ xuống bàn, trừng mắt nhìn Trần Phi Phi rồi quay đầu đối Bình An cười giải thích: “Suất ca cậu đừng nghe hần nói xấu tôi, tôi là Vu Tình, gọi Tình tỷ tỷ cũng được.”

Bình An không biết nói gì, Trần Phi Phi hướng Vu Tình xua tay như đuổi ruồi, sau đó mới chỉ vào Bình An nói: “Đây chính là người ta đã nói với các cô, bác sĩ thú y tiểu bạch kiểm ôn nhu, Bình An, hần thể lại là người thành thật, các cô chớ đem huynh đệ tôi làm hư quá mức.”

Đối với lời giới thiệu sau cùng của Trần Phi Phi, Bình An đối ba chữ “tiểu bạch kiểm” này càng không thích, bất quá để phối hợp hần lại không nói xấu gì.

“Huynh đệ cậu?” Lưu Tiểu Vân hồ nghi nhìn Trần Phi Phi, hỏi: “Thật là huynh đệ cậu?”

Vu Tình ở bên cạnh che miệng cười, Bình An sờ dĩ không rõ, Trần Phi Phi nhanh vỗ đầu một cái đổi giọng nói: “Không đúng không đúng, đây là của tôi... bạn trai.”

Lưu Tiểu Vân nghe xong lời này mới mỉm cười gạt đầu, ánh mắt trẻ nhỏ dễ dàng thương cho Trần Phi Phi muốn khóc rống. Bình An nhìn bọn họ một bộ hồ động cũng hiểu được việc không liên quan mình coi như xem kịch a, hoàn toàn không có tự coi bản thân là một diễn viên.

Một bàn ngồi đủ bốn người, cười cười nói nói bắt đầu cảm thực đơn gọi món, thức ăn nơi này kỳ thực thật không đứng đắn, dù sao cũng là cơm Tây chiếm đa số, cái gì pepper steak (cái này bên mình gọi là gì thì mình không biết), cái gì pizza phô mát, giá vừa đắt vừa không có cơm Tàu ngon, bất quá là vì Trần Phi Phi mời khách, sờ dĩ Bình An căn bản ngay cả giá cũng không nhìn, trực tiếp nhìn thức nào ăn ngon chọn thứ đó, mong rằng hai vị nữ đồng sự đối mặt cũng nghĩ như vậy, thương cảm Trần Phi Phi sau cùng chỉ là gọi một ly trà thông thường cùng cơm chiên.

“Bình An, cậu và Trần Phi Phi như thế nào quen biết?” Vu Tình tò mò đánh giá Bình An, hình như đối với chuyện của hần đặc biệt muốn biết một phen, bên cạnh Lưu Tiểu Vân cũng tập trung nghe.

Bình An nhớ tới chuyện xui xẻo sau khi gặp gỡ Trần Phi Phi, sau đó liền nói: “Trên tàu điện ngầm tuyến số 1 đụng phải, bởi vì hai chai rượu vang đổ Trường Thành.” Cũng hao tổn 152 đô của hần...

Ăn ngay nói thật xong, hai nàng đối diện hai mắt đều sáng lên, nhìn thấy tình huống này Trần Phi Phi lập tức ôm đầu bất đắc dĩ, Vu Tình mặc kệ người khác truy hỏi: “Hai chai rượu vang đổ Trường Thành, hai người các cậu đủ tình cảm a, trên tàu điện ngầm mà bắt đầu người truy ta đuổi?”

Người truy ta đuổi? Bình An ngẫm lại, cũng đúng là bởi vì hai chai rượu, hần liền chạy đuổi theo Trần Phi Phi, bằng không cũng không có nhiều chuyện như vậy.

Nhìn Bình An gạt đầu, Vu Tình cùng Lưu Tiểu Vân không hện mà cùng nở nụ cười, đồng thời cười rất có hàm ý, Trần Phi Phi rốt cục nhận không được đem chén trà đập ở trên bàn, sau đó ngửa mặt lên trời thở dài: “Bình An đại soái ca, tôi van xin ngài, ngài có thể đừng phối hợp hai người bọn họ như vậy, tôi sau này ở công ty làm sao có thể sống qua ngày a!”

Bình An vốn chỉ dự định nói thật đi ăn chùa, nghe xong Trần Phi Phi oán giận, lập tức đổi chủ ý, nếu là một nhọc, lại thêm bữa cơm miễn phí, Bình An tự nhiên là muốn đầu nhập “giúp đỡ” Trần Phi Phi một chút, mập mờ ném qua một ánh mắt, cười trêu chọc hần: “Lão bà, anh có thể nuôi em.”

Hai nàng đồng sự đối diện lập tức bật cười ra tiếng, Trần Phi Phi liền như đã điều chôn đầu cũng không ngẩng lên được, hần tin tưởng qua đêm nay, cuộc sống ở công ty sẽ có lời đồn như thế nào.

Lưu Tiểu Vân cười nhìn về phía Bình An nói: “Bình An, cậu theo hần thực sự là khổ cậu, nhìn cậu thế nào cũng không quá xứng đôi, ta lại nghĩ tổng giám đốc chúng tôi với cậu rất có tướng phu thê, một tuấn nam, một suất ca.”

Vừa nhắc tới tổng giám đốc bọn họ, Bình An trong nháy mắt cả người cứng ngắc, tướng phu thê? Khiến hần nhất thời nhớ tới chuyện tình xấu hổ không mặt mũi kia, một đêm kia ngoài ý muốn tuy rằng ký ức cũng không nhiều, bất quá cảm giác sâu đậm khiến Bình An đến bây giờ đều sắc mặt ửng đỏ, khiến hần muốn quên cũng không thể quên được sự kiện đáng thẹn kia.

Vu Tình nghe xong Lưu Tiểu Vân nói, như có điều suy nghĩ gật đầu phối hợp nói: “Đúng vậy, bất quá tổng giám đốc bình thường ở công ty rất trầm ổn nói cũng không nhiều, loại đại lãnh nhân này (người chức cao lạnh lùng) cùng Bình An cũng không thấy hợp đi, Trần Phi Phi, cậu phải biết quý trọng người bên cạnh a.”

Lần này không riêng Trần Phi Phi không nói, Bình An cũng không nói, Nhâm Thủ rất trầm ổn không nói nhiều? Như vậy người tìm hần đi ăn rồi hướng hần chơi xấu trả lại cho hần gửi tin nhắn nhỏ quấy rầy buồn chán là ai a? Bình An giờ này khắc này rất muốn vạch trần bộ dạng thật của người kia, kỳ thực Nhâm Thủ chính là không hơn không kém một đại nhân thú vô sỉ!

Vu Tình cùng Lưu Tiểu Vân đã thao thao bất tuyệt bắt đầu triển khai tưởng tượng, Bình An rốt cuộc hiểu rõ nhìn thoáng qua Trần Phi Phi đáng thương, Trần Phi Phi cũng thở dài cầm lấy ấm trà trên bàn rót chén nước cho Bình An, rất bình tĩnh đối nói: “Bình An, lúc này cậu đã hiểu cái khổ của tôi đi.”

Bình An gật đầu, tiếp nhận chén kia: “Cậu là lão bà của tôi, cậu phải gọi tôi lão công.”

Đối diện Vu Tình đẩy kính mắt trên sống mũi một cái, tại lúc Trần Phi Phi còn chưa kịp đáp lời liền xen vào nói: “Trần Phi Phi, nguyện thua cuộc a, đây chính là chúng ta nói trước đó xong.”

Trần Phi Phi trái tim đều nhanh tan rã, để hết lòng tuân thủ hứa hẹn, chỉ có thể ai oán nhìn hai con sói đối diện mình và Bình An bên người không có hảo ý chế giễu, cúi đầu khom lưng: “Vâng vâng, lão công.”

Một tiếng này hần là bất đắc dĩ, phổi ở trên gương mặt đỏ miến bàn nhiều hài kịch, ba người đang ngồi đều nở nụ cười, Bình An mình cũng cười đến vui đến quên cả trời đất, nhìn Trần Phi Phi bộ dáng nhiều lần kinh ngạc, ngược lại là đồng tình vừa muốn cười.

“Đông! Đông! Đông!”

Đột nhiên truyền tới ba tiếng thủy tinh vang khiến mấy người đều im tiếng, nghi ngờ nhìn về phía bên cạnh tấm kính mở cách ly, là từ bàn bên đánh thủy tinh vang truyền tới, bốn người đang muốn đứng lên nhìn chuyện gì xảy ra, bên cạnh lại truyền đến thanh âm lạnh lạnh của nữ nhân.

“Các người ồn ào gì thế, đây là nơi công cộng an tĩnh một chút nột, thật đáng ghét nột!”

Lúc này mấy người đều sững sốt... Nhất là Bình An, giá thanh âm quen thuộc, ngữ điệu quen thuộc, cộng thêm vĩ thanh quen thuộc, không phải là vị Nột Tả của Thú ca ca sao!

Hần cũng không muốn chọc tới người này, vừa mới nghĩ tới Nột Tả bên cạnh đang ngồi có thể chính là Nhâm Thủ, lập tức cầm miệng không nói lời nào, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Tuy rằng Bình An là muốn như vậy, thế nhưng không phải mấy người khác đang ngồi cũng nghĩ như vậy, quá kích động Vu Tình bật người không kiềm chế được, đứng dậy mắt khiêu qua kính mở hướng về bàn bên kia nói: “Chúng ta cười chúng ta, mắc mớ gì tới cô, nói đều nói không lại còn ở đây là la hét gì, đừng rước phiền a.”

Vu Tình lời nói thập phần sắc bén, đáng tiếc Nột Tả bên cạnh luôn luôn không sợ, cũng đứng dậy hướng về phía Vu Tình hét: “Cô người nữ nhân này thế nào một chút giáo dưỡng không có nột, thật không có tổ

chất hức, cẩn thận một hồi ca ca tôi đến không tha cho cô nột!”

Nột Tả nói xong, Vu Tình cũng thật sinh khí, lại muốn đi tới la hét, Trần Phi Phi nhanh đứng lên hoà giải, dù sao cũng là ở nhà hàng như vậy, Bình An và Lưu Tiểu Vân cũng khuyên Vu Tình đừng tìm nạng tính toán.

Vu Tình hung ác trừng Nột Tả, đang chuẩn bị ngồi xuống không để ý tới nàng, ai ngờ Nột Tả nhân tình sáng lên, hướng về phía cách đó không xa nũng nịu kêu: “Thủ ca ca, em ở đây nột!”

Bình An trong nháy mắt cúi đầu, đem mặt đều phải vùi vào dưới đáy bàn, hẩn không rõ, hẩn là thật không rõ, vì sao mặc kệ đến rồi cũng có thể gặp được Nhâm Thủ! Hơn nữa còn là ở trường hợp này cùng những người này...

Vu Tình vốn định ngồi xuống kinh ngạc nhìn về phía Nhâm Thủ đi tới, khách khí kêu lên: “Tổng giám đốc, ngài cũng tới dùng cơm.”

Trần Phi Phi và Lưu Tiểu Vân cũng vội vàng đứng lên chào hỏi, Nhâm Thủ chỉ là gật đầu, cũng không để ý tới thế nào Nột Tả đã dính vào trên người hẩn, tùy ý nhìn thoáng qua bàn bên cạnh, đang muốn ngồi xuống, tại lúc mắt quét qua một thân ảnh quen thuộc đang cúi đầu, khóe miệng hẩn vô ý thức lại gọi lên nộ cười mỉm.

Sau đó rất sẵn sọc cấp dưới hỏi: “Ăn thế nào?”

Hoàn toàn không nghĩ tới Nhâm Thủ sẽ đối với bọn họ quan tâm hỏi han mấy người đều sững sốt một chút, vẫn là Vu Tình phản ứng ưu việt, vừa cười vừa nói: “Ăn xong tốt vô cùng, hôm nay là Trần Phi Phi mời khách, hẩn còn mang theo bạn trai hẩn tới.”

Nhâm Thủ hơi nhíu mày nhìn về phía Trần Phi Phi: “Bạn trai?”

Trần Phi Phi vẽ mặt đau khổ đối diện anh, mắt giết người của hai nữ đồng sự gật đầu một cách máy móc, chỉ chỉ người bên cạnh còn không có ngừng đầu: “Bình An, của tôi... bạn trai.”

11. Chương 11: Kể Dở Hơi Lý Phát

... Lúc này tình hình trước mắt đã diễn biến như cục diện “hẩn là lão công của người, người là lão bà của ta”.

Bình An cúi đầu ở bàn, trái tim cũng đã không chịu nổi bắt đầu thật lạnh thật lạnh, như thế nào nhân sinh không như ý, tám chín phần mười, hẩn ngẩng đầu trong nháy mắt, thấy ánh mắt Nhâm Thủ lạnh thấu xương, hanh cười đem câu thăm hỏi ân cần vừa đến bên mép nuốt trở vào, nghẹn không nói gì.

Ba người khác toàn bộ không biết tình nghĩa một người bạn trai, kết quả là Bình An là một câu nói cũng không nói ra.

“Bình An, cậu cùng tổng giám đốc chúng tôi hẩn là quen biết đi?” Trần Phi Phi hảo tâm cho Bình An một bậc thang, nhìn hẩn một bộ muốn nói lại thôi nghĩ kỳ quái.

Bình An khóe miệng kéo kéo: “Quen, quen, chủ nhân của bệnh nhân của tôi.”

Nhâm Thủ sắc mặt không đổi, nhìn về phía Bình An: “Chúng ta là bằng hữu, có phải không, Bình An?”

Câu này hai chữ “bằng hữu” căn cực kỳ nặng, Bình An ngược mắt nhìn ở đầu kia kính mờ Nhâm Thủ mặt không thay đổi, nuốt nước bọt, tâm tình lại có chút cảm giác có tật giết mình, tuy rằng hai người đã nói xong cho rằng đêm đó ngoài ý muốn cái gì chưa từng phát sinh, thế nhưng Bình An chính là không tin được người trước mắt này.

Hẩn chỉ có thể nghiêm mặt, gật đầu.

Cái này Vu tình cùng Lưu Tiểu Vân đều kích động, Vu Tình càng không giữ miệng, cái gì đều nói: “Bình An, tôi chỉ biết cậu cùng tổng giám đốc chúng tôi quen nhau, dù sao các cậu đều là như nhau, lại lớn lên dễ nhìn, muốn không biết đều khó khăn đi.” Nói xong còn liếc Trần Phi Phi một cái: “Nhanh thoát khỏi Trần Phi Phi đi, tổng giám đốc chúng tôi lại là nam nhân tốt! Kén vợ kén chồng có đôi khi cũng phải cần nhìn bề ngoài.”

Sau những lời này thực sự là kích thích Trần Phi Phi, đây không phải là rõ ràng trước mặt mọi người nói Trần Phi Phi có vẻ bình thường sao, hần lập tức đối Vu Tình trừng hai mắt: “Ồ trước mặt lãnh đạo cô không thể im miệng của cô!”

Bất quá lúc này cử động của Nhâm Thủ xem ra, liền biến thành Trần Phi Phi bởi vì không muốn buông ra Bình An, nghe xong Vu Tình nói gây xích mích ghi hận trong lòng, đồng thời rất có ý thức đem mấy chữ này nhớ ở trong lòng.

Trái lại đương sự Bình An mặt đã trở nên đen như đáy nồi, hần hiện tại mới phát giác được đáp ứng thỉnh cầu cầu Trần Phi Phi là lựa chọn sai lầm, toàn bộ hai bàn mọi người dường như đem hần ra đùa giỡn, chính hần lại không nói gì.

Ngay Vu Tình vừa cùng Trần Phi Phi hạt trò chuyện một bên trừng mắt Nột Tả giả bộ ngoan ngoãn bên cạnh Nhâm Thủ, Lưu Tiểu Vân hướng Bình An Nhâm Thủ dờ ra, Nhâm Thủ tục không có kỵ chút nào vẫn nhìn Bình An, loại cục diện náo nhiệt không gì sánh được này lại khiến Bình An không lời nào để nói, rốt cục lúc hai người khác đến đem cục diện đánh vỡ.

Lý Phát cao hứng bưng bưng lên lầu hai nhà hàng, phía sau còn theo một người đàn ông khác, một đầu tóc nhuộm vàng, mặc trên người y phục bó sát, trang điểm đậm, đem gương mặt vốn có hầu như che hết đi, từ bề ngoài xem ra giống như là làm cái nghề nghệ sĩ...

“Ừa Bình An!”

Lý Phát lên lầu hai mắt đảo qua, đã nhìn thấy Bình An bọn họ một đám người ở hai bàn cạnh nhau, lôi kéo nam nhân phía sau liền chạy tới giúp vui: “Bình An cậu cũng ở đây a, khéo ha!”

Bình An trừng mắt nhìn Lý Phát cùng người phía sau có chút quen: “... Là quá khéo.”

Đối với hai người xa lạ đột nhiên xuất hiện, Trần Phi Phi và bọn Nhâm Thủ đều biểu thị không hiểu nhìn về phía Bình An, Bình An mặt đen lại, Lý Phát một bộ không chịu đi hình dáng chờ hần giới thiệu, hần cũng không biết ngày hôm nay làm sao lại trùng hợp như vậy, đúng là thật trùng hợp!

May mà hần liền hàm hồ giới thiệu một chút: “Đây là Lý Phát, cùng tôi lớn lên.” Nói xong chìa chìa một đám bên người: “Này đều là bằng hữu của tớ.”

Hần những lời này nói nhẹ, không quan tâm đều là ai, ngược lại là bằng hữu là được rồi.

Bình An vừa mới đối những lời này của mình tán thưởng chính mình, Lý Phát liền nghi ngờ hỏi: “Ồ đây có lão công của cậu không? Tớ còn tưởng rằng cậu chạy đi tìm đại kim chủ của cậu.”

Lý Phát vừa dứt lời, tất cả mọi người xung quanh hướng Bình An ném ánh mắt chất vấn, là thế nào, lại ra một đại kim chủ.

Bình An rất muốn tìm cái lỗ chui vào không bao giờ ra nữa, hần biết kỳ thực Lý Phát là cùng hần nói giỡn đi, thế nhưng loại đùa giỡn này cũng phải nhìn tình hình chút a!

“Bình An lúc nào nhiều kim chủ?” Nhâm Thủ đứng mũi chịu sào còn ngữ điệu bình thản hỏi.

Lý Phát nghe xong thanh âm của Nhâm Thủ, lập tức liền nhận ra là người đem đó gọi điện lại gửi tin nhắn cho Bình An, thừa dịp mọi người còn không có phản ứng kịp, hần gào to kinh hô một tiếng nhìn về phía Nhâm Thủ: “Nguyên lai là anh a, ai, tôi liền đem Bình An giao cho anh, chớ nhìn hần bình thường thấy ngu ngu, tâm tính tốt.”

Bình An giận dữ: “Đem cái miệng heo của cậu ngậm lại.”

Vu Tình lúc này cũng cầm một chân tiến đến, đối Lý Phát chỉ vào Trần Phi Phi nói: “Đây mới là bạn trai của Bình An, đó là tổng giám đốc chúng tôi.”

Nhâm Thủ khoe miệng đột nhiên có tiểu ý, bàn tay qua kính mờ sờ sờ đầu Bình An: “Ừ, Bình An là người của tôi.”

Nhất thời tất cả đều chột cười làm một đoàn!

Đúng, lúc này mọi người đều là lòng biết rõ hiểu được bắt đầu đùa giỡn Bình An, mỗi người một câu nói bất diệc nhạc hồ, kể cả ngay từ đầu Trần Phi Phi không vui nhất cũng náo loạn, cái đùa giỡn này người khởi xướng Lý Phát đồng chí cười lớn nhất, nam nhân tóc vàng phía sau hắn cũng nở nụ cười, ngoại trừ Nột Tả bĩu môi không vui, những người khác đều vui vẻ hoà thuận a, hoàn toàn đem Bình An làm vật hi sinh tìm niềm vui.

Chỉ bất quá vài câu nói đùa, cái nào đều không phải vui đùa, chỉ có đương sự biết.

Sau cùng tất cả mọi người trò chuyện, liền toàn bộ ngồi tại một cái bàn tròn lớn, bắt đầu vui chơi giải trí, sau lại Bình An mới biết được, nguyên lai nam nhân tóc vàng kia lại là Phương Chấn, trong trí nhớ học sinh ngoan kia đột nhiên chuyển biến khiến Bình An cũng chưa nhận ra được, đối một phương hướng khác vừa nghĩ, Lý Phát hắn không phải mỗi ngày đi ra ngoài tìm việc làm a, rõ ràng là tìm tiểu tử này đi!

Trên bàn cơm mọi người vẫn là biểu hiện tương đối hài hòa, cũng không có xuất hiện loại sự kiện khác gì.

Vu Tình tay vỗ bàn: “Không nghĩ tới có thể cùng tổng giám đốc cùng nhau ăn cơm, ngày hôm nay thật là vận khí tốt đến bạo, một chút kéo vào hai đại soái ca, ha ha.”

Nột Tả không cam lòng rút phía sau: “Hanh, Thủ ca ca là của tôi nột, cô câm miệng nột!”

Sau cùng hai người liền bô bô không để ý người khác qua lại âm ỉ... Mọi người đều đối hai nàng không dám khen tặng.

Mà lúc này Lưu Tiểu Vân cũng cùng Trần Phi Phi bắt đầu tụ tập, nhỏ giọng nghiên cứu và thảo luận cái gì giống như chủ đề trọng yếu, nhân thần lơ đãng lén lút vừa nói cười.

Bình An nhìn bên trái một chút nhìn bên phải một chút, an tĩnh bình thường cũng chỉ còn lại bốn người, từ đầu đến cuối Nhâm Thủ ngồi ở bên trái mình đều không nói một lời, trái với trạng thái bình thường ở trước mặt Bình An, nghi hoặc hơn liếc mắt Lý Phát bên phải, hình như hắn đối với mình có lời gì muốn nói, bất quá dựa theo án lệ trước kia mà xem, tuyệt đối không phải lời gì hữu ích, sở dĩ Bình An rất thức thời chẳng quan tâm, thế nhưng hắn không có động tĩnh, Lý Phát liền không nhận được.

Tiến đến trước mặt Bình An, hảo ngôn hảo ngữ: “Bình An, hảo huynh đệ có một chuyện cầu cậu, thế nào? Cậu còn không sẵn khoái lưu loát đáp ứng rồi?”

Vừa nghe lời này, Bình An trong nháy mắt dự cảm chính xác, việc này tuyệt đối không thể đáp ứng, căn cứ kinh nghiệm thỉnh cầu của Trần Phi Phi lần này, Bình An quả đoán lắc đầu cự tuyệt: “Không giúp.”

Lý Phát lúc này bắt đầu sốt ruột, đem lời nói ra: “Không phải đại sự gì, hay cậu xem một chút cậu đều thu lưu ta, chuyện thiện tâm lớn như vậy đều làm, tốt thêm lần nữa cũng không có gì không phải, thuận tiện đem Phương Chấn cũng thu lưu đến nhà cậu đi.”

Bình An sắc mặt nhất thời kéo xuống, hắn đã hối hận mình làm cái “việc đại thiện tâm” này, hiện tại Lý Phát lại còn muốn cho hắn tốt thêm một lần, hắn hiện tại thật muốn tát hắn vài cái đi.

Việc này nói ra ngày qua, Bình An cũng không đồng ý, từng cái đem nguyên nhân khách quan đi ra: “Không có khả năng, trước không nói phòng trọ của tớ chỉ là một phòng ngủ một phòng khách một phòng vệ sinh, chen hai người đại nam nhân chúng ta cũng đã quá tải, cậu còn muốn để nó phụ trọng chen vào ba nam? Còn có Phương Chấn tới cũng không có chỗ ngủ, phòng tớ nhỏ trên mặt đất một mình cậu chặn đệm nằm dưới đất liền chật đầy, chỗ đặt chân cũng không có, cậu còn muốn hắn đem phòng khách cũng chật đầy.”

Lời này quả thực rất đúng, một chỗ cũng không sai, cũng khiến Lý Phát càng phiền muộn, còn muốn biện giải thử, Bình An lập tức một câu ra oai phủ đầu: “Nếu không cậu liền cùng hắn đi ra ngoài thuê phòng đi.”

Thuê phòng... Lý Phát đau lòng ở nơi này, Bắc Kinh này đẳng cấp không thể so nơi khác, giá đắt hơn vài lần, hắn tiền ở đâu ra mà thuê phòng a, lúc này Lý Phát cũng không có cách, chỉ có thể là không làm khó xử Bình An nữa.

Bởi vì đối thoại của hai người không có chút che giấu, Nhâm Thủ ngồi ở bên cạnh xem toàn bộ quá trình đều nghe xong, vốn mặt không biểu tình còn có chút buồn rầu lập tức biến thành khóe miệng hơi nhếch lên, đồng thời rất thiếu đánh nói một câu như vậy: “Bình An, cậu có thể đem phòng ở tạm thời cho hần mượn, cậu đến nhà của tôi vẫn có thể chăm sóc tốt hơn, đây không phải là rất tốt sao.”

Bình An cả kinh mắt đều phải trừng ra ngoài, một bên Lý Phát nghe xong lập tức vui vẻ gật đầu ứng phó: “Đúng vậy, tớ thế nào không nghĩ tới a, Bình An, như vậy cậu liền đỡ phải mỗi ngày buổi tối còn phải từ xa như vậy chạy về Thông Châu, Nhâm tiên sinh biện pháp này vẹn toàn đôi bên!”

“Không được!” Bình An quyết định thật nhanh: “Như vậy sao được a, dựa vào cái gì tớ phải dọn ra ngoài, để hai người các người chiếm lấy chỗ của tớ?”

Những lời này hần nói mồ hôi đầm đìa, để Bình An ở cùng Nhâm Thủ, hần thế nào chịu được, vạn nhất phát sinh chuyện tình ngoài ý muốn nữa thì làm sao bây giờ, hơn nữa Nhâm Thủ người này bình thường âm tình bất định, người khó đoán như vậy, Bình An còn muốn ẩn núp hần a.

Lý Phát còn không thèm hần nói cái gì, một ngày có biện pháp giải quyết, Lý Phát mà bắt đầu không ngừng dùng quan hệ hai người mà nói nói: “Bình An cậu thế này làm huynh đệ không có suy nghĩ a, chút chuyện nhỏ như vậy cậu còn không tha, hai ta một khối từ nhỏ đến lớn, không nói một mẹ sinh ra, không sai biệt lắm cũng là mặc một quần, hiện tại huynh đệ có việc cầu cậu hỗ trợ, cậu lại ra sức khước từ không chịu, lại nói chuyện này đối với công việc của cậu lại có lợi, cậu không giúp chính là cố ý nghĩ tới Lý Phát không phải là anh em của cậu đi.”

Lời này Lý Phát nói ngay không kịp thở một chút, Bình An đều nghe đến sững sốt, giá đều chưa cùng chuyện kia a... Hần hiện tại cảm giác đặc biệt ủy khuất, thế nào lại thành ra giống như chính hần sai. Đứng xem Bình An bình thường miệng cũng không tha, kỳ thực trong lòng lại là một người dễ mềm lòng, người khác nói hai câu hần đã cảm thấy xin lỗi, nhất là từ một hảo bằng hữu, hiện tại hần mà bắt đầu do dự, rốt cuộc là bỏ qua ổ nhỏ của mình tìm đến hang sói nương tựa, hay là thẳng thắn đem Lý Phát đuổi ra sau đó hai người gặp mặt đều xấu hổ.

Bình An trên mặt do dự bất định, khiến Lý Phát biết quỷ kế thực hiện được, tuy rằng lòng nghĩ bán khoán, có thể là chính hần vì lợi nhỏ, vẫn không ngừng thuyết phục Bình An, thẳng đến lúc Bình An gật đầu, mới bỏ qua, ngay cả Phương Chấn đều nghĩ sắc mặt không nhận được nghĩ không muốn khó dễ người, không ngờ tới cuối cùng Bình An cư nhiên đồng ý.

Nhâm Thủ ở một bên khóe miệng nhếch lên lạnh nhạt nhìn Bình An cùng Lý Phát, hần thế nào bỏ được việc Bình An cùng nam nhân khác chen chung một phòng ngủ, đã sớm muốn làm như vậy hần rốt cuộc thành công, không khỏi vui vẻ.

Mà Bình An bản thân mới ý thức tới chính mình cư nhiên đồng ý, liền hối tiếc không thôi, hần hiện tại đã biết, nếu nói bằng hữu đều là đến đẩy hần vào hố lửa, hơn nữa rõ ràng giác quan thứ sáu nói cho hần biết: Lần này tuyệt đối là nhảy vào hố lửa cực lớn.

Tâm tình không tệ, Nhâm Thủ rất tự nhiên ôm vai Bình An, hướng Lý Phát chắc chắn nói một: “Đêm nay hần sẽ ở chỗ tôi, cậu mang theo bằng hữu người quay về Thông Châu.”

12. Chương 12: Chính Thức Ở Chung

Bị một câu nói mua cả đời, Bình An vô pháp diễn tả tâm tình lúc này bằng ngôn từ, cái loại này giống như mắc đại tiện, ngay cả mông đều có thể dời đi hướng về phía trước chạy ào đại não tiến hóa thành không biết, hí kịch vậy liền tựa như lão Thiên đã định trước kết quả phản kháng vô hiệu, khiến Bình An từ nay về sau không đường về.

Bữa tiệc vui sướng này vốn là không giải thích được kết thúc, chẳng biết từ lúc nào tất cả mọi người đều quay về nhà tìm mẹ kể cả Nột Tả cũng mất, mà Bình An chính cũng đã đứng ở nhà Nhâm Thủ, nhìn bốn

phía gia cụ và cách bố trí không chút nào thay đổi, đầu của hần hiện nay vẫn còn ở trạng thái PM2. 5 mờ mịt.

Trước mắt đột nhiên thêm một tay, Bình An theo cái tay này nhìn lên, không ngờ lại chính là khuôn mặt thiếu đánh của Nhâm Thủ đang cười yếu ớt, Bình An ánh mắt liếc một cái, ý bảo: Đây là làm chi.

Nhâm Thủ: “Tiền.”

Bình An: “Tiền gì?”

Nhâm Thủ cười yếu ớt: “Tiền thuê.”

Bình An kinh ngạc: “Tôi giúp anh chiếu cố thỏ còn thu tiền thuê của tôi, tôi đây đi trở về.”

Nhâm Thủ tiếp tục cười yếu ớt, sau đó đem tay thu hồi lại, giống như vừa rồi chuyện gì cũng không có phát sinh: “Phòng của cậu là một phòng ngủ một phòng khách một phòng vệ sinh?”

Bình An mặt đen lại gật đầu không nói, đối với tiểu cẩu ỏ của hần, hần thực sự không muốn nhiều lời.

Nhâm Thủ cũng không biết là phát điên cái gì, đêm nay nói hình như đặc biệt nhiều, tiếp tục đặt câu hỏi: “Không đủ tiền?”

Bình An bĩu môi: “Không có dư.”

Nhâm Thủ đặt câu hỏi: “Cậu nguyệt quang?”

Bình An bĩu môi: “Tôi chu quang.” (thứ lỗi, ta không hiểu hai câu này lắm)

Nhâm Thủ gật đầu: “Tôi có thể giúp cậu.”

Bình An bĩu môi: “Cật nhân thủ nhuyển nả nhân thủ đoãn.” (ăn của người ta thì phải nói nhẹ nhàng với người ta)

Nhâm Thủ cười yếu ớt: “Ở đây làm bảo mẫu.”

Bình An bĩu môi: “Tôi là bác sỹ thú y đều không phải hộ sĩ.”

Nhâm Thủ nhún vai: “Bác sỹ thú y kiêm hộ sĩ cũng có thể.”

Bình An bĩu môi: “Anh gặp qua người nam nào làm hộ sĩ hay tới cửa phục vụ.”

Nhâm Thủ đặt câu hỏi: “Cậu không làm?”

Bình An bĩu môi: “Nhâm tổng giám đốc, là anh không phải là muốn tôi ở tại nhà anh sao, đều không phải tôi muốn ở lại đây, rõ ràng được chưa?”

Nhâm Thủ nghiêm mặt: “Tôi không có nói qua cậu có thể ở chùa, cậu ngay từ đầu không cự tuyệt, bây giờ đi về cũng không có chỗ ngủ.”

Gian thương! Tuyệt đối là gian thương!

Bình An cắn chặt răng, nguy biện thế nào đều có thể bị Nhâm Thủ nói biến thành lời đúng đắn, cái gì nguyệt quang chu quang, cái gì bảo mẫu hộ sĩ, đều là hần nghĩ đùa thật khá nên mới đùa mình đi, sau lại vừa nghĩ, thật giống như trước lúc ban ngày luôn luôn là một bác gái mở cửa.

Bình An nghi ngờ nhìn Nhâm Thủ đã thay đồ: “Anh một đại nam nhân còn muốn bảo mẫu?”

Nhâm Thủ hướng trên ghế sa lon dựa vào một chút, đáp phi sở vấn: “Trần Phi Phi là gì của cậu?”

Trần Phi Phi? Bình An sững sốt, cái đề tài này chuyển thật nhanh đi, hơi suy nghĩ một chút, mới lên tiếng: “Bạn.”

Nhâm Thủ không nói gì, trong lúc nhất thời yên tĩnh trở lại.

Bình An vừa nghi hoặc hần làm chi hỏi tới Trần Phi Phi, chẳng lẽ là cho Trần Phi Phi thăng chức, vừa nghĩ tới thằng bạn xấu kia làm hại chính mình sút mẻ đến tận đây, thay đổi lời vừa từ miệng còn nói là bằng hữu, nói ẩu nói tả bắt đầu phê bình: “Trần Phi Phi tên đại sắc lang này không có đầu óc, nửa người dưới

sinh vật, Nhâm tổng giám đốc, người như thế nhất định không thể trọng dụng, sau này nhất định sẽ phá hủy đại sự, bất cứ người nào dùng một kế hấn liền mắc câu, vì công ty của các anh thời gian tới mà suy nghĩ, còn chưa phải dùng cho hấn lên chức vợ vét của cải, miễn cho công ty thâm hụt tiền.”

Bình An tự nhận là nói coi như khá lắm rồi, dù sao không khuyến khích tổng giám đốc người ta cho hấn từ chức, chiêu này chính là người vô ý cắn ta một ngụm, ta liền quay lại cắn người không hơn mười ngụm điển hình.

Thế nhưng Bình An lại phát hiện mình càng nói sắc mặt Nhâm Thủ càng không tốt, hấn ngồi trên ghế salon tự nhiên mà phát ra cái loại khí tức của cấp trên, Nhâm Thủ thanh âm cũng biến thành trầm thấp: “Cậu và hấn quan hệ tốt.”

Đây là câu trần thuật, Bình An có ngốc cũng nghe được, lúc này tâm tình của Nhâm Thủ nhất định không tốt, vấn đề nhất định liền xuất hiện trong những lời hấn mới vừa nói, nghĩ tới nghĩ lui, trong một đồng lòng không dễ nghe, Bình An chỉ cho ra một kết quả, chính là Nhâm Thủ coi trọng Trần Phi Phi.

Liên tưởng đến nghe Trần Phi Phi bọn họ nói Nhâm Thủ là một đồng tính luyến ái, còn có hành vi thân nhiên sau một đêm ngoài ý muốn kia, Bình An càng thêm xác định trong lòng mình suy nghĩ, lập tức thẳng thắn thành khẩn thề: “Nhâm tiên sinh yên tâm, tôi và Trần Phi Phi tuyệt đối không có nửa điểm vượt qua quan hệ bằng hữu, hơn nữa tôi cũng không phải đồng tính luyến ái, sợ dĩ ngại nếu như thích hấn, coi như tôi vừa rồi đôi lời nhằm nhĩ chưa nói.”

Trực giác của Bình An nhất định là đoán được lòng Nhâm Thủ, bởi vì hấn vừa mới bảo chứng hoàn tất, Nhâm Thủ lại lộ ra nụ cười yếu ớt, nhìn hấn hỏi: “Làm sao cậu biết tôi chính là đồng tính luyến ái?”

Câu này lời vừa ra khỏi miệng, Bình An chỉ biết là chuyện xấu, lúc này không chỉ có bán Trần Phi Phi, Vu Tình cùng Lưu Tiểu Vân cũng trốn không thoát, bịa không ra lời nói dối Bình An chỉ có thể là nói thật, đem toàn bộ đầu đuôi chuyện bọn họ đánh cược nói ra, cuối cùng chứng cứ xác định Nhâm Thủ là đồng tính luyến ái là lúc ở gay bar.

Sắc mặt của Nhâm Thủ lại không có thay đổi gì, trở thành như có điều suy nghĩ, hấn tùy ý vuốt tóc đối Bình An nói: “Cậu đi tắm, sau đó đến khách phòng ngủ.”

Bình An thở phào, may mà hấn nói đều không phải “Sau đó đến phòng tôi ngủ” ...

Cứ như vậy kết quả hỗn loạn lại khó tin, Bình An rốt cuộc cùng Nhâm Thủ chính thức ở chung.

Bình An kỳ thực trước đây làm sao cũng không nghĩ ra, lúc trải qua một đêm kia cùng Nhâm Thủ có quan hệ không tốt, chính mình còn có thể ở lại trong phòng này, quả thực vẫn là cùng căn phòng này nghiệt duyên chưa hết, bất quá hình như sự tình cũng không như hấn suy nghĩ không tốt như vậy, có nhiều chỗ cũng là rất tốt, tỷ như mỗi sáng một chuyện lý thú —— hai người cùng nhau chen lẫn trong tàu điện ngầm.

Ngay từ đầu Bình An còn buồn bực Nhâm Thủ có xe hàng hiệu tốt như vậy không đi, không nên chen lẫn nơi tàu điện ngầm tự ngược để làm chi, sau lại hỏi mới biết, Nhâm tổng giám đốc vẫn là biết tính toán số sách kinh tế, lái xe tiền xăng tuyệt đối so với hai đồng đi tàu nhiều hơn, sau đó hai người bắt đầu ở trên tuyến cao điểm đúng giờ từ Bình quả viên ngồi tàu điện, nhận thức cái loại đoàn tàu dừng lại này, trong một giây có thể đem người bóp nát việc sinh hoạt .

Lúc đầu Bình An vẫn là không thích ứng được, chớ nhìn hấn một đại nam nhân, kỳ thực hấn vẫn có một ít bí mật nhỏ, như loại chuyện ngủ quen giường quen gối quen chăn này hấn đều có, ở nơi khác liền không ngủ cũng sẽ có, cả đêm tổng cộng ngủ được vài giờ, hấn còn muốn lăn qua lăn lại, lại lăn qua lăn lại, mới có thể ngủ, ngủ không bao lâu phải dậy ngồi tàu đi làm, vài lần đều ở trên tàu điện ngầm mơ màng không phân chấn, hình như sau mười lăm phút là có thể ngã đầu ngủ mê man.

Bởi vì hoàn cảnh sinh hoạt thay đổi, Bình An cũng liền tận lực thích ứng, nói tóm lại vài ngày tiếp xúc, Nhâm Thủ cũng không phải một người rất khó gần, chỉ là người này có đôi khi thay đổi quá liên tục, một giây hấn còn có thể đối với người cười yếu ớt không nói, một giây kế tiếp hấn là có thể đối với người cau mày hé miệng, toàn bộ như một quan công trở mặt, bất quá Bình An cũng mò được một quy luật, là bất kể hấn mặt ngoài nhìn thế nào, nói cũng đều một đường một góc không hiểu được.

Sáng sớm, Bình An sau khi đánh răng rửa mặt xong, cảm giác hôm nay tinh thần cũng thật không tốt, hơn nữa còn kèm theo từng đợt đau đầu, Bắc Kinh mùa đông trận tuyết đầu đã phủ xuống, tuy rằng không tính là quá lớn, coi như là nhất cổ khí lạnh xâm lấn, hắt hắt sương quần áo, đeo túi trên lưng, lúc trước khi ra cửa liếc mắt nhìn thử có còn mạnh khỏe không, giống như Nhâm Thủ đến cửa tàu điện ngầm.

Đứng ở ngoài vạch vàng đợi tàu, sai, là căn bản nhìn không thấy cái vạch vàng kia, phía trước đã chất đầy người, đợi chừng ba chuyến tàu, quả thực hình ảnh cùng đánh trận không khác nhau, sau khi hao hết sức của chín trâu hai hổ lên xe, Bình An liền cả người vô lực đầu choáng váng tựa vào thanh inox trắng bạc bên cạnh, vốn muốn mượn vật ngủ thêm, không ngờ một cô nương tới sau như vậy có thể chen, dám đem thân thể của hắn cùng thanh inox trắng bạc tách ra, sau đó bước một chân liền cắm ở giữa, Bình An nhất thời là lùi cũng không xong, tiến cũng không được, bị vây ở vị trí như thế lúng túng càng làm cho hắn cả người khó chịu.

Còn chưa kịp xoay người lại cùng vị cô nương kia nói, đoàn tàu đã phanh gấp như thường, sau đó lão Thiên cũng không đứng ở Bình An đâu này, theo tình thế phanh lại phía vị trí tốt đẹp của vị cô nương kia đường hoàng chiếm đoạt của Bình An ngay từ đầu, đồng thời biểu tình kia vẻ đắc ý như là cùng Bình An thị uy.

Mà bên này thân thể Bình An không chống đỡ được đánh về phía trước, về mặt đụng phải ngực Nhâm Thủ phía trước, xông vào mũi chính là mũi trên người Nhâm Thủ, tuy rằng không khó chịu, thế nhưng Bình An vẫn là trong nháy mắt đem mặt nâng lên, xoa mũi: “Anh là tấm thép sao, đập đầu chết tôi.”

Đỉnh đầu lại truyền tới một trận cười quen thuộc: “Mặt cậu quá mềm.”

“Nói nhảm, tôi đây là thịt, của anh là thép, không thể đánh đồng.”

Bình An nhỏ giọng kháng nghị, vị trí cực tốt của hắn bị người đoạt, còn đang ngả nhào vào Nhâm Thủ, chính mình cảm thấy đời bất công, đỉnh đầu được một bàn tay phúc đáp lên, lại đem đầu hắn giữ trước ngực.

Bình An hơi giận: “Anh làm gì thế?”

Nhâm Thủ cúi đầu ghé vào lỗ tai hắn nói: “Tư thế của cậu không cảm thấy khó chịu sao, dựa vào đi.”

Bản thân Bình An cả người khó chịu, sau khi nghe xong Nhâm Thủ nói hình như thực sự thư thái chút, cũng không biết là tác dụng tâm lý hay là sự thực hay như vậy, hắn vốn định lại cùng Nhâm Thủ lý luận, thế nhưng lúc này vừa lúc đến trạm dòng người dâng lên, vốn là toa tàu chật ních trong lúc nhất thời ngay cả không khí đều nhanh không tha, Bình An cũng bởi vì người phía sau đi lên, bị chen cùng Nhâm Thủ dán người lại cùng nhau, hai người đều nhanh thành một, Bình An cũng liền thật không có thời gian lưu ý vấn đề tư thế của mình, trong đầu chỉ để lại một câu nói khắc sâu ấn tượng: Đi làm lúc cao điểm tại tuyến số 1 đều là chiến sĩ.

Hai mươi trạm, cũng đủ ngồi tốt một đoạn thời gian, Bình An từ sáng sớm bắt đầu đau đầu muốn nứt ra, tựa trên người Nhâm Thủ bỏ quên hoàn cảnh hiểm ác đáng sợ xung quanh, rốt cục mê man ngủ.

Chút thời gian này Bình An còn trong giấc mộng, hắn mơ thấy mình bị người bán, bán vào một kỹ viện làm tiểu quan, còn là cái loại địa phương cổ kính này, hắn vốn đang nghĩ đều là thế kỷ 21, còn có người mở kỹ viện như vậy cảm thấy vô nghĩa, thế nhưng thẳng đến lúc hắn nhìn thấy tú bà của kỹ viện chỉ vào mặt Nhâm Thủ đang cười yếu ớt không nói, một chút liền thức tỉnh, phía sau lưng còn ra một thân mồ hôi...

“ Tỉnh? Cậu cũng sắp đến trạm.” Từ đỉnh đầu thanh âm của Nhâm Thủ truyền đến, càng làm Bình An bị dọa giật mình, hắn ngẩng đầu nhìn thấy Nhâm Thủ vẫn là thân tây trang, mới thở dài một hơi, phản ứng kịp với lời của Nhâm Thủ, Bình An sững sờ.

“Anh thế nào không xuống?” Bình An nhìn thoáng qua biểu hiện lộ trình tàu trên đỉnh đầu, xác định đã qua trạm khu thương mại quốc tế, liếc một cái người trước mặt: “Anh gốc a, đã qua trạm thương mại quốc tế.”

Nhâm Thủ hơi nhíu mày nhìn mặt Bình An, hình như sắc mặt trở nên có chút hồng không bình thường, hắn lại nói một câu khiến Bình An không rõ vì sao: “Thân thể cậu khó chịu?”

Bình An tiếp tục đối với hắn mắt tròn trắng: “Đừng nguyên rửa tôi, tôi bất quá là ngủ không ngon.”

Trong tàu vang lên một âm thanh nhấc xuống xe, Bình An quay đầu kéo Nhâm Thủ cùng xuống tàu, lại đem Nhâm Thủ dẫn tới vị trí đợi tàu đối diện, đối với hắn dặn: “Ngồi tàu bên này trở lại, dù sao cũng chỉ một trạm, tôi đi trước, anh đừng lại ngồi qua.”

Bình An không đợi Nhâm Thủ nói, liền ba bước bộ cũng hai bước chạy lên thang lầu, ra khỏi trạm một đường chạy về phía y viện.

Chính là như vậy, có đôi khi Bình An cũng hiểu được cùng Nhâm Thủ một chỗ còn có chút vị đạo chiếu cố tiểu hài tử, cũng không biết là tâm lý mẫu tính của chính hắn lan tràn, hay là cùng Trần Phi Phi đường như hoóc-môn sinh dục nữ lan tràn.

Đến y viện, Bình An vẫn là đến sớm nhất, đem đồ vật buồng liền nằm úp sấp ở trên bàn làm việc quan sát nhất cử nhất động của Tiểu Bạch, nhìn một chút đều có thể nhanh ngủ.

“Ta thao, vừa nãy tiểu tử kia! Tức chết ta, hắn nha lại dám theo ta trả thù! Xem ta lần tới không đem hắn chen thành không có chút thịt, ta sẽ không gọi là Quách Mặc!”

Mặc Oa Tử mang theo cái gì đó mua cho Đại hoàng, vừa vào y viện mà bắt đầu chửi ầm lên, chờ hắn thấy Bình An gục xuống bàn, lòng tre tức lại bắt đầu tới, con người chuyển động, liền nghĩ tới một chuyện, bắt đến Bình An bắt đầu hỏi.

“Bình An a, tri tâm ca ca tới, thế nào đều không chào đón hoan nghênh tôi? Nhanh lên cùng tri tâm ca ca thẳng thắn sẽ khoan hồng, cậu gần đây xảy ra chuyện gì, cùng người nam nào ở chung ni? Ca ca có tin đồn vẫn là rất chính xác, xem mặt cậu cũng biết là dương khí quá thịnh, đều không phải bình thường tự – an ủi, mà là ngủ cùng người.”

13. Chương 13: Phong Tào Nam Nhân

Bình An nghe xong lời của hắn ngẩng đầu lườm hắn một cái, chỉ biết Mặc Oa Tử trong miệng nôn không ra cái gì tốt.

“Cậu nhiều tin đồn như vậy, ca so với ngày nào đó đều bình thường.” Bình An lười phản ứng hắn, cùng Mặc Oa Tử nói, hắn nói mười câu người trả một câu, người nếu như trả hai câu, hắn thật có thể bắt được tin tức gì, sau đó lại bóp méo thêm, cuối cùng có thể nói không ra gì.

Mặc Oa Tử tiến đến đem đồ vật toàn bộ ném trên bàn, nâng lên lồng của Đại hoàng nhà hắn, vừa nhìn vừa nói: “Bình An a, đừng hù tôi, cậu về chút chuyện nhỏ này tri tâm ca ca ánh mắt sáng lên, là có thể nhìn ra na có vấn đề, cậu xem một chút người hai ngày gần đây, gương mặt hóp lại, hai mắt đục ngầu, ấn đường biến thành màu đen, tứ chi bần cùng, hai lỗ tai thoáng không nghe không nói, miệng cũng càng ngày càng có thể kéo đứt, này rõ ràng không thích hợp đi.”

Bình An nửa người trên đều ghé trên bàn, tiện tay đùa bỡn lồng của Tiểu Bạch, bên tai tất cả đều là lời Mặc Oa Tử đang nói bậy, hắn cũng câu được câu không trả lời: “Tôi bị quỷ nhập vào người.”

Lời này vừa thốt ra, Mặc Oa Tử lập tức đem Đại hoàng thả lại trên bàn, cùng Bình An hai mắt một đôi nhìn nhau: “Cái quỷ gì? Lệ quỷ, diêm quỷ, thi xác lang (bọ hung) quỷ?”

Bình An trừng mắt: “Phi, cậu mới bọ hung.”

Mặc Oa Tử cười hắc hắc, lúc này mới đem diêm hắn nghĩ kỳ quái nói ra: “Bình An, cậu gần đây đến bệnh viện hơi trễ, còn có mấy lần tôi so với cậu còn sớm hơn, cậu mấy trạm tàu chẳng lẽ tàu điện ngầm còn trật bánh vài vòng? Cũng là người sau lưng ca ca làm chuyện gì bụng dạ khó lường đi?”

Bụng dạ khó lường? ... Bình An lại liếc một cái: “Tôi có thể có chuyện gì mà bụng dạ khó lường, một lương dân tốt.”

“Cậu thế nào sẽ không có chuyện bụng dạ khó lường.” Mặc Oa Tử ngồi ghế đối diện, cười tặc hề hề: “Có phải quen bạn gái, ở chung?”

Bình An nghe xong lời này cả người đều trúng một kích, không tự chủ cứ nhiên đem Nhâm Thủ tướng tượng thành một nữ nhân, hần bày ra gương mặt nhăn nhó dưới một thân hình gợi cảm gồ ghề, quả thực sét đánh cuộn cuộn, chính mình thiếu chút nữa tự dọa mình ra bệnh, hướng Mặc Oa Tử kêu to: “Tôi lấy đâu ra bạn gái, cậu còn muốn giới thiệu cho tôi phải không.”

Mặc Oa Tử híp mắt, vuốt cằm, nhìn chăm chăm vào Bình An không tha, Bình An trên người đều phải bị hần nhìn chăm chăm ra một cái lỗ, hần mới giả bộ bí hiểm: “Chẳng lẽ là tri tâm ca ca công lực giảm xuống, cứ nhiên không có đoán ra chuyện trong lòng cậu, cái này kỳ quái, vậy cậu gần đây không có việc gì mờ mịt ngẩn người, toàn bộ một bộ như tiểu cô nương tư xuân, làm hại ca ca còn phải tận tình đến giáo dục cậu, chính cậu còn không thừa nhận.”

Chính mình ngẩn người? Bình An nghi ngờ suy nghĩ một chút, gần nhất quả thật có chút dễ dờ ra, vậy cũng không thể toàn bộ trách hần sai, hơn phân nửa nguyên nhân cũng phải quy công cho ngủ không quen giường nhà Nhâm Thủ, tuy rằng chăn trên giường gối đều là hàng cao cấp, tiểu cầu ỏ của mình tuyệt đối so không hơn, đáng tiếc ngủ không quen chính là ngủ không quen, được rồi... Kỳ thực những cái này cũng đều là mượn cớ, Bình An thừa nhận, vẫn có như vậy một chút, cùng một khoảng thời gian, là có nghĩ tới Nhâm Thủ, về phần cụ thể suy nghĩ chút gì, hần có gì thật là nhớ người nọ, chính mình cứ nhiên cũng không nhớ rõ, nhưng là tuyệt đối chỉ là suy nghĩ một chút, một chút, một khối, một!

“Sách sách, cậu nhìn cậu, lại bắt đầu.” Mặc Oa Tử vỗ vỗ Bình An đầu, khẩu khí hoàn toàn là ngữ điệu “cậu không cứu được”.

Bình An nghiêng đầu một cái, đem tay của Mặc Oa Tử đánh sang một bên: “Đừng động tay động chân, trên tay còn dính phân của Đại hoàng nhà cậu, còn không biết xấu hổ xạo đầu tôi.”

Mặc Oa Tử trừng mắt, hứng thú tiến lại: “Hắc nha Bình An, cậu là trưởng thành liền dám cùng ta lớn tiếng tranh luận, nhớ lại lúc trước ba ba một người ngậm đắng nuốt cay nuôi cậu, cậu bây giờ chính là báo đáp lão nhân gia ta như vậy, phân của Đại hoàng đến mức này, phân của cậu cũng là ta một tay nhận một tay cấp đón, cậu hài tử này sù cho lòng lang dạ sói như thế, khiến ba ba thật đau lòng!”

Bình An vẻ mặt ác hàn nhìn Mặc Oa Tử trước mặt hoa chân múa tay vui sướng nói ngoa, thử suy tư của người toát ra cực nhanh, điều không phải người bình thường có thể so sánh, một khắc trước còn là tri tâm ca ca, như thế nào lại thành người thế hệ trước.

Cầm lấy trên bàn thuốc diệt chuột, hướng phía đầu Mặc Oa Tử liền đập tới.

Bình An ánh mắt ghét bỏ nhìn hần: “Cậu có buồn nôn không, cái gì cũng có thể từ trong miệng cậu nói ra.”

Mặc Oa Tử nhặt thuốc diệt chuột rơi trên mặt đất, vừa sợ vừa giận: “Cậu cứ nhiên cầm thuốc diệt chuột đánh tôi, này nếu là không cẩn thận rơi cả vào trong miệng, theo tôi thấy, Bình An ngươi tuyệt đối gặt tôi xong rồi cấu kết phạm pháp, đừng cho là tôi không biết a.”

Bình An cũng không muốn cùng một đồ ngốc nói, nằm úp sấp trên bàn không quan tâm Mặc Oa Tử.

Mặc Oa Tử sợ nhất chính là chiêu này của Bình An, tình nguyện hần nói ra một chữ cũng được, chính là đừng cầm đầu gì cũng không nói, khiến Mặc Oa Tử đến cảm thân bản hình như đơn độc ni.

“Bình An nha, tiểu Bình An, Bình An An.” Mặc Oa Tử cười ha hả xẹt tới: “Ba ba sai rồi, ba ba thực sự sai rồi, con nói một câu đi, con sao nhân tâm khiến ba ba một người lẻ loi như thế a, ba ba đem con nuôi lớn như vậy, con tốt xấu cũng —— ”

“Ai làm ba ba? Quách Mạc? Cậu có hài tử?”

Bình An nghe cái thanh âm này, rõ ràng thấy lão bản nhà mình vừa vào tới cửa, thiếu chút nữa không phun bọt cười, gương mặt nhìn Mặc Oa Tử vẻ mặt đến mức đỏ bừng, quần bách giải lộ tai.

Lão bản trên người mặc một áo khoác vàng nhạt, áo trong ka-ki, trong tay cầm túi máy tính màu đen, mặt cười thành hình trang lưới liềm treo ngược, hướn Mặc Oa Tử gật gật đầu nói: “Làm ba ba của chim nhỏ là

được, tôi mong muốn cậu có thể làm việc thêm vài năm, còn tưởng rằng cậu thực sự đột nhiên kết hôn làm cha.”

Không nhin không được, Bình An rốt cục che miệng bật cười, vừa cười vừa hướng lão bản nói: “Lão bản, ngài đi làm việc của ngài đi, bằng phản ứng của hần, chuyện hần làm cha còn không đến kiếp sau.”

Lão bản cũng cười mang theo túi máy tính lên lầu hai, thẳng đến nghe tiếng đóng cửa trên lầu hai, Mặc Oa Tử mới về mặt thông khổ hai tay ôm đầu, ngồi chồm hồm dưới đất một trận hối hận: “Không mặt mũi a không mặt mũi a, Bình An cậu hại chết tôi.”

Bình An nằm úp sấp trên bàn cười gập cả người, còn không quên nhắc nhở hần hai câu: “Lão bản vừa nói có thể, cậu làm ba ba của chim nhỏ là được, chim nhỏ a, chim nhỏ.”

“Cậu nha câm miệng!” Mặc Oa Tử ngẩng đầu giải oan: “Nếu không phải là bởi vì cậu, Quách Mạc tôi có hình tượng thanh niên tốt sẽ biến thành như vậy! Bình An cậu có hơn phân nửa trách nhiệm, đừng nghĩ chối bỏ! Nhanh bởi thường tôi, đem cái phẩm đức tốt đẹp thuần khiết thiện lương kính già yêu trẻ kia của tôi trong lòng lão bản biến trở lại!”

Bình An nín cười không phản ứng hần, cái gì gọi là tự làm bậy không thể sống, đây là ví dụ điển hình.

Hầu như toàn bộ một ngày, Mặc Oa Tử đều bị vây trong loại trạng thái nửa điên điên này, một mực chắc chắn chính là Bình An làm hại hần mất hết mặt mũi, la hét kêu muốn trả lại cho hần thuần khiết, Bình An thiếu chút nữa không nhin được muốn hỏi hần: Người ở đâu ra mặt mũi, ở đâu ra thuần khiết. Sau lại vừa nghĩ, vẫn là quên đi, Bát Lộ quân đuổi tà ma không cho người ta đường lui, bây giờ người tốt làm người phải phúc hậu, luôn luôn cấp cho người ta một con đường sống đi.

Mãi cho sắp đến giờ tan việc, Mặc Oa Tử mới yên tĩnh, bên tai rốt cục thanh tĩnh Bình An chờ giờ tan tầm, suy nghĩ một hồi còn muốn cùng Nhâm Thủ ngồi tàu điện trở về, bất quá may là người Nhâm Thủ so với hần lớn, trên tàu điện hai người cũng có thể hơi chút chiếm được ưu thế.

Đang nghĩ ngợi có hay không, di động trên bàn vang lên, Bình An cúi đầu vừa nhìn, biểu hiện chính là hai chữ “Nhân thú”, từ lúc Nhâm Thủ luôn điện thoại quấy rầy hần, hần liền dứt khoát trả thù đem Nhâm Thủ đổi thành Nhân thú.

Bình An cầm điện thoại lên, ấn nút nghe: “Nhâm tổng giám đốc, tôi còn chưa tới lúc tan việc.”

Bên đầu điện thoại kia là Nhâm Thủ ngữ điệu không có lên xuống: “Ừ, tan việc đến công thể bên này, đưa chìa khóa cho cậu, tôi tới về muộn.” (Ta không biết công thể chính xác là cái gì, tra hình thì ra sân vận động các loại nên ta để zậy lun ^^)

Công thể... Hần thật đúng là nói thẳng, nguyên lai lại đi bar, Bình An lại thật ra cũng không để ý, chẳng qua là cảm thấy tự mình xui xẻo còn phải đón xe đến công thể.

“Nga, đã biết.”

Nhâm Thủ bên kia thanh âm trở nên càng ngày càng âm ỉ, tạp âm lẫn lộn thành một đoàn, ồn ào đến nỗi lỗ tai của Bình An phát đau, may là đối thoại của hai người rất ngắn gọn, có thể cũng là bởi vì vấn đề hoàn cảnh bên kia, Nhâm Thủ cúp điện thoại trước, Bình An nhìn di động của mình sững sốt một chút, liền đem điện thoại bỏ lại trong túi.

Mặc Oa Tử đang cầm thức ăn cho chó ăn từ sân sau của bệnh viện trở về, Bình An nhìn đồng hồ một cái, vừa vặn năm giờ, tự mình thu thập các thứ.

Mặc Oa Tử cũng nhanh chóng thu thập xong các thứ, mỗi lần đến giờ tan tầm hần đều là người lui nhanh nhất, lần này cũng không ngoại lệ, hần đeo túi lên lưng, hướng phía Bình An nháy mắt: “Bình An tiểu bảo bối, ba ba đi trước, không để cho ba ba hôn gió sao?”

Bình An cầm túi thuốc diệt chuột trên bàn, ném thẳng hương về phía mặt Mặc Oa Tử: “Mau cút.”

Mặc Oa Tử nhanh chóng chạy ra ngoài, chờ lúc Bình An thu thập xong mọi thứ đi ra, đã sớm nhìn không thấy bóng của Mặc Oa Tử, Bình An liền một đường chu miệng bắt đắc dĩ đến công thể.

Đường xá cũng không quá mức xa xôi, Bình An lấy tốc độ nhanh nhất cuối cùng đã tới công thể, đang muốn lấy điện thoại ra gọi cho Nhâm Thủ, để hắn mang chìa khóa ra, kết quả mới lấy di động ra, liền phát hiện một tin nhắn, là Nhâm Thủ gọi tới, hắn cư nhiên đem tên cùng địa chỉ quán bar nhắn cho Bình An, còn nói đến rồi báo tên của hắn là được, ý tứ không phải là đang gọi mình đến lấy.

Ở dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu.

Nghĩ vậy Bình An liền ở trong lòng đem Lý Phát từ đầu đến chân mắng một lần, bắt đắ dĩ lại từ công thể tìm đến trước quán bar kia, không phí bao nhiêu khí lực cuối cùng cũng thấy cái biển loang loáng kia, Bình An không chút suy nghĩ liền đi vào.

Hơn hai mươi năm, Bình An lần đầu tiên bước vào loại địa phương này, cảm thấy mới mẻ vượt qua tất cả, cùng người ở cửa nói tên Nhâm Thủ, người ta quả nhiên liền để hắn tiến vào, Bình An đi vào liền nhìn đồng hồ nhìn tây, rất hiếu kỳ, tuy rằng mùi vị bên trong dù sao cũng khiến hắn cảm giác khó chịu, thế nhưng hắn cũng có thể giác không đúng, bởi vì trong này chỉ có nam không có nữ, quả nhiên trăm phần trăm là gay bar, lúc này hứng thú giảm nhiều, nghĩ mau lấy chìa khóa ly khai nơi này.

Vòng qua mấy hàng ghế dài, vừa muốn lên tầng hai, đã bị một trận âm nhạc đột nhiên ập tới đến mức đầu phát đau, theo bản năng hướng sân nhảy nhìn lại, thấy mấy người nam ăn mặc quần áo nịt đi tới, sau đó không biết xấu hổ tại nơi đó uốn éo, Bình An thực thấy ghê tởm, nhanh chạy lên lầu hai, tìm được phòng của Nhâm Thủ, không hề cố kỵ đẩy cửa đi vào.

Bên trong có ba người đang đùa giỡn, hai người nam nhân xa lạ Bình An không biết, đều ăn mặc giản dị tùy ý, còn có một người đang cởi chưa xong âu phục của Nhâm Thủ, Nhâm Thủ nhìn Bình An vào được, lập tức đứng dậy kéo tay Bình An hai người ra khỏi phòng, ở hành lang lầu hai đưa chìa khóa cho Bình An, còn dùng tay sờ sờ đầu Bình An: “Về sớm một chút, cơm tối trong tủ lạnh còn có chút sủi cảo đông lạnh, tự mình hâm lại ăn đi.”

Bình An cầm chìa khóa đặt trong túi, giơ tay lên đẩy bàn tay phủ trên đỉnh đầu ra, ngữ khí ngoài ý có chút rầu rĩ không vui: “Ừ, đã biết, tôi đi.”

Nhâm Thủ hơi hơi nhú mày nhìn Bình An mặc y phục đơn bạc, sau đó lưu loát cởi áo khoác của mình, thừa dịp Bình An vừa mới xoay người khoác lên người hắn, mới yên tâm nói: “Trở về đi.”

Trong lúc bất chợt trên người sinh ra một kiện y phục mùi vị bất đồng khiến Bình An sửng sốt, nghe Nhâm Thủ nói xong mới phản ứng được, vội vội vàng vàng liền chạy xuống, y phục mà Nhâm Thủ mặc đang ở trên người Bình An có chút lớn, bất quá hắn lại nghĩ độ ấm vừa phải, Bình An đang chuẩn đi ra, mới đi chưa được mấy bước liền bị cản, đã bị một thanh âm từ trên sân nhảy hù dọa.

“Ha ha các bảo bối, có phải nhớ ta a!”

Bình An lập tức xoay người quay đầu lại, dùng sức nhìn chằm chằm phong tao nam nhân trên sân nhảy đang đọc diễn văn.

“Ai, xem ra các cậu cũng không nhớ ta a, tim của tri tâm ca ca đều nát, ba ba đều bị các cậu chọc tức chết rồi.”

Ta kháo!

Tên này ngoại trừ Mặc Oa Tử! Còn có thể là ai!?

14. Chương 14: Người Xâm Phạm Ta

Chân nhân bắt lộ tướng, đại hiệp che mặt, đi Quan Đông...

Một loạt từ bừa bộn chạy vào trong đầu Bình An, hắn liền nhìn cái người trên sân khấu kia hình như là Mặc Oa Tử mà chính mình nhận thức qua cho tới bây giờ, nhìn đến sửng sốt một chút, đây coi là chuyện

gì xảy ra ni? Nguyên lai tình huống trong phim truyền hình lại xuất hiện ở bên cạnh mình, ban ngày thì một tiểu thú y không có tiếng tăm gì, buổi tối lại biến thành ngư lang phong tao vũ nam? Nếu như kết hợp một chút tình huống, có đúng hay không còn phải thêm một nữ nhân xinh đẹp giàu có, hai người tại một buổi tối vô tình gặp được, sau đó lại gọi là nhất kiến chung tình, lại trải qua các loại cảm tình đau khổ nhấp nhô, hai người tay trong tay, tâm nối tâm, cuối cùng...

Không nói, cái này kỳ thực không ý nghĩa a, bởi vì đây là gay bar, ở đâu ra nữ nhân giàu có.

Bất quá Bình An vẫn bị Mặc Tử Oa trên sân khấu kia cùng bình thường không đồng dạng như vậy hấp dẫn, bởi vì bây giờ không phải là quá khuya, kỳ thực trong bar cũng không có quá nhiều người, thời gian tựa như lửa nóng tiếp cận nửa đêm, Bình An vì mượn việc này để ngày mai đi làm trên Mặc Oa Tử một phen, đột nhiên cảm thấy cái chỗ này vẫn là rất hảo ngoạn, không ghét bỏ như ngay từ đầu, liền vui vẻ hiểu rõ chạy đến một góc quầy bar lầu một, nơi không ai ngồi xuống.

Từ góc độ này vừa vặn có thể đem toàn cảnh trên sân khấu nhìn rõ ràng, Bình An thừa nhận hẳn bây giờ là có khoái cảm xem trộm, dù sao biết một mặt không muốn người biết của bằng hữu bên cạnh mình, tâm tình còn là rất kích động rất sục sôi, thiếu chút nữa muốn trộm nỏ nụ cười.

“Uống chút gì không?”

Đột nhiên xuất hiện thanh âm dọa Bình An nhảy dựng, hẳn quay đầu nhìn về phía người nói chuyện, sơ mi kẻ sọc trắng đen, cùng áo ghi-lê màu đen khoác ngoài, mặc như vậy chắc là đồng phục làm việc, trong tay lại cầm một bình rượu, như là một điều tửu sư (người pha rượu).

“Cái kia, không cần, tôi là tới tìm người.” Bình An thành thật trả lời một câu.

Điều tửu sư lấy tay đẩy ánh mắt một cái, dáng người không tệ, cười lộ lên càng đẹp mắt, hẳn một bên cười một bên dùng nhãn thần liếc về phía Mặc Oa Tử trong sân nhảy, hỏi Bình An: “Là tới tìm hẳn sao?”

Lúc này Bình An sao có thể nói không phải ni, sau đó hẳn theo nguyên tắc bát quái của Mặc Oa Tử gần đây, dùng trên người điều tửu sư đối diện: “Hắn là mỗi buổi tối đều ở đây khiêu vũ sao?”

Vị điều tửu sư kia nâng cốc bình buông xuống, lại cầm lấy đám ly thủy tinh bắt đầu lau, không nóng không nhạt nói: “Chưa tính, hẳn một tuần chỉ đến hai ba lần đi, cũng không phải vũ nam nóng bỏng nhất trong quán, bất quá nhưng lại rất sinh động, cũng có mấy người coi trọng hẳn, bất quá hẳn còn giống như có một nam nhân, cậu còn có cơ hội.”

Mặc Oa Tử đương nhiên không có nam nhân, Bình An vẫn là biết rất rõ ràng, Quách Mặc tuyệt đối là hoàn toàn thích nữ nhân, về phần tại sao hẳn thích nữ nhân lại đến gay bar khiêu vũ, liền không được biết rồi. Bất quá câu nói sau của vị điều tửu sư này lại làm Bình An buồn chết, hẳn tin chắc, dù toàn thế giới nữ nam đều chết sạch, hẳn cũng không có khả năng tìm Mặc Oa Tử đến an ủi trái tim hẳn.

Bình An nhìn lại Mặc Oa Tử trên đài còn đang khiêu vũ, nghĩ nhìn chán rồi, bởi vì nhìn một người nam nhân xinh đẹp nhảy thực sự dẫn không dậy nổi chút hứng thú nào của hẳn, lại liên lụy Mặc Oa Tử người này vẫn là chưa bao giờ ghen hảo thí, Bình An liền từ trên ghế quầy bar đứng lên, vẫn là chuẩn bị về nhà ngủ.

“Nhanh như vậy muốn đi?” Sau lưng điều tửu sư hỏi một câu.

Bình An quay đầu lại, trên người còn khoác y phục của Nhân Thủ, đối với một điều tửu sư xa lạ kỳ quái truy vấn, hẳn chỉ là gật đầu: “Về nhà ngủ bù.”

Người pha rượu thiêu mi cười khê: “Tôi là Chu Ký, hoan nghênh có thời gian trở lại.”

Bình An không giải thích được nhìn hẳn một cái, không hiểu người này báo tên tại lần đầu tiên gặp mặt còn khách khí như vậy để làm chi, lẽ nào đây là quy tắc đặc biệt của hộp đêm? Không biết rõ tình huống Bình An cũng ngốc đáp lễ: “Ừ, tôi là Bình An, tôi đi trước.”

Kỳ thực lúc người trì độn, vẫn là rất đáng sợ.

Chu Ký rõ ràng chính là đối Bình An có ý tứ, người đến gay bar đều không phải gay sao, ngoại trừ Bình An loại tình huống này trăm năm khó gặp được một lần, bất quá cũng lạ Bình An không may, đụng phải

Chu Ký loại người hành động phái siêu cường này.

Đứng ở phía quầy bar, Chu Ký nhìn Bình An đi tới cửa, cho cửa mấy người một ánh mắt, những người đó lập tức hiểu ý, sau đó trắng trợn chạy đi vây chặn Bình An, khiến hấn tránh cũng không có chỗ tránh, đi cũng không đi được, thẳng thắn đem người vây chặt.

Bình An cau mày, hấn có gốc cũng có thể hiểu được trước mắt là cái tình huống gì, rõ ràng không cho hấn đi.

Mấy người nhân viên đối Bình An vây chặn bắt đầu thi triển công kích, đối hấn do dự nói: “Tiểu suất ca, chớ vội đi, mấy ca mời cậu uống ly rượu thể nào?”

Nói người nọ cười bỉ bỉ, xung quanh vài người cũng trước sau ứng hoà, Bình An vừa định nói không rảnh, phía sau liền truyền đến thanh âm nghiêm nghị của Chu Ký: “Thả người, bằng hữu của ta các cậu cũng dám động.”

Cái này kiểu đoạn a, nói sao, tự biên tự diễn anh hùng cứu mỹ nhân.

Bình An quay đầu lại, vẫn cảm thấy Chu Ký người này kỳ quái a, điều không phải vậy kỳ quái a, chỉ thấy hấn mới nói, bên người những người đó lập tức liền tản ra, Chu Ký trên mặt mang ý cười đối Bình An nói: “Sau này tới đây tìm tôi là tốt rồi, không ai dám đối với cậu động tay động chân.”

Xét thấy người khác đem Bình An cho rằng kẻ ngu si mà đùa giỡn, hấn lập tức gửi đi ánh mắt cảm kích: “Anh thực sự là người tốt, ghé thăm chết tôi.”

Những lời này nửa câu đầu khiến Chu Ký cười phi thường xán lạn, nửa câu sau khiến mặt Chu Ký đều trong nháy mắt cứng ngắc.

Phía sau hai người truyền đến một trận cười nhẹ, nhịp điệu âm dương quái khí Bình An lập tức biết người đến là ai, Nhâm Thủ không biết lúc nào từ trên lầu đi xuống, sau đó trực tiếp đến giữa Chu Ký cùng Bình An, rất thân mật nhu nhu tóc Bình An: “Cũng không tệ lắm, biết đừng tìm người xa lạ nhắc lên quan hệ.”

Bình An nghiêng đầu một cái, tránh thoát cái tay kia, bĩu môi nhìn Nhâm Thủ: “Anh đừng tự cho là đúng.”

Nhâm Thủ cũng không thèm để ý, hai mắt nhìn Chu Ký bên cạnh, chỉ vào Bình An nói: “Sau này đừng để cho ta nhìn thấy người đối với bảo mẫu nhà ta động tâm.”

Chu Ký nhìn Nhâm Thủ nhất thời bị nghẹn nói không ra lời, dù sao địa vị đảm nhiệm canh giữ ở cái quầy rượu này vẫn là đủ cao, bất quá lời này nhưng lại rước lấy Bình An không nhin được: “Anh nhanh như vậy liền xong chuyện?”

Nhâm Thủ hơi chút cúi đầu quan sát một chút Bình An khoác y phục của mình, càng nhìn càng thuận mắt, hấn khôi phục một bộ cười yếu ớt: “Để cậu một mình, tôi thế nào yên tâm.”

Toàn thân đều rung mình một cái, quả nhiên, Chu Ký bên cạnh còn chưa đi cũng sắc mặt khá đen, cảm giác hình như muốn bạo phát chút gì, may mà Bình An một bộ thôi, vì để tránh cho Chu Ký này phiền toái không cần thiết dính trên thân, Bình An bật người quyết định hi sinh hạ cái tôi.

Hai cái tay khoác lên cánh tay Nhâm Thủ, dư quang trong khóe mắt thoáng nhìn Chu Ký hình như muốn nói gì, Bình An nhanh giành trước, hướng Nhâm Thủ mặt của bẹn hung hăng hôn một cái, sau đó úp sấp ghé vào lỗ tai hấn nhỏ giọng nghiêng răng nghiêng lợi: “Tôi nếu như bị tên phiền phức này chọc thân, anh có trách nhiệm trực tiếp bồi thường tôi phí tổn thất tinh thần.”

Nhâm Thủ tiểu ý không giảm, hoàn toàn không thèm để ý Bình An nói gì đó, hấn rất hưởng thụ nhất cử nhất động của Bình An bây giờ đối với hấn.

Mà một màn này người ở bên ngoài xem, liền biến thành một đôi vợ chồng son liếc mắt đưa tình, Chu Ký lúc này kinh ngạc đến lợi hại, sắc mặt cực kỳ không tốt xoay người đi.

Hấn vừa đi, Bình An mới thở phào, chờ lúc hấn phản ứng kịp, hấn mới giật mình cảm giác thân thể không nhúc nhích được, đồng thời với tư thế phi thường mập mờ dựa trên người Nhâm Thủ, Nhâm Thủ tên khốn này còn đưa tay nắm hông của hấn, Bình An cả người đều nổi da gà, lại khiến hấn nhớ lại hồi ức không tốt đêm đó.

Bình An mặt đen lại: “Anh buông tay cho tôi, tôi cũng bị anh ghê tởm chết.”

Nhâm Thủ hơi nhú mày: “Cậu hôn tôi, còn nói tôi ghê tởm?”

Bình An mặt đen hơn: “Tôi hôn một đồng X.”

Nhâm Thủ vẫn nhú: “Cậu xâm phạm tôi, phụ trách đi.”

Bình An mặt co quắp: “Anh có thể đừng hèn như vậy không?”

Nhâm Thủ lộ vẻ cười: “Cậu bồi thường tổn thất của tôi?”

Bình An cắn răng: “Anh đừng quên hơn một tháng trước kia là anh xâm phạm tôi trước.”

Nhâm Thủ tiếp tục cười: “Tôi nhớ kĩ ngày thứ hai có người nói với tôi việc này chưa từng phát sinh qua.”

Bình An phát hỏa: “Anh nha còn dám ti tiện chút nữa không?”

Nhâm Thủ gạt đầu: “Dám, cậu đừng xấu hổ.”

Lại gần... Lửa giận của Bình An hiện tại muốn gấp ba bốn năm lần đánh người này, trên đời này có còn người so với hắn càng ti tiện càng không biết xấu hổ hơn không? Ti tiện cũng phải có một chừng mực đi, mà đáng dấp hắn còn nhân mô cầu dạng, cả ngày bày bộ mặt thiếu đánh đi mê hoặc quần chúng ánh mắt sáng như tuyết.

Múa mép khua môi không dùng được, Bình An đang chuẩn bị sử dụng công kích nhân thân, ai biết lúc này người không muốn thấy nhất lại xuất hiện, người chưa tới thanh âm đã tới trước...

“Bình An! Cậu cư nhiên sau lưng ba ba làm loạn nam nhân!”

Xen vào phiếu tên sách

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: —— Đồ dự bị phục chế một chút, để tránh khỏi rút nhìn không thấy.

PS: JJ con mãnh thú và dòng nước lũ a, ta triệt để trong gió lộng loạn

15. Chương 15: Thu Khố Màu Đỏ

Mỗi người luôn sẽ có một bí mật không muốn người biết, mặc dù người này nhân phẩm hầu như mang giá trị âm.

Mặc Oa Tử không sai biệt lắm chính là loại người này, sau khi Bình An hai người bọn họ ngã bài cho nhau, hắn thì bị Lý Phát chiếm cứ địa bàn, bản thân thì bị Nhâm Thủ thu lưu chuyện hết thấy trải qua, do đó cũng mới biết được nguyên lai gần nửa năm qua mẹ của Mặc Oa Tử bệnh tình hình như từ từ chuyển biến xấu, đồng thời cần một khoản tiền thuốc men lớn, Bình An ngày xưa chỉ biết là mẹ già của hắn ở nhà ra vẻ nằm trên giường không dậy nổi, tứ chi bất tiện, còn làm hại Mặc Oa Tử mỗi ngày đi làm cũng phải đổi tuyến tàu ba bốn lần, có thể nói khổ không thể tả.

Vì vậy Quách Mạc của chúng ta kính già yêu trẻ, con trai ngoan hiếu kính cha mẹ, thì có lừa trên gạt dưới không tiếc hi sinh nhan sắc của mình ở trong quán bar khiêu vũ.

Bất quá có qua có lại, nghìn vạn lần cũng đừng nghĩ Quách Mạc người này nhân đức vẹn toàn đến cỡ nào...

“Đến đến đến, búa kéo bao, ai thua người đó cời quần!”

Làm cho bản thân vui mừng điều này hiển nhiên cũng là Mặc Oa Tử, sau khi Bình An và hắn ở quán bar vô tình gặp được, Mặc Oa Tử liền kéo Bình An và Nhâm Thủ mời đến mấy anh em tốt của chính mình, bốn năm người ngồi một ghế dài, chơi trò chỉ số thông minh thấp này.

Bình An nhếch khóe miệng: “Tôi không biết cậu, cậu có thể đừng làm cho tôi mất mặt không?”

Mặc Oa Tử hào khí vỗ bàn: “Bình An đừng sợ a, hồi cậu còn nhỏ quần trong không có ba ba cho cậu mượn mặc!”

Bình An dùng sức liếc hần, mấy người còn lại đang ngồi cười ha ha.

Nhâm Thủ lão thần khắp nơi như có điều suy nghĩ, bất quá ánh mắt lại vẫn dừng lại ở trên chân và cái móng của Bình An, nhìn như vậy giống như động tác hèn mọn khi hần làm đường như trở nên tự nhiên mà vậy, chọc cho Bình An lại một thân không được tự nhiên, thật muốn chạy ra ngoài trốn.

Rất nhanh mọi người ngay dưới sự lãnh đạo của Mặc Oa Tử bắt đầu rồi chơi, quy tắc trò chơi rất đơn giản, chính là ý tứ mặt ngoài, dùng phương pháp đơn giản nhất luận thắng thua, sau đó dùng phương thức nghiêm phạt ác nhất.

Mọi người ngồi ở bàn tròn trên ghế sa lon thành một vòng tròn, Mặc Oa Tử bắt đầu xoa tay: “Bắt đầu rồi a, búa—— kéo —— bao!”

Một chữ cuối cùng xuất ra, mọi người trong nháy mắt đưa ra một tay.

Từ trái sang phải trình tự rất là chỉnh tề: Búa, búa, búa, búa, kéo...

Kết quả này vừa ra, Bình An nheo mắt, lập tức hiểu ý, này là ý tứ gì, còn có thể là ý tứ gì, rõ ràng tự một là bị kết phương tính toán kia mà!

Mặc Oa Tử nhìn Bình An trợn trợn tiếc hận lắc đầu, ai thán: “Bình An, đây không phải là ba ba không muốn giúp con, con cũng thật không chịu thua, Tiểu Long Nữ cũng dạy không ra Dương Quá dần như vậy a.”

Bình An mắt quét một vòng, mấy người xung quanh rõ ràng xem kịch vui ni, hần cũng không cảm thấy xấu hổ: “Đi, Tiểu Long Nữ, Quá nhi cái này cho người cời quần.”

Trước mắt bao người, Bình An không chút nào nhăn nhó đưa tay lên lưng quần cởi bỏ.

Tất cả mắt đều đều dùng sức hướng trong quần nhìn, rất sợ nhìn không thấy Bình An bên trong là quần nhỏ màu gì, trừ khi cởi ra, chờ đợi nghe được rầm một tiếng ——

Bình An hạ thân quần lúc này là cởi thật, bia Mặc Oa Tử uống vào trong miệng cũng văng... Ngón tay run rẩy liền chỉ Bình An, thanh âm thẳng tức giận bất ổn: “Mẹ của ta nha! Hiện tại đều là đầu năm nào, cậu còn mặc đại thu khổ đồ như vậy!” (thu khổ là loại quần trong thường mặc vào mùa đông, là quần dài)

Một vòng người ngồi xung quanh nhìn Bình An mặc thu khổ đồ thối liến cạc cạc cười to, Bình An cũng cảm thấy kỳ quái, nói Mặc Oa Tử một câu: “Đại mùa đông ai không mặc thu khổ, nhanh đến năm bốn mạng của tôi, mặc đồ đồ may mắn, yên tâm, tầng này giữ ấm thu khổ phía dưới còn có một tầng mỏng thu khổ.” (năm bốn mạng chính là năm tuổi giáp của bản thân)

Lúc này ngay cả Mặc Oa Tử cũng không nhịn được cười ha hả, mấy người thực sự là cười đến thở không được, Bình An khó có được bình tĩnh nhìn bọn họ cười, trên mặt vẫn một bộ đương nhiên không được tự nhiên.

Nhâm Thủ ngồi bên cạnh mặt mày đều vui vẻ, hần là càng nhìn Bình An càng nghĩ Bình An toàn thân là một bảo vật, đã nghĩ thăm dò một chút trong đầu nhỏ của Bình An có cái gì, cùng hần ở một chỗ luôn có thể có không ít lạc thú, đương nhiên hần cũng là người không muốn đem bảo bối lộ ra cho người bên ngoài, tự mình đưa tay đem quần vướng ở bắp chân Bình An kéo lên, sau đó đối Mặc Oa Tử bọn họ tùy tiện bịa ra cái lý do, liền mang theo Bình An sớm đi trở về.

Thăng đến ngồi vào trong xe cao cấp của Nhâm Thủ, Bình An vẫn gương mặt khó chịu, quay đầu hướng chỗ Nhâm Thủ hỏi: “Anh mùa đông không mặc thu khổ?”

Nhâm Thủ một bên chuyển động tay lái vừa cười gật đầu: “Mặc.”

Bình An hạ kính xuống, chiêm để ý: “Đúng, mặc thu khổ có gì buồn cười, thu khổ này chính là mẹ tôi cố ý gửi cho tôi, nói nhanh đến năm bốn mạng mặc đồ đồ thật là tốt, lễ mừng năm mới đại phú đại quý không lo ăn mặc!”

Bình An thở phì phì vừa thông suốt giải thích xong, Nhâm Thủ khoe miệng là nhin không được càng ngày càng rộng: “Mẹ cậu còn chưa nói với cậu mặc thu khổ đồ đừng để cho người khác thấy?”

Không để cho người khác thấy? Bình An suy nghĩ một hồi lắc đầu: “Nhà của chúng ta bên kia không phải nơi này mà.”

Nhâm Thủ chịu không được đi đùa Bình An, còn là cười nói: “Đây không phải, người cười thần kinh dù sao cũng phải đi xem chút đường nhiên sau đó cũng không bị khổng chế.”

Lúc này Bình An đã hiểu, Nhâm Thủ cũng đùa mình rồi cười to, trong lòng hẳn là một trận căm phẫn, đưa tay hướng đến thắt lưng quần tây phía dưới của Nhâm Thủ: “Tôi nhìn của anh một chút đều mặc thu khổ màu gì.”

Vừa nói vừa cười, thật vất vả đem dây lưng cởi ra, còn không có kéo khóa xuống, Nhâm Thủ liền một tay bắt được tay Bình An, cười nhẹ nói: “Về nhà tùy tiện cởi cho cậu xem.”

Những lời này dọa Bình An sợ đến không nhỏ, vội vàng đem tay rút trở về, mặt cũng lập tức hướng về phía ngoài cửa sổ xe, trong miệng lầm bầm một câu: “Ai muốn xem.”

Hai người đều có tâm tư ngồi ở trong xe không thêm nói (nhắc) lại, Nhâm Thủ tâm tình rất tốt lại trêu chọc Bình An, xe chạy được một đoạn, rốt cục nhanh đến lúc về đến nhà, Nhâm Thủ đem xe dừng ở bên ngoài một siêu thị bên cạnh, nói là trong nhà sưởi ấm đông lạnh, bánh trôi đông lạnh, tiểu lung bao đông lạnh không sai biệt lắm đều không có mà ăn, chính là cần mua thêm.

Bình An nghe xong hai chữ đông lạnh đã muốn ói ra, trong khoảng thời gian này hầu như mỗi buổi tối đều ăn thực phẩm đông lạnh, hai đại nam nhân xuống xe bắt đầu dạo siêu thị, nhìn Nhâm Thủ đi thẳng đến khu vực thực phẩm đông lạnh, chỗ khác nhìn cũng không nhìn, hẳn nhanh kéo Nhâm Thủ, chỉ chỉ bên trong nơi bán rau và thịt nói: “Ta vẫn là mua chút đồ tươi đi, ăn đồ đông lạnh đều nhanh ăn chán.”

So sánh đồ đông lạnh và đồ tươi, Nhâm Thủ cũng có khuynh hướng chọn cái sau, thế nhưng hẳn cũng là có nan đề: “Người sẽ làm cơm?”

Lời nói này rất thực tế, Bình An gật nhẹ khoe miệng, biểu hiện trên mặt cứng đờ: “Sẽ không.”

Lời ra khỏi miệng, Nhâm Thủ cứ tiếp tục hướng khu thực phẩm đông lạnh đi đến, Bình An ở phía sau kêu to: “Người cho chút mặt mũi biết không, không biết làm sẽ không học làm sao!”

Kết quả cuối cùng hay hai người đẩy một xe, nửa xe là các loại thực phẩm đông lạnh, nửa còn lại là rau dưa hoa quả và thịt, đây đã là kết quả tốt nhất.

Mang theo một đồng đồ trở về nhà, Bình An bắt đầu xoa tay, nổi lên công lực, chuẩn bị một chút sự nghiệp nấu ăn một phen, kỳ thực Bình An bình thường ở trong phòng trọ nhỏ của mình, càn lướt không thể lướt hơn, thực phẩm đông lạnh đều ăn không vào, hầu như một tuần có ba bốn ngày là ăn mì, còn dư lại vài ngày là ăn cơm hộp, nhớ lại thực sự vô cùng thâm bất kham.

Rửa tay thay y phục, lại đem tạp dề mặc vào, một bộ chủ phụ gia đình tiêu chuẩn, tự mang theo rau và thịt chui vào bếp chơi đùa.

Nhâm Thủ vẫn luôn ngồi ở phòng khách trên ghế sa lon xem tin tức, toàn bộ bên tai bình lách cách bâng như thanh âm chiến tranh, hơn nửa canh giờ trôi qua cũng không thấy Bình An đi ra, tại bếp một mình hẳn nhưng lại cũng náo nhiệt mà kêu mẹ loạn, rốt cục một giờ sau trôi qua, Nhâm Thủ thấy Bình An đen mặt đi ra, gì cũng không nói liền đem tạp dề trên người cởi lại dùng sức ném trên mặt đất

Nhâm Thủ cười đi tới đem tạp dề trên đất nhặt lên, xoa xoa đầu Bình An: “Đi xem ti vi đi.”

Bình An hiện tại đang đứng ở dưới kỳ hạn của nhân sinh, cái gì mà gà cung bảo cùng hồng thiêu nhục (thịt kho tàu), hiện tại đều cùng hẳn kết thù, ngoan ngoan đi tới phòng khách trên ghế sa lon ngồi xuống, cầm

trong tay một cái gối mà bắt đầu chà đạp vào chỗ chết, hấn thấy Nhâm Thủ vào bếp, cũng không ôm mong đợi gì, Nhâm đại tổng giám đốc nhất định là đi hâm thực phẩm đông lạnh đi.

Cầm điều khiển từ xa lung tung đối đãi, cái gì cũng nhìn thấy, Bình An bản thân chịu đả kích a, hơn nữa còn là khó có thể khép đả kích này lại a, hấn một bên đối đãi, một bên dư quang nơi khoe mắt không ngừng miết hướng trên bàn ăn, ngực vừa một trận siêu cấp cảm phấn, dựa vào cái gì ni, đến tột cùng là dựa vào cái gì ni, hấn làm đại lão bản người động là có thể làm ra một món lại một món ni!

Cuối cùng Bình An trực tiếp đem TV tắt đi, hai ba bước chạy đến cạnh bàn ăn ngồi xong, nhìn Nhâm Thủ đem món cuối cùng cùng hai chén cơm tẻ bưng đi ra.

Bình An cầm lấy chiếc đũa lần lượt gắp một món, đảo mắt nhìn Nhâm Thủ: “Người lần tới có thể đừng nói như là bản thân không biết làm cơm được không?”

Nhâm Thủ rửa sạch tay, ngồi đối diện Bình An cười yếu ớt: “Lần đầu xuống bếp.”

... Một viên lựu đạn không chút lưu tình nào hướng về phía trái tim nhỏ yếu của Bình An...

Bình An vội vàng đem thức ăn ném một lần, càng ăn hấn càng hiểu rõ chênh lệch giữa người với người, đồng dạng là lần đầu tiên xuống bếp, vì sao thì có tuyệt nhiên kết quả bất đồng? Mặc dù có thức ăn có chút mặn, có chút nhạt, nhưng... ít nhất ... người ta làm được, hơn nữa thành quả rõ rệt.

Vì mặt mũi của bản thân, Bình An dùng đũa hướng bông cải kia: “Cái này, cũng quá nhạt, mùi gì dường như cũng không có.”

Nói xong ngón tay lại hướng cải trắng sùng sục đậu hũ: “Còn có cái này, đều quá mặn không thể nuốt xuống được.”

Nhìn nữa hướng cá chưng bên cạnh: “Đây là cá sao, vị cá cũng không có a.”

... Nói tới nói lui, còn kém chưa nói cơm trong chén cũng không thể ăn, Nhâm Thủ cũng không cãi hấn, khiêm tốn thụ giáo nghe, vừa nghe vừa nhìn Bình An cơ hồ đem thức ăn quét sạch, bên mép tiểu ý cũng dần dần mở rộng.

Bữa cơm này ăn Bình An cực kỳ không thư sướng, phải nói hấn cả đêm sẽ không quá thư sướng, đầu lại bắt đầu đau, tắm một cái súc miệng, Bình An vốn định ngủ sớm một chút, di động trên bàn lại vang lên.

Nhìn điện thoại báo người gọi, đại não của Bình An nguyên bản hỗn loạn lập tức thanh tỉnh, hấn đem một việc lớn trọng yếu cơ nhiên lại quên!

Nhận điện thoại: “Alo, đại cô a.”

“Tiểu tử thôi, còn nhớ rõ đại cô người a, con của chị dâu người ngày mai sẽ đầy tháng, ta nếu không gọi điện thoại cho người, người còn không tới thăm cô và cháu lớn của người một chút ni!”

Bình An nhanh ứng tiếng, nói rõ nhất định đi.

Lại cầm điện thoại di động hàn huyền vài câu, cúp điện thoại, đầu Bình An đau a, tháng trước vốn là mang hai bình rượu vang muốn đi hiếu kính cô của mình, thuận tiện nhìn biểu tấu sinh hạ con lớn nhất, kết quả hài tử người ta đã phải đầy tháng, chính mình cơ nhiên đem chuyện này quên, cái này nếu để cho mẹ Bình An hấn biết, chắc chắn một trận là không thể thiếu.

Bình An xoay người trên giường bắt đầu nhắm mắt suy tư, hài tử này đắc đáng đáp ra sao ni, đáng đáp ra sao ni, dạng gì ni... Liên ngủ.

Ngủ trước hấn nhất định nghĩ không ra, Nhâm Thủ ở bên ngoài nghe được hấn nói chuyện điện thoại, đã nghĩ tốt một hành trình.

16. Chương 16: Nhũ Danh Cầu Thặng

Mắt trái giật giật, mắt phải giật giật, đây là trạng thái hiện tại của Bình An.

Hắn tự đẩy lòng cho rằng, thân thích nhà mình hẳn là do chính mình tiêu ít tiền, mua ít đồ, sau đó đi thăm người ta, nhưng tình hình bây giờ lại biến thành thân thích nhà mình, Nhâm Thủ tiêu ít tiền, mua ít đồ, sau đó hai người cùng nhau đến nhà người ta...

Điều này có thể không kỳ quái sao? Là phi thường kỳ quái a!

Bình An: “Đó là thân cô của tôi.”

Nhâm Thủ: “Tôi biết.”

Bình An: “Đó là thân tẩu tử của tôi.” (tẩu tử là chị dâu, do để thân chị dâu hay chị dâu ruột nghe cứ sao sao nên để vậy lun)

Nhâm Thủ: “Tôi biết.”

Bình An: “Đó là cháu lớn của tôi.”

Nhâm Thủ: “Tôi biết.”

Bình An: “... Anh biết cái P.”

Nhâm Thủ cười khẽ không nói.

Bình An: “Thân thích nhà tôi anh làm gì thế mặt dày mày dạn cọ côm?”

Nhâm Thủ: “Tôi tốn tiền.”

Bình An: “Ai bảo anh tốn tiền!?”

Nhâm Thủ: “Thì đi đi.”

...

Cứ như vậy, hai người cùng nhau lên tàu điện ngầm, nói vì sao Nhâm Thủ có xe cũng không lái ni, Bình An nói: Tài đại khí thô không thể lộ ra ngoài. Nhất là ở trước mặt thân thích nhà mình, gọi người ta còn phải nói sao, Nhâm Thủ so với Bình An, quả thực một trên trời một dưới đất, chênh lệch có chút lớn.

Chen chúc trên tàu điện, Bình An nhìn Nhâm Thủ trong tay cầm theo vài túi lớn thuốc bổ và đồ dùng của trẻ nhỏ, đứng trong tàu điện cư nhiên cũng không tổn hại hình tượng của hắn, càng giống như một người cha, Bình An liền chốt lưỡi, nếu ai sau này đến nhà Nhâm Thủ, thực sự là có thể cảm nhận được vì sao gọi là ngày lành.

Hiện lúc này đã qua giờ đi làm cao điểm, bất quá trong tàu điện vẫn là người đến người đi, hai người đứng ở chỗ cửa sau tàu điện, nghe bên trong buồng xe cách đó không xa truyền đến một trận tựa như âm nhạc phật giáo, từ ngữ hầu như nghe không hiểu cái gì, còn kỳ quái, rất nhiều người ánh mắt đều tụ lại, dù sao tong xe điện một chút gió thổi cỏ lay là có thể khiến cho cả đám nhiệt liệt quan tâm.

Ở đây dưới tình huống đám người chen chúc khiến đoàn tàu bất ổn, chỉ thấy một bà cụ không cao tay cầm chén ăn xin, thất lưng mang một loa phát nhạc cỡ nhỏ, một người phụ nữ ở phía sau đỡ lấy nàng, nàng thì ở phía trước thấp giọng hướng người chung quanh vừa đưa chén vừa nói lời vạn phúc, chọc cho toàn bộ người trong toa đều ngậm miệng không nói tránh xa, xã hội hiện tại này, phương pháp ăn xin lừa gạt người đồng cảm rất nhiều khiến người không thể tưởng tượng.

Rốt cục bà cụ này đi lại tập tễnh đi tới trước mặt Nhâm Thủ cùng Bình An, hai người đều ăn ý gì cũng chưa nói, gì cũng không có làm, giả bộ không phát hiện, kết quả bà cụ kia mất tinh a, lại nhìn chăm chăm vài túi lớn trong tay Nhâm Thủ, Bình An ở bên cạnh muốn nhìn Nhâm Thủ mặt mặt buồn cười.

Nhâm Thủ gặp bà cụ kia nhìn chăm chăm mình không đi, cũng hào sảng từ trong một túi trong tay lấy ra một bao gì đó, nhét vào túi của bà cụ, bà cụ lập tức cao hứng bỏ chạy, cũng không nhìn trong túi là gì.

Bình An kỳ quái quay đầu nhìn Nhâm Thủ, người này mặt không biểu tình rất bình tĩnh, bất quá Bình An lại không tin Nhâm Thủ là một người hiền lành, tò mò nhỏ giọng hỏi: “Anh cho bà ta cái gì?”

Nhâm Thủ: “Cậu đoán.”

Bình An: “Đoán P đoán, anh sẽ không đem tiền lẻ vừa được thối lại khi mua đồ cho bà ta đi?”

Nhâm Thủ: “Đều không phải.”

Bình An mặt đen: “... Đó là gì?”

Nhâm Thủ cười: “Tả.”

Bình An sững sốt: “Cái tả trẻ em thích?”

Nhâm Thủ gật đầu: “Cho bà một cái.”

Bình An ha ha cười gập cả người, ánh mắt người chung quanh không giải thích được nhìn hẩn, cũng bởi vì chuyện này, Bình An vốn có không trách mà tâm tình trong nháy mắt thông suốt, Nhâm Thủ nhìn hẩn vừa cười vừa ôm bụng, cũng không nói thêm cái gì, làm Bình An nghĩ hẩn muộn tao không được, trong đầu đúng là xấu xa, người ta một bà cụ tám mươi, hẩn đều có thể cho tả, may mà đến siêu thị không có mua băng vệ sinh, nếu không Bình An nghĩ Nhâm Thủ người này thật là chuyện gì đều làm được.

Cuối cùng từ tàu điện đi ra, hai người lại ngồi xe buýt, nhà đại cô của Bình An ở vùng ngoại thành Bắc Kinh, là một người chân chân chính chính trong thôn, nghe mẹ Bình An nói, nói đến người trong nhà lúc trước ai giỏi nhất, liền tính là đại cô của Bình An, một người Hà Bắc đến Bắc Kinh, thì lúc đó tương đương với người trong thôn vào thành, việc cực kì vinh dự, nhưng bây giờ thì sao, Bình An cũng không gặp qua cô hẩn thật tốt, chính là ở trong thôn không đi ra, kỳ thực chuyện đã qua, ai cũng nói không chính xác.

Xe buýt chạy sắp được một giờ, cuối cùng Bình An đã tới cửa nhà đại cô hẩn, Bình An lập tức làm bộ tiếp nhận đồng túi trong tay Nhâm Thủ, phong trần mệt mỏi chạy vào trong thôn.

“Đại cô! Xem ai tới này!”

Bình An vào trong cửa sắt lớn, mà bắt đầu kêu lên, không để ý chút nào con chó buộc ở cửa, liều mạng hướng hẩn sủa.

Cửa nhà lập tức mở, một phụ nữ trung niên mập lùn từ trong nhà đi ra, thấy Bình An liền cười ha hả kêu lên: “Nghe thanh âm của người liền biết, ngoại trừ cậu thặng Bình An chúng ta ra, còn có thể là ai a.” (cậu thì chắc ai cũng biết, thặng là phần dư, tự hiểu nha, cậu thặng đây là nhũ danh của Bình An đấy)

Vừa nhắc tới cậu thặng... Bình An lập tức liếc mắt Nhâm Thủ bên cạnh một cái, phát hiện hẩn không chê cười mới bắt mắt cùng phụ nữ trung niên kia nói: “Đại cô, ngài liền chờ cho ta chút mặt mũi đi, bằng hữu ta ngày hôm nay theo ta tới.”

Phụ nữ trung niên vội vàng đem hai người đều bắt chuyện vào phòng, vừa ngâm trà vào nước vừa rót nước, Bình An đem vật mua được để trên mặt đất, vào nhà làm ấm tay, liền tặc hể hể lòi kéo Nhâm Thủ hai người cùng nhau đi xem đứa nhỏ.

Đứa bé đơn độc ở trên giường gỗ nhỏ trong phòng, bên ngoài bọc ba tầng, bên trên còn thêm ba lớp chăn bông nhỏ, liền lưu nửa đầu nhỏ ra ngoài ni, nhìn kỹ, đứa nhỏ đang hô hô ngủ ni, Bình An nhìn nghĩ mới mẻ, vừa đưa tay muốn đem đứa nhỏ hống tỉnh, may mà tẩu tử nhanh nghe thấy tiếng Bình An vào, vỗ tay Bình An, nhỏ giọng nói: “Thật vất vả hống nó ngủ, cậu đừng làm nó tỉnh.”

Bình An chê cười thu tay về, hỏi: “Tẩu tử, đứa nhỏ tên gì a?”

Nữ nhân mặc quần áo dày nói nói: “Còn chưa nghĩ ra ni, dù sao cũng không thể nghe mẹ, bà nói nhũ danh là kim dẫn.” (kim dẫn = trứng vàng)

Bình An nghi hoặc không thôi: “Gọi kim dẫn sao?”

Nữ nhân liếc hẩn một cái, cười nói: “Có ai bây giờ còn nhận nhũ danh của tiền bối, người khác gọi cậu là cậu thặng cậu vui về sao, đại cô cậu ngay từ đầu cho hài tử đi vệ sinh, đã nói gọi thỉ viên đi (thỉ =sh*t), dễ nuôi, anh cậu nói thật khó nghe, rồi mới miễn cưỡng đổi thành kim dẫn, ta xem cũng khó nghe như cũ.”

Bình An nhất thời xấu hổ không thôi, đều là thế kỉ 21, trình độ hầu như đều thường thường bậc trung, không nên nói cái gì dễ nuôi hay không dễ nuôi sống, lại đem nhũ danh cấm nhắc tới của hắn vậy mà nói ra.

Nhâm Thủ rốt cục ở bên cạnh nở nụ cười: “Cầu thặng tốt vô cùng.”

Bình An quay đầu hung hăng trừng hắn liếc mắt: “Người biết cái gì, bà nội ta nói, cầu thặng cấm sống.”

Nữ nhân ngồi trên giường cũng cười nhìn hai người bọn họ, lại cùng Bình An nói: “Bình An, lát nữa cậu khuyên nhũ cô của cậu, nhũ danh thích gọi gì thì gọi đó, đừng để cô của cậu cho đứa nhỏ dùng giới tử (ta không biết giới tử là gì nha), có tả không dùng, cô của cậu tư tưởng phong kiến mê tín, còn nói dùng giới tử tốt hơn dùng tả.”

Bình An vội vàng đáp ứng: “Được được, vừa nãy chúng ta còn mua cho đứa nhỏ chút tả, đại cô ta ngay cả tên bỉu viên này đều có thể nghĩ ra được, còn cho đứa nhỏ dùng giới tử cũng có thể hiểu được.”

Tẩu tử lúc này mới cười cùng Bình An trêu ghẹo: “Cậu đừng vội, chờ cậu kết hôn sinh con, đồng việc này mợ cũng phải cho cậu thu xếp đến thở không nổi.”

Bình An nhớ tới chính mẹ, sắc mặt liền hơi sợ chưa từng nghĩ ở sau lưng bà nói xấu chút, thực sự là mọi nhà có quyển kinh khó đọc, người già phong kiến mê tín cũng là chuyện không có biện pháp.

Bình An và Nhâm Thủ hai người ăn cơm xong, liền đi tản bộ một chút ở ngoài thôn, nông thôn luôn luôn có một vị đạo nông thôn, người giản dị mặc áo bông hình hoa hồng xanh biếc, gà rừng vịt hoang chạy đầy trên đường, những thứ này đều là ở Bắc Kinh nhìn không thấy, còn có mấy người phụ nữ tụ tập trên tảng đá lớn ở cửa viện lái nhai việc vặt trong nhà.

Vài giờ ngẩn ngơ là được rồi, lúc đi ngồi xe tới, mất gần ba phần tư ngày rồi, Bình An và Nhâm Thủ trước khi đi, cô của Bình An còn cố ý cầm chút trứng gà cho hắn, nói thật vất vả mới đến một chuyến, đừng đến cầm đủ thứ rồi về tay không, Bình An thỏa hiệp mang theo một túi trứng gà, tâm nghĩ một lát chen chúc lên tàu điện sẽ vỡ bao nhiêu quả đây a.

Một ngày phong phú của hai người trôi qua, trên đường về nhà Nhâm Thủ còn đối Bình An cười khê: “Cầu thặng, buổi tối muốn ăn cái gì?”

Bình An dùng sức đập Nhâm Thủ một cái, muốn cầm trứng gà trong tay ném hắn, bỉu môi nói: “Dù sao anh khi còn bé không có lấy một nhũ danh, anh cười đi, gọi cầu thặng cầu đản nhiều hơn đi.”

Nhâm Thủ không nói chuyện, cười gật đầu.

Bộ dạng bình tĩnh này của hắn càng khiến Bình An khó chịu, sau đó trên đường trở về vẫn không phản ứng hắn.

Thẳng đến tối gần bảy giờ, hai người mệt muốn chết, cuối cùng đã tới cửa nhà, Nhâm Thủ lấy chìa khóa mở cửa, bất ngờ là sau khi mở cửa phát hiện đèn trong phòng cư nhiên lại bật, Nhâm Thủ nhìn một đôi giày ở cửa liền cau mày, Bình An vẫn là không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ là người nào quên Nhâm Thủ tới sao?

Đang nghĩ ngợi, hai người vào nhà đóng cửa, đã nhìn thấy trên bàn cơm đã bày xong mấy món ăn, còn có hai bộ chén đĩa, ở trong bếp chỉ chốc lát lại tăng tăng chạy đến một người, là một cậu bé mặc tạp dề, tuổi tác thoạt nhìn cũng không lớn, hình như là học sinh, lớn lên cũng rất dễ nhìn.

Cậu bé mang tạp dề vừa nhìn thấy Nhâm Thủ, hai con mắt đều cười toát ra ánh sáng, vài bước chạy đến trước mặt Nhâm Thủ kéo một cánh tay hắn nói: “Thủ, anh đã về.”

Bình An nhìn hai người một chút, đại khái đã rõ là quan hệ thế nào, dù sao cũng không phải chuyện của hắn, Bình An liền vòng qua hai người trên tay cầm trứng gà bỏ vào bếp, thấy bếp được quét dọn sạch sẽ, hơn nữa từng mùi thức ăn thơm tuyệt đối có thể tang thêm tay nghề phi phàm của người làm cơm.

Vừa muốn đi ra ngoài, đứng ở cửa phòng bếp chợt nghe thanh âm bực mình của Nhâm Thủ từ phòng khách: “Cậu đến đây lúc nào? Không có việc gì thì trở về.”

Sau đó một thanh âm khác là của cậu trai kia, có chút ủy khuất: “Ngày hôm nay chúng em không có lớp, nghĩ đến hỏi anh một chút lễ Giáng Sinh có thời gian cùng em không, gọi điện cho anh anh không nhận, đến công ty anh cũng không có, chỉ có thể mang chìa khóa anh đưa trước đây tới nhà chờ anh a.”

Một mùi thuốc lá từ phòng khách trực tiếp truyền vào bếp bên này, Nhâm Thủ hút thuốc, mắt lạnh nhìn cậu bé ngồi ở bên cạnh hẳn: “Chìa khóa lưu lại, người đi ra ngoài.”

Cậu bé giọng nói càng ngày càng nhỏ, Bình An chỉ có thể miễn cưỡng nghe một ít từ: “Thủ, em sai rồi... Đừng đuổi em đi... Lễ Giáng Sinh em nghĩ tìm anh... Anh biết em đối với anh...”

17. Chương 17: Hồ Ngôn Loạn Ngữ

Cứng đầu cứng cổ, Bình An liền đứng ở tại bếp đi ra ngoài cũng không được, đứng tại đây cũng không phải, hẳn hoàn toàn là vô ý nghe được một ít, Bình An để tay lên ngực thề hẳn không thích đi nghe trộm việc riêng của người khác, đặc biệt là loại chuyện tình cảm này cái nào cũng không nói chính xác gì, bao nhiêu người đầu giường cãi cuối giường hòa.

May là khi hẳn đi ra khỏi bếp, Nhâm Thủ cùng cậu trai kia cũng không nói gì thêm nữa, mặt hẳn không thay đổi cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, quay đầu đối cậu kia đỏ mắt nói: “Anh đưa em về.”

Cậu trai cuối cũng không có biện pháp, ngay cả làm cơm xong cũng chưa ăn, liền mặc áo khoác thỏa hiệp Nhâm Thủ, Bình An nhìn hai người cũng không tiện nói thêm cái gì, dù sao đây cũng không phải chuyện của hẳn, hẳn đơn giản sẽ chờ hai người kia đi nhanh, đem thức ăn trên bàn ăn sạch, quanh quanh đều là khổ cực a.

Nhâm Thủ tâm tình bây giờ có chút âm trầm, bất quá trước khi ra cửa vẫn là đối với Bình An trong phòng nói: “Ăn xong tắm một cái liền đi ngủ, ngày mai cậu còn phải đi làm.”

Bình An không nghĩ tới hẳn còn như mẹ quay đầu nói một câu như vậy, vội lo lắng gạt đầu, cửa phòng phịch một tiếng liền đóng lại.

Bình An trong lòng bây giờ nghĩ kỳ quái, rất là kỳ quái, tại sao phải nghĩ như vậy, hẳn là có lý do và căn cứ, ngay khi cửa đóng lại kia, Bình An chín mươi phần trăm tin tưởng ánh mắt sáng như tuyết của mình, nhìn thấy cậu bé bên người Nhâm Thủ nhìn mình chăm chăm với ánh mắt sắc bén, một chút cũng không giống cái loại người nói xin lỗi ủy khuất ban nãy, nghĩ vậy, vẫn đứng không nhúc nhích Bình An thầm nghĩ nguy rồi!

Nhất định là tình nhân của Nhâm Thủ hiểu lắm! Làm mình cùng Nhâm Thủ có cái quan hệ đặc thù gì ni, quan hệ đặc thù... Bị cường thượng có tính là quan hệ đặc thù không...

Lại nghĩ tới việc này, Bình An một đầu phân hai, sau này làm thế nào để rửa sạch quan hệ với mình, nhảy vào sông Hoàng Hà cũng phải thay trắng, nhảy vào biển chết bbij mọi người kéo xuống.

Phiền muộn phát sầu Bình An ăn cơm trên bàn do cậu bé làm, không thể không nói, cơm này quả thực so với Nhâm Thủ làm ngon hơn nhiều, càng miễn bàn cùng bản thân so, vừa nhìn chính là một nam nhân tốt đạt tiêu chuẩn đầu bếp, vừa ăn vừa khen, điện thoại trong túi lại vang lên.

Lấy ra vừa nhìn, điện thoại báo bà từ: Trần Phi Phi.

Bình An mí mắt liền không khống chế nhảy dựng lên, đây tuyệt đối là phản ứng bản năng, nhận điện thoại: “Tiểu Phi hiệp, buổi tối cậu rảnh đến hoảng phải không?”

Trần Phi Phi nghe xong Bình An nói oan thêm, vội vã bắt đầu kịch liệt tố khổ: “Bình An, cậu chút lời dễ nghe lại nói không được? Tôi mệnh khổ a, hiện tại đang buồn bực ni, có thời gian không, bồi huynh đệ đi uống một chén.”

Nhai cơm trong miệng, Bình An hừ hai tiếng: “Cậu có thể có việc gì phiền muộn sự, chờ cùng tôi giả khóc.”

Trần Phi Phi lúc này không ngắt lời, thở dài: “Cậu có thời gian không chứ, tôi đây trong lòng khó chịu cần gặp một thùng rác xả tâm sự, tôi Trần Phi Phi một đời anh minh, rốt cục cũng ném được tư vị thất tình.”

Nghe xong Bình An liền bối rối, xem ra Trần Phi Phi thật đúng là có tâm sự, lại cảm thấy kỳ quái: “Thất tình? Cậu khi nào thì yêu?”

“Tôi phát hiện miệng cậu thật là ngoan độc, cư nhiên tổn thương lòng tự trọng của tôi.” Trần Phi Phi cũng lười cùng Bình An nhiều lời, trực tiếp quyết đoán nói: “Cậu đang ở đâu, tôi lái xe đi tìm cậu, hai ta ra ngoài uống rượu!”

Bình An nghĩ mình bây giờ cũng không có việc gì, cứ việc nói thẳng: “Ở nhà tổng giám đốc các cậu ni.”

Báo rõ địa chỉ, Bình An cũng vui vẻ đến thanh nhàn ở nhà chờ xe tới đón, đêm này thật đúng là việc tình cảm mới mẻ bội xuất.

Đợi cũng không bao lâu, Bình An cầm chén đĩa toàn bộ bỏ vào máy rửa chén, lúc Trần Phi Phi tìm tới cửa, hai người không nói hai lời liền đi ra ngoài, Bình An liền đứng ở trước xe Trần Phi Phi, trên dưới nhìn qua lại, không khỏi một trận cảm khái: “Tiểu Phi hiệp, không nhìn ra, cậu kỳ thực cũng là một người có chút của a.”

Trần Phi Phi một đầu ngón tay chuyển cái chìa khóa, mở cửa chỗ điều khiển liên tục ai thán: “Bình An, tìm cậu thật đúng là tìm đúng rồi, cậu chỉ biết nói móc tôi hiện tại tinh thần không phấn chấn, đi thôi, tối nay ca mời khách!”

Bình An ghen cười lên chiếc này tên là xe “Chery QQ”, lúc tiến vào trong xe còn cùng Trần Phi Phi nói: “Xe này có chút nhỏ.”

Trần Phi Phi cũng không tức giận, liền gật đầu: “Không có cách, lúc trước mua cân nhắc qua mua xe ngựa, kết quả ai biết máy kéo còn không có hàng, chỉ có thể mua nó.”

Hai người vừa nói vừa cười mở QQ liền chạy về phía đường lớn, buổi tối liền vòng tới vòng lui vài chỗ, cuối cùng dừng ở cửa một quán siêu cấp tầm thường tiểu Thanh đi, xuống xe Bình An nhìn bảng hiệu sạch sẽ chịu đủ phong sương, một chút không khác với bảng hiệu của y viện.

Tiệm mì này trang trí vẫn rất quỷ dị đặc sắc, từ bên ngoài nhìn đen như mực cái gì cũng nhìn không thấy, cửa sổ hầu như đều là dùng để trang trí, ở bề ngoài nhìn nhất định sẽ tưởng một quán đóng cửa sớm, thế nhưng sau khi đi vào Bình An mới biết mình thực sự là nghĩ lầm rồi, trong quán náo nhiệt không gì sánh được, người cũng siêu cấp nhiều, bên trong cũng không nhỏ, so với công thể rộng ba dặm, quán này cũng phải liều mạng.

Chen qua đám người, Trần Phi Phi đem Bình An kéo đến một góc quầy bar, hai người liền ngồi hai cái ghế, sau khi uống chút rượu Trần Phi Phi liền không nhịn được, thú vị suy nghĩ hỏi Bình An: “Cậu nói, nam nhân này muốn tìm cho mình một người vợ, sao lại khó như vậy a!”

Bình An gật đầu: “Ta cũng không có vợ.”

Trần Phi Phi đem rượu trên bàn dùng sức đổ vào miệng: “Nói cho cậu đi, đoạn thời gian trước tổng giám đốc không biết là đi sai đường gì rồi, Lăng thị đem Tiểu Nguyên mỹ nhân ở phòng tiêu thụ chúng tôi điều đến phòng kế toán, vốn mỗi ngày có thể ở một tầng trệt công tác còn có thể có không ít cơ hội phát triển, hiện tại tốt rồi, tôi sốt ruột nên cùng Tiểu Nguyên người ta thổ lộ, người ta lập tức vì chuyện công tác mà cự tuyệt ta, cậu nói tổng giám đốc đây không phải là bồng dả uyên ương, muốn chia rẽ đôi ta sao!”

Bình An nghe được điểm ấy quả muốn cười, vỗ vỗ Trần Phi Phi vai: “Cậu cái này không gọi thất tình, cậu còn chưa có yêu, người ta liền đem cậu đập bỏ, chút chuyện này cậu cũng thương tâm đến nỗi gần chết như vậy còn uống rượu giải sầu?”

Từng ngụm từng ngụm uống rượu Trần Phi Phi đặt tay lên vai Bình An, mắt hừng kêu to: “Cậu nào hiểu a, gần đây công ty còn ra sức tuyển tiêu thụ cùng kế toán, phần nhiều là có chút ý tứ cuối năm muốn lựa người, cấp trên còn nói tôi thành tích không tốt, thành tích tốt mới là lạ, sản phẩm đều còn chưa có ra ni, trừ tôi ra còn ai đi a, dù sao tôi bây giờ là tình trường sự nghiệp đều thảm, ta đã nghiêm trọng hoài nghi tổng giám đốc là theo ta gây khó dễ.”

Bình An không nói gì, nghe xong chuyện xấu của Trần Phi Phi, hấn lại một lần nữa khẳng định, nhớ đến lão bản nhà mình tốt như vậy, thực sự là thế gian khó cầu!

Bình An không biết nên cùng Trần Phi Phi nói chút gì để giảm bớt tâm tình của hấn, dù sao cũng là lần đầu làm thùng rác xấu tình cảm cho người ta, sau đó còn không quá nửa giờ, Trần Phi Phi càng uống càng nhiều, ngăn đều ngăn không được, nói cũng từ lúc mới bắt đầu đều chút chút, biến thành miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ.

Hấn vỗ mạnh bàn, lại hướng Bình An kêu la: “Bình An, cậu nói, cậu nói a, nữ nhân bây giờ, đều thích tuýp đàn ông như thế nào a?”

Bình An trực giác Trần Phi Phi giá đức hạnh cho hấn mất mặt, bửu môi nói: “Tôi nào biết, đi tìm nữ nhân mà hỏi.”

Trần Phi Phi ho khan hai tiếng nói, tiếp tục bài xả: “Vậy cậu nói! Cậu nói hiện tại tuýp đàn ông như thế nào mới có vị nam nhân? Khiến nữ nhân thích?”

Bình An quay mặt chỗ khác cũng chẳng muốn người trước mắt này uống say không còn biết gì, vẫn là bửu môi nói: “Ta nào biết, tự mình nghĩ đi.”

Trần Phi Phi cười ha ha một tiếng, hướng Bình An xem thường nói: “Nam nhân không tầm rất có vị nam nhân!”

Nói xong Trần Phi Phi trên bàn ha ha cười không để yên, Bình An mặt đen, trong lòng cũng hối hận... Hấn thế nào liền cùng người này đến đây mất mặt xấu hổ a, Bình An đều hoài nghi mình đầu óc bị lừa dối, nếu không phải chính hấn không có xe, đã sớm đem mặc kệ tên này ném đi chỗ.

“Bình An, nữ nhân không muốn tôi, cậu nói nam nhân có muốn tôi không?” Trần Phi Phi nói một câu không có cùng Bình An tiếp lời, Bình An cũng lười phản ứng một tửu quỹ, cuối cùng Trần Phi Phi đưa tay trực tiếp nâng cằm Bình An lên, cười hắc hắc nói: “Kỳ thực người lớn lên cũng không tệ, nếu không cùng ca lặn lội đi.”

18. Chương 18: Đầu Có Lỗ

Bình An nghĩ bản thân phải đi đốt nhang bái phật một chút, đừng để một hai người bạn uống rượu say vút bỏ đức hạnh đều vút đến trên người mình, thế nhưng Bình An ta chính là một người quá tốt, buổi tối kéo Trần Phi Phi chết chìm chết trầm, thật vất vả từ trong quán rượu kéo ra ngoài, ra ngoài nhanh chóng thở ra một hơi dài.

“Tiểu Nguyên a... Tiểu Nguyên của tôi u...”

Bình An xem xét liếc mắt người bên cạnh, trong miệng còn không ngừng lẩm bẩm, cũng suy đoán Tiểu Nguyên chân ái không chính thức trong lòng Trần Phi Phi này, có lẽ nói là mỹ nữ hấn đều yêu cực kì.

Từ trên người Trần Phi Phi móc ra chìa khóa xe, sau khi mở cửa xe, trực tiếp đem tên say rượu người ném vào, cuối cùng còn phải xoa xoa bả vai đau đớn của chính mình, suy nghĩ một hồi việc biết lái xe, mặc dù nói đã nhiều năm trước Bình An liền đem xe bắt lại, đáng tiếc bởi vì nguyên nhân về kinh tế dẫn đến thao tác thực tế thực sự không nhiều lắm, nói hấn hiện tại so với người mới lên xe không có gì khác nhau.

Đứng ở bên cạnh xe do dự đi do dự lại, cuối cùng vẫn là quyết định mặc kệ, dù sao tông đập đầu cũng không phải là xe của mình.

Trong lòng một chút cũng không thông cảm cho Trần Phi Phi trong xe say không còn biết gì, Bình An mới mở cửa chỗ người lái, bên tai liền truyền đến tiếng mấy người cãi cọ, là từ một con hẻm tối bên phải xe truyền tới thanh âm quen thuộc, lòng hiếu kỳ thôi thúc, Bình An liền đóng cửa xe lại, dùng sức trợn mắt muốn nhìn rõ trong con hẻm tối này đến tận cùng là ai, thế nhưng tối đến mức cái gì cũng thấy không rõ.

Đem chìa khóa nắm chặt trong tay nhét vào túi, Bình An liền hướng con hẻm len lén đi tới, lúc đứng chờ ở một góc tối thăm dò nhìn vào trong, Bình An thực sự là thất kinh, trong con hẻm tối không ít người, nhìn một cái... ít nhất ... Bấy tám người nam, hơn nữa ở đây lại còn có hai người rất quen, Lý Phát và Phương Chấn!

Lý Phát lôi Phương Chấn hướng mấy người kia nhú mày nói: “Các người không thể đợi thêm vài ngày nữa sao, phần tiền còn lại chúng ta tận lực trả sớm, cũng không phải nói không trả các người, đừng tuyệt tình như vậy.”

Phương Chấn cúi đầu không nói gì, mấy người xung quanh hồng cười rộ lên: “Phương Chấn a Phương Chấn, mày từ đâu tìm được một tri kỷ bên người kiêm bảo tiêu? Thủ lĩnh chúng ta đã lên tiếng, mày ngày hôm nay nếu như trả lại không hơn phân nửa khoản nợ, liền lấy một bộ phận trên người mày bán mà trả! Đừng con mẹ nó ở đây cùng chúng ta giả đáng thương, mấy ca cũng không phải bộ dạng này!”

Lý Phát nghe xong vội vàng trở nên ăn nói khép nép, mọi cách lấy lòng: “Bình tĩnh, đừng nóng, phần còn lại mười vạn đồng không phải sao, ngày mai tôi quay về Tây An một chuyến, xem bên đó có thể mượn chút tiền đến hay không, chỉ cần có tiền rồi lập tức trả cho các người, thư thả vài ngày đi.”

“Chúng ta thư thả mày? Thủ lĩnh chúng ta không thư thả mày a.” Một tên dáng dấp rất đen đối Lý Phát vừa cười vừa khuyên: “Huynh đệ, nhìn cậu cũng không giống như là người chúng ta đã nói, khuyên cậu loại sự tình này tốt nhất đừng xen vào, cẩn thận mình cũng không sạch sẽ, vì tiện nhân Phương Chấn kia không đáng, tiểu tử này trước kia là làm gì cậu cũng không phải không biết, trái lại đem người giao cho chúng ta mang đi, đi bệnh viện cũng là việc tốt.”

Từ đầu đến cuối, Phương Chấn đều đứng phía sau Lý Phát một câu nói cũng không có nói, hẩn ngoại trừ nắm chặt tay Lý Phát, cũng không biết cúi đầu suy nghĩ cái gì, biểu tình trên mặt đều bị tóc che lại.

“Hắc tử, còn mẹ nó khách khí với bọn chúng cái gì, nhanh đem người mang đi ta báo cáo xong việc, lão tử còn muốn buổi tối thanh thanh nhàn nhàn ni.” Một nam nhân râu ria bên cạnh xoa người vút đoạn ống thép, bất mãn cùng mấy tên khác nói: “Nhanh chóng xét nhà siết đồ, mềm không được ta cũng không tin cứng còn không được!”

Nói nói mấy người đều lấy ra trong tay, nhìn tình hình như thế rất có thể không mang người đi sẽ không bỏ qua, Lý Phát sắc mặt tái xanh, cũng từ dưới đất cầm lấy một cây côn gỗ, che chở Phương Chấn sau lưng, mấy người kia lập tức đại triển quyền cước bắt đầu liều mạng, lách cách bốn năm thanh âm trực tiếp kích thích màng tai Bình An.

Bình An đứng trong bóng tối nghe trộm nhìn lén, nửa ngày cũng không rõ ở đây là xảy ra chuyện gì, nói mới một hai câu, còn bắt đầu lên đánh, một màn này y như trong phim, hẩn thậm mắng hai tên ngu xuẩn này, buổi tối không có việc gì không còn ngây ngô chạy đến nhận người mà đánh, đây không phải là đáng đời sao, còn không bằng học Trần Phi Phi một chút, không có việc gì thăm mền mỹ nữ thỏa nguyện liền xong.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nhưng trước mắt Phát tiểu huynh đệ của mình bị đánh, nhìn huynh đệ mình chịu đòn Bình An trong lòng cũng khó chịu, cúi đầu nhìn một chút đồng hồ hư trên mặt, Bình An nhặt lên một đoạn ống thép gì cùng một chảo sắt xông lên, thời khắc này Bình An liền giống như chiến thần cứu người trong lúc dầu sôi lửa bỏng, thể nhưng sự tình luôn luôn có tính chuyển ngoặt, hẩn mới bước ra nửa bước, trong túi lại truyền ra tiếng chuông reo chói tai vang toàn bộ con hẻm.

“Hai tiểu ong mật a, bay ở trong bụi hoa a, trái bay bay phải bay bay...”

Bình An mặt đen lại, hẩn vẫn là lần đầu tiên hận chuông điện thoại khả ái của mình như thế!

Cái này được rồi, ánh mắt mọi người toàn bộ đều tập trung vào trên người Bình An, mà lúc này Bình An vội vàng thả cái chảo trong tay xuống, lấy điện thoại ra thấy điện thoại biểu hiện hai chữ “Nhân thứ”, vừa ấn nút nghe còn chưa kịp nói, điện thoại đã bị người hất rớt trên mặt đất.

Bình An nhìn người đến không có thiện ý trước mắt, lại quay đầu nhìn Lý Phát đã mặt mũi bầm dập còn sưng sờ nhìn mình, Bình An nhếch miệng vừa khóc vừa cười: “Tiểu Phát tử, thật khéo a.”

Hẩn vừa dứt lời, nam nhân râu ria trước mắt liền mắng một tiếng đa (cha), lớn tiếng hét lên: “Tất cả đánh!”

Sau đó hình ảnh liền lần thứ hai trở nên hỗn loạn cực kì, năm người đánh hai người, còn có một người giả chết, tình huống thối nát như vậy là người đều biết phe mình không ổn, cho dù Bình An và Lý Phát đều là cao thủ quyền đạo (Taekwondo) đai đen còn có Nhất Dương Chỉ, Giáng long thập bát chưởng cũng không dùng được, nhiều người lực lượng lớn, đây là chân lý, hơn nữa ở phía sau, triết lý “Chân lý thường thường là nắm giữ trong tay người thiểu số” liền biến thành thí thoại.

Đánh nhau nào có không thương, Bình An trên người không biết bị người nào đánh lên mấy gậy, đau đến hần quả muốn nhe răng kêu gào, bất quá người của đối phương cũng bị hần đánh trúng nhiều lần.

Lý Phát ở bên cạnh đánh đánh lại hướng Bình An mắng lên: “Người thật sự mẹ nó là tên ngu!”

Bình An vốn bị người đánh vào ngực sẽ không thoải mái, tên này được mình giúp đỡ còn chửi mình là ngu, hần càng giận không chỗ phát tiết a, đang muốn chửi hần vài câu, thế nhưng phía sau không có mắt, lại bị người nọ đánh lên trúng một gậy, hơn nữa còn là bị đánh một cái trên đầu, nhưng làm Bình An nói đều cũng không nói ra được, đầu óc quay cuồng hai mắt choáng váng, cái ống cầm trong tay tựa hồ rơi ra.

Bây giờ Bình An đã ở trong lòng đem tổ tông mười tám đời của Lý Phát đều đem ra mắng, hần thật vì sai lầm của mình quyết định cảm thấy bộ đấng tiêu tụy sám hối, thế nhưng theo tình huống trước mắt mà xem, hối hận cũng vô ích, trước mắt còn có thể thấy rõ Lý Phát còn cùng bọn kia đánh trả, mình ngược lại là bắt đầu không làm được gì, đồng thời có thể cảm thấy rõ ràng được trên đầu có dịch thể ám áp đang chảy xuống.

Lúc mơ mơ màng màng, trên người lại bạch bạch ai vài cái, Bình An cũng cảm giác mình choáng váng, hần là trêu ai ghẹo ai a, làm gì mà phải bị người ta đánh a, này toàn bộ làm bản hình tượng lương dân tốt đặc thù của hần, lại nghĩ tới vừa nhận điện thoại của Nhâm Thủ, cũng không biết người này tìm mình để làm chi.

Đừng trách Bình An hiện tại trong đầu miên man suy nghĩ, bởi vì lúc người đang nhanh bị tước đi ý thức, chỉ có thể dựa vào suy nghĩ muốn hoạt động.

Trong hỗn loạn bỗng nhiên cách đó không xa vang lên một tiếng còi ô tô, sau đó đèn chiếu sáng chói mắt trực tiếp phóng vào hẻm tối, đem con hẻm nguyên bản đen như mực chiếu rõ không sót gì, ngọn đèn sáng đến tất cả mọi người đều giơ tay lên che đường nhìn một chút, sau đó trên xe bước xuống một người như thiên thần vậy, theo ngọn đèn đi vào trong hẻm.

Thẳng đến khi mắt thích ứng với sáng, Bình An mở to hai mắt nhìn, nhìn Nhâm Thủ mặt không thay đổi đi tới, không kiềm hãm được chửi một câu: “Thực thối...”

Nhâm Thủ đi tới vài bước, thấy Bình An chỉ là nhú mày, cái gì cũng chưa nói, liền hướng phía mấy tên khác còn chưa có phản ứng kịp đi đến, Bình An mắt lúc này đều sáng, tặc lượng tặc lượng!

Chẳng lẽ Nhâm Thủ chính là đại hiệp cái thế trong truyền thuyết kia? Các kiểu kỹ năng mọi thứ đều tinh thông? Trong nháy mắt là có thể đem người đánh cho khí huyết đảo lưu? Ngay cả Quách Tĩnh Kiều Phong cũng phải cam bái hạ phong chiêm ngưỡng nhìn đại nhân vật mặt lạnh?

Bình An cõi lòng đầy mong đợi chờ nhìn Nhâm Thủ đại triển thân thủ, Nhâm Thủ mặt không đổi sắc tim không đập mạnh, cũng không có làm động tác gì lớn, chỉ là một tay đưa vào trong lòng hình như muốn lấy vật gì ra vậy, Bình An mắt lần thứ hai phát sáng! Là cướp, tuyệt đối là muốn lấy súng!

Trong đầu hần lại không tự chủ nghĩ đến hình ảnh người của đêm Thượng Hải, một thân áo khoác màu đen, đầu đội mũ đen mang kính râm, vừa ra tay liền từ trong lòng ngực lấy ra một thanh súng đen kịt, cánh tay thẳng tắp vung lên, ngón tay nhẹ nhàng bóp một cái, người đối diện lập tức liền lên tiếng trả lời ngã xuống đất.

Hiện thực đi, kỳ thực thật sự không phải như thế.

Nhâm Thủ chỉ là nhìn những tên đó một chút, không sai biệt lắm cũng biết chút chuyện xấu ở đây, ung dung đưa tay lấy ra nhất xấp Mao gia gia màu đỏ, trực tiếp đập vào ngực cái tên râu ria kia, tên râu ria lo lắng nhìn về phía tiền trong tay, còn chưa có kịp phản ứng, trong lòng lại thêm vài xấp tiền màu đỏ giá trị lớn, lúc này tên râu ria trực tiếp đem ống sắt trong tay ném đi, vội vàng chụp tiền.

Bình An mặt đều đen... Hắn thấy một màn Nhâm Thủ ném tiền này thế nào nhìn quen mắt ni...

Nhâm Thủ cau mày, sau khi ném ra một khoản tiền, mới lạnh giọng nói: “Mau rút.”

Tên râu ria cũng là một người thức thời, hắn biết tiền này có ý là muốn đuổi hắn đi, cũng biết người cầm tiền ném đi như thế tuyệt đối cũng không phải dễ chọc, nói không chừng người ta lúc này tâm tình tốt chịu ném tiền cho người đi, một giây kế tiếp tâm tình không tốt coi như cả người lẫn tiền đều không có.

Hắn quay đầu gọi huynh đệ của mình, rồi hướng Phương Chấn phương cảnh cáo một câu: “Phương Chấn, tiểu tử mày có năng lực trốn đi, đừng tưởng rằng việc này cứ như vậy thì xong rồi, chúng ta đi.”

Tên râu ria mang theo bốn người còn lại rời đi, chỉ còn lại Lý Phát còn há mồm thở dốc, Phương Chấn không nói tiếng nào, Bình An đại não tạm thời ngừng cùng Nhâm Thủ mặt không thay đổi.

Nhâm Thủ nhìn cũng không thấy hai người Lý Phát, trực tiếp hướng Bình An trước mặt đi tới, nhíu mày nhìn Bình An trên đầu kia bị thương.

Nhâm Thủ: “Đầu cậu sưng.”

Bình An: “Nhà giàu mới nổi, vậy anh nhanh đem tôi đến bệnh viện a.”

Nhâm Thủ: “Đầu người có lỗ.”

Bình An: “Nhân thú, anh nhìn đủ chưa? Tôi nhúc đầu muốn chết anh còn chằm chọc?”

Nhâm Thủ: “Đáng đời.”

Bình An: “...”

Nhâm Thủ: “Đầu còn đau không?”

Bình An: “... Đau.”

Nhâm Thủ: “Đáng đời.”

19. Chương 19: Phòng Trọ Không Còn

Người a, kỳ thực có thể bình thường thật thật tại tại tựa như một hòn đá nhỏ sống qua thì tốt, không phải mà nào cũng đừng nghĩ giả thủy tinh hay phỉ thúy, thế nhưng ni, ta hòn đá nhỏ cũng... ít nhất ... phải được mài cứng chứ, không thể giống xi măng lại còn sinh ra ruồi nhặng a.

Trái tim nhỏ bé của Bình An, hiện tại cũng đã biến thành một hòn đá nhỏ trong bão cát, khuấy trong xi măng vẫn phải tránh né quái trùng quấy rầy, hết thấy ngọn nguồn câu chuyện, còn phải nói từ cái lỗ trên đỉnh đầu kia.

Đêm đó Nhâm Thủ đưa Bình An tới bệnh viện, để bác sĩ làm kiểm tra, cuối cùng là thử máu, kỳ thực không có gì đáng ngại, cũng liền xử lý bằng bó, bị cảnh cáo trong khoảng thời gian này không thể chạm nước, chú ý nghỉ ngơi, đơn giản hạn mục công việc một chút, lòng của Bình An rốt cục để xuống, chỉ sợ đầu bị người gõ hư.

Thế nhưng tiệc vui chóng tàn, mới bình tĩnh không bao lâu tim lại đập, ngay lúc Lý Phát đưa Phương Chấn đến bệnh viện thăm Bình An sau lần thứ hai bạo phát.

Nguyên nhân không có hắn, đoán cũng có thể đoán được, Lý Phát là đến thăm Bình An tiện thể giải thích chuyện này, Bình An và Nhâm Thủ ngay trong hành lang bệnh viện bắt đầu nghe Lý Phát kể.

“Phương Chấn tiểu tử này hai năm qua không học hành nghiêm chỉnh, suốt ngày ở ngoài lêu lổng, cuối năm ngoái còn thích đánh bạc, hút thuốc thành nghiện, cuối cùng thua, trong túi một phân tiền đã không còn, ra ngoài lại làm không ít chuyện, ngày hôm nay những người này đều là chủ nợ của hắn trước đây, chủ nợ

người ta đuổi theo hần đòi tiền, lúc này là xiết nợ, nói muốn dù hần bán nội tạng cũng phải đem tiền trả lại.”

Bình An nghe không nổi nữa, trực tiếp ngắt lời hỏi: “Đại Phát, đầu óc cậu chưa bị vào nước đi? Hần đều một bộ đức hạnh, cậu hôm nay còn che chở hần như vậy?”

Lý Phát nghe xong Bình An nói, trên mặt biểu tình bắt đầu có chút biến hóa, hần do dự một chút, cuối cùng vẫn là gãi đầu một cái, thẳng thắn nói: “Kỳ thực tiểu tử này hồi cao trung cùng chúng ta quan hệ không tệ, tính cách cũng không phải như thế, lúc đó tớ còn thật thích tiểu tử này, không biết có phải là hai năm qua gia đình hần xảy ra chuyện gì, mới thay đổi thành như vậy, tớ không phải muốn giúp hần một chút sao.”

Bình An rốt cuộc nghe rõ, bây giờ trong mắt Lý Phát hần chính là một kẻ gốc ăn no rừng mỡ thích xen vào chuyện của người khác rồi còn đem mình bán vào.

“Vậy cậu lại nói một chút, cậu nghĩ giúp hần thế nào?” Bình An liếc một cái muốn người giải thích, đầu mình lần này có chút bực, vừa vuốt lựa trắng bó trên đầu vừa trình bày sự thực: “Chính cậu cầm không ra nhiều tiền như vậy, còn muốn giúp hần thu thập cục diện rối rắm, tớ thấy cậu mau về nhà cưới vợ sớm một chút an phận vài ngày đi.”

Lý Phát đỏ mặt, nhìn Bình An muốn nói lại thôi, cổ họng nghẹn nửa ngày, mới nghẹn nói một câu: “Bình An, tớ nếu làm gì có lỗi với cậu, cậu có hận tớ không?”

Hết, chơi xong.

Giác quan thứ sáu của Bình An lần thứ hai phát huy vượt xa người thường, hần lập tức thấy việc lớn đến không ổn, lông mày co quắp một chút, trăm phần trăm khẳng định nói: “Hận, khẳng định hận, tớ hiện tại liền hận.”

Lý Phát xấu hổ nở nụ cười hai cái, nuốt nước bọt nói: “Tớ và Phương Chấn ở phòng của cậu, sau đó lại bị đám người kia biết, hai người bọn tớ liền nhanh dọn ra ngoài ngủ ở nhà trọ nhỏ, phòng của cậu hiện tại cũng ở không được, ngay cả chủ nhà cũng không quản được việc này, tớ với Phương Chấn liền đem toàn bộ đồ của cậu mang đến nhà trọ nhỏ...”

... Đây quả thực là sấm giữa trời quang, sét đánh một mảnh cũng không còn...

Cái gì gọi là dẫn sói vào nhà... Bình An rốt cuộc hiểu được hàm nghĩa của câu này, không phải đại sắc lang vào nhà người trêu đùa người một chút liền xong chuyện, mà là người ta chiếm hết tiện nghi của người còn đem địa bàn của người đều chiếm trọn.

Hoàn toàn xứng sấm Bình An thế nào cũng không nghĩ tới, sự tình cho dù lại vô nhân đạo, cũng đừng dẫn vật hần như thế a, hai ngày trước trong đầu còn nhớ tiểu cầu ỏ của chính mình ni, bây giờ lại đột nhiên không còn ngay cả đồ đặc đều bị người mang đi... Nhớ lúc trước hần vì thuê một phòng trọ tiện nghi lại thực dụng thích hợp, có thể nói là chạy khắp các khu phố lớn ngõ nhỏ của Bắc Kinh, lại vì đi tàu điện cùng công việc, dùng sức cùng dì chủ nhà giảm giá thuê, kết quả rốt cuộc là, cứ như vậy tất cả đều hóa thành bọt biển bay đi.

“Bình An, tớ và Phương Chấn lúc đó cũng thực sự là không có biện pháp, cũng không nghĩ tới việc này còn có thể liên lụy đến cậu, sớm biết như vậy tớ lúc trước nói gì cũng sẽ không nương nhờ cậu ...”

“Được rồi đi, cậu đừng nói nữa.” Đầu Bình An cũng bắt đầu mơ hồ đau, hần cũng không muốn nghe Lý Phát giải thích cái gì nữa, phòng trọ đều không còn, nói những cái này làm gì.

Bình An nhìn một chút từ đầu tới cuối Nhâm Thủ bên cạnh một đều không nói, nghĩ việc này thực sự khiến hần nhức đầu không thôi, lại khiến hần thêm khó xử, vốn không phải chuyện của người ta, hiện tại được rồi, Bình An suy nghĩ một chút Nhâm Thủ ném cho tên râu ria kia một đồng tiền đếm không hết, không biết lần này thiếu Nhâm Thủ bao nhiêu tiền, phỏng chừng mười đầu ngón tay đều đếm không hết.

“Ai u uy, đầu ta thật đau.” Bình An xoa đầu hướng bên ngoài bệnh viện đi, bỏ lại cho Lý Phát một câu: “Mấy ngày nữa tớ đi cậu thu dọn đồ đạc, cậu tốt nhất đem đầu mình cũng tạo một cái lỗ đi, nếu không trong lòng tớ dù thế nào cũng không chịu được, không lừa cậu a, tớ phải về ngủ.”

Bình An lúc đó đều không có khí lực cùng Lý Phát nói thêm gì nữa, hẳn phải nghỉ ngơi dưỡng sức, hảo hảo suy nghĩ tiền căn hậu quả của việc này, sau đó tổng kết ra một phương án bí mật dần vật không chết hai tên ngu xuẩn kia.

Mặc kệ nói như thế nào, Bình An hiện tại đều tương đương với tên lang thang không có nhà để về, hẳn tạm thời khó có thể tiếp nhận, tâm hồn nhỏ bé bị thương bội lần, ở trong gió run rẩy lộn xộn, mắt nhìn lễ Giáng Sinh lại sắp tới, còn dự định trong khoảng thời gian này chắc chắn tìm một người bạn gái, cũng may đêm Giáng sinh này mộng đẹp lãng mạn một phen, hiện tại cũng phá thành mảnh nhỏ.

Mấy ngày này, Bình An xin nghỉ, ở nhà Nhâm Thủ gia một mình dưỡng thương, cũng khó tránh không được cảm khái vận mệnh bị thảm cầu bản thân, có đôi khi chờ ra, đến bên cạnh có người hẳn cũng không tự biết.

Nhâm Thủ một tay cầm ly nước một tay cầm thuốc: “Uống thuốc.”

Bình An sững sờ nhìn nước và thuốc trong tay hắn, nhận lấy, thở dài thật sâu: “Phòng trọ không còn.”

Nhâm Thủ trên mặt cũng không có biểu tình gì, tùy tiện hỏi: “Buổi trưa ăn cái gì?”

Bình An vài hớp nuốt xuống thuốc trong tay, ừng ực uống xong nước, lại thở dài: “Đồ đạc đều bị người mang đi.”

Nhâm Thủ cầm lấy ly rỗng trong tay Bình An, bỏ trên bàn: “Sủi cảo đông lạnh.”

Bình An hai mắt nhìn chăm chăm phim thần tượng trong TV, lần thứ hai thở dài: “Đầu còn bị người đập ra lỗ.”

Nhâm Thủ đi tới đem TV tắt đi, quay đầu nói: “Mười phút sau đi ra ăn cơm.”

Bình An nhìn màn hình TV đã biến đen, quay đầu trừng mắt Nhâm Thủ: “Anh lo lắng liền coi như an ủi tôi, còn đem TV lạc thú duy nhất khi bị trọng thương tắt đi, đầu tôi đau mãi ni, buổi trưa không ăn sủi cảo đông lạnh.”

Bình An đem mấy câu nói đó nói liên tục cũng không có ngừng, Nhâm Thủ chỉ là mặt không thay đổi nhìn đồng lúa trắng trên đầu Bình An nói: “Phim truyền hình xem nhiều rồi lỗ trên đầu sẽ thành lớn.”

Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, cứ chỉ giằng co như vậy trong chốc lát.

Bình An: “... Anh để tôi tự sinh tự diệt đi.”

Nhâm Thủ: “Bánh trôi đông lạnh?”

Bình An: “... Đời tôi đều không có ý nghĩa.”

Nhâm Thủ: “Bánh trôi đông lạnh.”

Bình An: “... Ông trời cũng không đứng ở nơi thiện lương chính nghĩa.”

...

Bình An: “... Thời gian nếu như trở lại, tôi nhất định cũng phải nạo đầu người nọ.”

...

Bình An: “... Đáng tiếc thời gian không quay về.”

...

Bình An: “... Tôi không muốn ăn bánh trôi đông lạnh, có còn tiểu lung bao đông lạnh không?”

20. Chương 20: Càng Tẩy Càng Đen

Lỗ tấn tiên sinh có một câu nói hay, nếu không bùng nổ trong im lặng, thì sẽ tiêu tan trong im lặng (câu này ý nói không nên tiếp tục im lặng nữa), hiện tại Bình An ni, đang đứng giữa khe hở bạo phát và tiêu tan giữa dựa không ngớt.

Hắn cảm thấy lấy tình cảm hiện tại của hắn mà nhìn, không đem Lý Phát cùng Phương Chấn ra chỉnh chút gì, hắn thật nghĩ có lỗi với bản thân, càng có lỗi với cái lỗ trên đầu mình kia, thế nhưng hắn lại không biết làm thế nào cùng Lý Phát kết thúc, lúc này đều không phải đầu óc Bình An yếu đuối, mà là hắn sẽ không nghĩ tới muốn đẩy ai vào chỗ nào đó, cho tới bây giờ chưa từng gặp qua việc như vậy nói là Lý Phát bọn hắn sai, người ta lại bắt đắc dĩ bị ép, nếu là mình bị coi thường đến phòng đi, Bình An lại cảm thấy đây là đang tự chửi mình ngu.

Ngay cả khi xin nghỉ thật nhiều này, sau đó vẫn được mời lễ Giáng Sinh, lão bản của Bình An biết hắn sau khi bị thương lập tức đáp ứng cho phép nghỉ ngơi, may mắn của Bình An chính là có một lão bản tốt bụng ôn nhu như vậy, càng may mắn hơn con thỏ mang tên Tiểu Bạch kia, có thể làm lý do tạm thời cho hắn có thể an ổn đứng ở địa bàn của Nhâm Thủ.

Mặt trời mọc ở hướng đông hạ ở hướng tây, trăng khuyết lại thành trăng tròn, chỉ chớp mắt một hai ngày đã đến trước đêm lễ Giáng Sinh.

Bình An buổi sáng tỉnh dậy, liền bắt đầu lập kế hoạch cho một ngày chơi đùa thật tốt thật vui vẻ, đáng nhớ một chút, trên thực tế đối với Bình An mà nói, những ngày lễ phương Tây này hắn căn bản chưa từng trải qua, khi hắn nhận thức, cho tới bây giờ đều nhận định đêm bình an so với lễ Giáng Sinh trọng yếu hơn, ý tứ trong đó cũng không nói liền biết.

Nhưng hết lần này tới lần khác lúc này, mấy tên hồ bằng cầu hữu của mình mỗi một người đều không rảnh, quả thực xưng là trăm bận.

Hắn đầu tiên là gọi cho Trần Phi Phi thích chơi đùa, kết quả Trần Phi Phi trực tiếp từ chối: “A? Đêm Giáng sinh đi ra ngoài chơi? An ca, cậu tha tiểu đệ này đi, tôi hiện tại đang là thời kì căng thẳng, này có thể liên quan đến vấn đề trọng đại thời gian tới tôi có thể hay không tiếp tục duy trì công việc, đầu còn có bản lĩnh trải qua đêm bình an lễ Giáng Sinh a, tết âm lịch có thể thư thái tôi liền thỏa mãn!”

Bình An thấy Trần Phi Phi này không được, cũng chỉ có thể đem hắn bỏ qua, chuyển qua gọi cho tên đồng nghiệp xấu xa, ai ngờ Mặc Oa Tử cũng trực tiếp cự tuyệt: “Quá nhi, cô cô ta Cửu âm bạch cốt trảo còn chưa có luyện đến mười tầng, phải nắm chắc thời gian luyện công lực sau này nhất thống thiên hạ, ai, đêm Giáng sinh quán bar bên kia có tiết mục quan trọng a, cô cô ta không đi chẳng phải là không cho lão bản mặt mũi, chỉ có thể vì tiền kiên trì đi, cô cô ngươi còn nằm trên giường không xuống được ni, người cũng đừng giày vò ta, hảo hảo ở nhà dưỡng đầu của ngươi a, cái lỗ này xem ra đập cũng không cạn.”

Bình An không nói hai lời trực tiếp cúp điện thoại, hắn đã biết, quả nhiên hai người này lúc nào đều không dùng được, ngoại trừ khả năng sẽ thêm mắm thêm muối, lửa cháy đổ thêm dầu, còn lại thời gian hay tam chân đều bằng tưởng đá ra người nghĩ văn thí.

Bình An thương tâm gần chết trong tay siết điện thoại di động, ở trên ban công câu được câu không đùa thả trong lồng tre, kỳ thực hắn là đang do dự nghĩ rốt cuộc có nên gọi hỏi Nhâm Thủ một chút không, thế nhưng lại cảm thấy như Nhâm tổng giám đốc nam nhân hoàng kim độc thân như vậy, loại ngày lễ này sẽ có nhiều mỹ nữ gì đó làm bận hai bên ni, phỏng chừng người tìm hắn xếp một hàng dài phía sau.

Bình An vì cái gì lại nghĩ tới đêm Giáng sinh, thực sự bởi vì hắn phiền muộn a, hắn bị đè nén a, hắn không cam lòng a, hắn nghĩ hắn muốn phát tiết ra chút a, không phải thật bị bọ Lý Phát chọc tức không thể không phát bệnh.

Lúc hắn đang nghĩ ngợi làm sao bây giờ, điện thoại trong tay vang lên, cúi đầu vừa nhìn, dĩ nhiên là Nhâm Thủ gọi tới, Bình An vội vàng nhận.

Thanh âm của Nhâm Thủ trong điện thoại nghe có điểm thấp: “Buổi trưa tôi về.”

Bình An sửng sốt: “Anh về? Công ty anh không bận sao?”

Nhâm Thủ cười khê: “Ừ, ngoan ngoãn chờ ta trở lại.”

Bình An tiếp tục ngây người, chưa từng phản ứng kịp đối phương đã cúp điện thoại, lại nói chuyện ba câu thật đơn giản, khiến Bình An nghĩ không thích hợp, hẳn sau một khoảng thời gian ở nhà Nhâm Thủ, hiện tại hình thức hai người ở chung khiến Bình An có chút sồn tóc gáy, cũng tỷ như cuộc điện vừa nghe đi, này nhìn thế nào cũng giống như nam nhân gọi cho vợ báo mình sẽ về nhà, nhất là hai chữ cuối “ngoan ngoãn”, khiến Bình An cả người đều nổi da gà.

Đầu chóng mặt, bên tai tựa truyền đến tiếng chuông cửa, Bình An nhất thời cả kinh, lòng nghĩ sẽ không đi, mới cúp điện thoại liền tới cửa?

Từ từ đi mở cửa, vốn nghĩ là Nhâm Thủ, kết quả đứng ở cửa một người không tưởng được —— người tình của Nhâm Thủ.

Bình An nhìn người, cũng biết là tìm ai, lập tức nói rằng: “Nhâm Thủ bây giờ không có ở đây, hẳn là ở công ty, buổi trưa sẽ về.”

Cậu bé mắt nhìn thẳng lướt qua Bình An, sau đó lại hoàn toàn không để mắt đến hắn, tự mình giẫm chân tại chỗ đi vào phòng khách: “Tôi phải ở chỗ này chờ Thủ về.”

Thấy người tới như vậy, Bình An cũng không có cách, vốn là không quen biết cậu bé này, mặc dù có chút hiếu kỳ quan hệ giữa hắn và Nhâm Thủ, bất quá ở đây cũng không phải là chỗ của mình, may mà Bình An liền mặc kệ, đóng cửa lại tiếp theo đi tới ban công, một bên đùa một bên phơi nắng.

Hơn mười phút trôi qua, hai người một ngồi ở trên ghế sa lon, một ở ban công ngồi chồm hổm, cái gì cũng chưa nói, bất quá bầu không khí kiềm nén rõ ràng áp lực xuống khiến Bình An một hồi không hài lòng, người có thể thử nghĩ, nếu như một người có thể nói là xa lạ, mười phút mắt đều không nháy một cái nhìn chằm chằm người xem, người ngay cả khi ngủ cũng có thể tỉnh lại, huống hồ trọn tròn mắt lúc lý trí thanh tỉnh, phía sau lưng cặp mắt kia đơn giản là muốn đem Bình An nhìn xuyên qua.

Rốt cục Bình An sự chịu đựng bị nhìn chằm chằm, nắm hai lỗ tai thỏ, ném vào trong lòng tre, quay đầu lại nghi ngờ liếc nhìn cậu bé đang ngồi trên ghế sa lon: “Có chuyện gì không?”

Đứa bé trai kia tháo túi trên vai túi tháo xuống bỏ bên cạnh sofa, mặt trên in một ký hiệu thật to GUCCI, rất là nổi bật, hắn lại từ trong túi lấy một cái iphone4, sau đó mới nhìn hướng Bình An hỏi: “Người là nam nhân hiện tại của Thủ sao?”

Bình An đối tiểu phú nhị đại này rất là bất đắc dĩ, sau đó tay chỉ vào con thỏ trên mặt đất nói: “Đều không phải, cậu coi như tôi là nam nhân của con thỏ kia là được.”

Cậu bé không có nhìn thỏ trên đất, tự mình lại bắt đầu nói: “Thủ trước đây kỳ thực không phải đồng tính luyến, hẳn là một nam nhân rất nghiêm chỉnh, trong sự nghiệp lúc công tác rất lợi hại, tôi từ mấy năm trước mà bắt đầu thích hắn, hắn tuy rằng lúc làm việc luôn luôn mặt lạnh, thế nhưng tôi biết thực tế hắn là một nam nhân rất có trách nhiệm tính cũng rất ôn nhu, có thể hắn chỉ là không quá rành việc biểu đạt tình cảm của mình, cũng đều là lỗi của tôi, là tôi kéo hắn vào vòng tròn đồng tính luyến ái này, tôi cũng là nam nhân đầu tiên của hắn.”

Một sinh viên đại học năm ba năm bốn ở trước mặt mình xưng nam nhân, khiến Bình An có chút buồn cười, nói thật, Bình An biết hắn vì sao nói với mình những lời này, thế nhưng Bình An thực sự đổi chuyện đời, tính cách đặc thù bao gồm tính hướng chuyển biến ra sao của Nhâm Thủ hết thấy không có hứng thú, bởi vì trong đầu Bình An đã nhận định, Nhâm Thủ chính là một dã thú khoác da người, trước mặt người khác có thể lộ ra các loại bộ dạng mê hoặc ánh mắt của người, lúc một mình có thể lập tức nghiêng trời lệch đất thay đổi, trong ngoài không đồng nhất, tuyệt đối trong ngoài không đồng nhất!

Bình An đang chuẩn bị cùng cậu bé tỏ rõ vấn đề trong sạch của mình, chuông cửa lại vang lên...

Cậu bé nguyên bản ngồi trên ghế sa lon, nhanh chóng xông lên mở cửa, sau khi Nhâm Thủ thấy người mở cửa, vùng xung quanh lông mày trong nháy mắt nhíu lại, hắn đứng ở cửa không có vào, đối cậu bé trực tiếp lạnh giọng nói: “Lập tức cút ra ngoài.”

Sau khi nghe Bình An thiếu chút nữa không bật cười, cậu bé mới vừa rồi còn chậm rãi mà nói thiên hoa thối nát rũ xuống, lúc này cũng thật mất mặt đứng ở nơi đó sắc mặt xấu xí, còn lộ ra không ít ủy khuất, thanh âm rõ ràng nhỏ xuống: “Thủ, em đi nấu cơm cho anh có được hay không? Ngày hôm nay là đêm Giáng sinh khó có được, em muốn ở cùng anh.”

Nhâm Thủ mặt không thay đổi đi vào, không có đóng cửa phía ngoài, vẫn là trạng thái cửa mở rộng, Nhâm Thủ tựa trên tường trắng ở cửa đối giày, thanh âm lại lạnh vài phần: “Đừng để tôi nói lần thứ hai.”

Cậu bé có chút nóng nảy, ngẩng đầu trong ánh mắt đều hàm chứa nước, vội vàng bắt đầu xin lỗi: “Đều đã nửa năm anh còn không chịu tha thứ cho em sao, em đều đã tìm anh nhiều lần như vậy, cũng ân hận rất nhiều lần, anh cho em một lần cơ hội nữa đi, em là thật muốn ở cùng anh, mới lâu như vậy cũng không có buông tha.”

Nhâm Thủ đột nhiên cười lạnh một tiếng, quay đầu lại nhìn thoáng qua cậu bé sau lưng, sau đó chậm rãi tới gần, cười nói: “Cậu cho tôi là người mù, ngày mai cậu là có thể thấy thứ cậu muốn.”

Nói đến đây, cậu bé biểu tình cứng một chút, sau đó cúi đầu ở tại chỗ cái gì cũng chưa nói, sau khi do dự, liền nhấc chân đi ra ngoài cửa, bước ra cánh cửa liền yên lặng nói một câu: “Em, lời mới vừa nói, đều là thật tâm.”

Bình An không giải thích được nhìn hai người, cậu bé đi qua vai có chút run rẩy, mắt thấy muốn đi, Bình An lập tức nhớ tới cái gì, một tay mang túi GUCCI trên ghế sa lon, một tay cầm iphone4, hai ba bước chạy tới, vỗ nhẹ lên bả vai của cậu nhóc, hảo tâm nhắc nhở: “Túi xách của cậu và điện thoại di động.”

Cậu bé “vụt” một chút xoay người, cảm tức nhìn Bình An, khiến hảo ý của Bình An sững sốt, trong đầu phản ứng đầu tiên chính là muốn chửi mình hai câu, hẳn hiện tại hành động này không rõ ràng là khiến người ta ngột ngạt đó sao, vốn không nghĩ cái gì, thế nhưng thêm vào liên tưởng, người khác khẳng định cho rằng tầng ý tứ sâu này chính là đuổi người đi nhanh.

Nghĩ tầng ý tứ vậy, Bình An không khỏi lúng túng không thôi, cười cũng không được khóc cũng không xong.

Cậu bé mắt to trừng mắt Bình An, cơn tức mười phần từ trong tay Bình An kéo qua túi xách của hắn và điện thoại di động, “răng rắc” một tiếng vang nhỏ, cậu bé cũng không quay đầu lại chạy ra ngoài.

Bình An lúc này thực sự choáng váng, hoàn toàn trợn tròn mắt.

Nhâm Thủ đứng ở bên cạnh trên mặt mặc dù diện vô biểu tình, vai lại bắt đầu run rẩy.

Bình An muốn cười, thế nhưng hẳn nghĩ này là không đúng, thế nhưng hẳn thực sự cảm giác mình có chút nhẹn không được, ngẩng đầu nhìn một chút cửa đã đóng chặt, liền cúi đầu sững sờ nhìn mình tay của, trong tay trái là logo sắt cứng GUCCI, trong lòng tay phải còn ẩn một logo quả táo màu trắng.

Sau đó lưu loát đem thứ trên tay trái ném, chà xát lòng tay phải.

Bình An quay đầu liếc một cái Nhâm Thủ dựa bên tường không nói chuyện vai run rẩy: “Thú ca ca, đừng ghen xuất nội thương a.”

21. Chương 21: Vào Phòng Tôi Ngủ

Tuy rằng không nhớ nhiều, thế nhưng Bình An vẫn đang cảm giác mình mệt quá, từ đêm bình an đến lễ Giáng Sinh, tròn hai ngày chưa từng quá thoải mái, không chỉ có như vậy, hẳn có thể nói là trạng thái hơi u buồn một mình vượt qua hai ngày này, cái này phải từ đêm bình an kia bắt đầu chậm rãi kể lại, cái gì gọi là tình cảnh người uống nước lạnh cũng phải nhét vào kẻ răng.

Đêm hôm đó, Bình An và Nhâm Thủ hai người ở nhà, một người thanh thanh thoi thoi ngồi trên ghế sa lon xem tin tức, một người nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm bàn ăn trợn mắt.

Bình An phát hỏa: “Nhâm tổng giám đốc, là người, đều phải ăn cơm!”

Nhâm Thủ bình tĩnh: “Ăn đi.”

Bình An trừng mắt: “Ăn P, mỗi ngày ăn đồ đông lạnh anh cho tôi là đồ đông lạnh sao, anh không biết xấu hổ mình ở bên ngoài ăn uống no đủ nhìn tôi ở đây gặm bánh chéo đông lạnh?”

Nhâm Thủ cười khê: “Cậu cũng có thể đi ra ngoài ăn.”

Bình An nhất thời ử rữ... Thế nhưng hần cũng là không cam lòng a, thế nhưng đầu hần đã bó chặt đến không được, lão bản cũng đã sớm nói tiền lương tháng này và tháng sau trước tết âm lịch cùng tính một lượt, hần ngày hôm nay vừa lộn túi quần mới đột nhiên phát hiện, hần sắp sửa phải đối mặt một hồi khủng hoảng kinh tế không nhỏ, còn sót lại hai tờ tiền giấy màu đỏ nhăn nhéo, bây giờ còn được hần coi như bảo bối đặt ở dưới gối không dám động, tiền trong thẻ cũng là muốn định kỳ hưởng mẹ hồi báo, không có tình huống đặc biệt không được phung phí, hần càng phải buộc chặt lưng quần nhịn.

May là trong phòng nhỏ hần đang thuê còn giấu chút tiền riêng, hiện tại hần là bị Lý Phát dọn sạch, nếu không hoàn toàn không tìm được khác phòng ở, hần sớm đem đồ đạc của mình kéo về.

Buồn buồn cúi đầu ăn bánh chéo đông lạnh, Bình An trong lòng chảy máu, may mà hôm nay gọi vài cuộc mời đi chơi chưa từng thành công, không phải trong túi cất hai trăm khối quay về đều không trở lại, còn không đúng bản thân cũng phải bán.

Bình An tâm tình càng thêm hậm hực cực kỳ, cầm chén đĩa ném vào máy rửa chén, đồng thời hạ một quyết định trọng đại, coi như ngày hôm nay lễ gì cũng không phải, an tâm tắm rửa ngủ ngon, suy xét thật tốt, nhưng ai có thể tưởng hần mới tắm rửa xong mặc áo ngủ từ phòng tắm đi ra, từ phòng khách lại truyền tới một thanh âm đúng là âm hồn bất tán.

“Vào phòng tôi ngủ.”

Lời này nhất thời khiến lòng Bình An cả kinh, cảnh tượng kinh khủng lập tức xâm chiếm suy nghĩ của hần, đầu trong nháy mắt dao động như trống bỏi.

Nhâm Thủ nhân thần tối sầm lại: “Vào phòng tôi ngủ.”

Bình An dừng lại: “Tôi cam đoan mỗi ngày ăn thực phẩm đông lạnh tuyệt không kén ăn.”

Nhâm Thủ mặt không biểu tình: ” Vào phòng tôi ngủ.”

Bình An sắc mặt khê run: “Tôi cam đoan lần tới không thả sâu ở chỗ Tiểu Bạch.”

Nhâm Thủ vẫn là câu kia: ” Vào phòng tôi ngủ.”

Bình An thân thể cứng ngắc: “Tôi cam đoan nửa đêm không ra ban công lấy quần lót của anh lau sàn.”

Nhâm Thủ khoe miệng tươi cười: “Tôi nói cậu vào phòng tôi ngủ.”

Bình An run run rẩy rẩy: “Tôi cam đoan cũng không dám ... đổ thuốc rụng tóc vào dầu gội của anh nữa...”

Nhâm Thủ giận dữ cười lại: “Cậu thật ra làm không ít chuyện tốt, lập tức vào phòng tôi.”

Bình An nuốt nước bọt: “Lần trước để giày của anh cư nhiên rớt trước mặt mọi người, thật không phải do tôi ...”

Nhâm Thủ trực tiếp đem TV tắt, vài bước đi qua phòng khách đi tới cửa gian phòng, kéo Bình An trực tiếp đem nhân ném tới trên giường trong phòng mình, sau đó dùng thân thể trực tiếp đè lên, không chút nào để cho Bình An có khí lực và thời gian chạy trốn.

Nhâm Thủ nhìn Bình An dưới thân vừa mới tắm xong mang theo mùi sữa tắm, chậm chậm lạnh nhạt nói: “Nói đi, còn có chuyện tốt gì?”

Bình An dùng sức đẩy người trên thân, nhưng nửa ngày cư nhiên không nhúc nhích chút nào, hần nhanh lắc đầu phủ nhận: “Không có không có, thật không có.”

Nhâm Thủ có thể rõ ràng cảm giác được thân thể ấm áp của Bình An, chỉ là dựa vào là rất gần, để hần vậy mà cảm thấy khô nóng, cũng không có tâm tư trêu đùa Bình An nữa, mặt không thay đổi đứng lên, đi tới bên cạnh bàn mở một notebook, sau đó bắt đầu chiếu phim.

Nhìn màn ảnh máy vi tính một hồi biến hóa chiếu hình ảnh, cuối cùng thay đổi ra mặt lớn của Chu Tinh Trì, chiếm toàn bộ màn ảnh máy vi tính, Bình An ngồi ở bên giường của Nhâm Thủ hiểu kỳ hỏi: “Anh sao lại đột nhiên muốn xem phim?”

Nhâm Thủ không quay đầu lại, cẩn thận điều chỉnh độ sáng và khổ màn hình: “Đêm Giáng sinh.”

Bình An nghĩ vui vẻ, nhưng vẫn là nhịn được, dù sao tổng giám đốc người ta không biết đêm Giáng sinh ăn bình an quả (táo) chẳng có gì lạ,... ít nhất ... người ta xem hài kịch còn biết tạo nên một cái, mặc dù là vừa thử Bình An bỏ ra đại giới nặng nề, nghĩ đến sau đó đã không có những chuyện kia để tiêu khiển, không biết buồn chán nhiều lắm.

Chỉnh xong rồi, Nhâm Thủ từ bên ngoài cầm đến một túi đồ ăn vặt, trực tiếp cho Bình An, cuối cùng đem đèn bên giường tắt đi.

“Sao lại tắt đèn?!” Bình An bị đột ngột tối thui dọa cho giật mình.

“Xem phim chiếu.” Nhâm Thủ trả lời ngắn gọn, ngồi bên cạnh Bình An muốn uống trà trong tay.

Để thỏa mãn tâm tình của Nhâm Thủ muốn đêm Giáng sinh xem hài kịch, Bình An rất nể tình vừa ăn khoai tây chiên vừa nhìn màn hình, trong lúc nhất thời thật là có chút cảm giác như coi rạp vậy.

Phim hài của Chu Tinh Trì ở trong nước là số một, tuy rằng rất nhiều phim đều đã rất cũ, thế nhưng kinh điển chính là kinh điển, xem hoài không chán, cảm giác tuổi thơ sung sướng hình như đã trở về, Bình An tự xem chính là vui vẻ, một hồi lại ha ha cười hai tiếng, một hồi lại cười gập cả người, sau đó Bình An lại không cười được nữa...

Xem phim, nhất là xem hài kịch, nếu như người đã cười toe tóe, còn người bên cạnh cùng người xem nửa ngày lại diện vô biểu tình, thậm chí lúc người cười hân hân mi còn nhíu lại, lập tức hài kịch cũng biến thành bi kịch, cho dù người muốn cười đều không cười được, thậm chí bắt đầu nghi vấn chính mình, phim này thật buồn cười vậy sao? Buồn cười sao? Buồn cười sao? ... Sau đó lại thay đổi không được tốt nỡ nụ cười.

Bình An hiện tại đã ngay cả trong tay khoai tây đều không có tâm tình ăn, hân thật cảm thấy mình bị người khinh bỉ, hơn nữa khinh bỉ rất triệt để, trong lòng âm thầm phần hận không ngót, không thích xem hài kịch của Chu Tinh Trì còn cứng rắn muốn lôi kéo người khác cùng xem, đây không phải là có bệnh sao?

Bình An một thời nóng lòng nhanh miệng, không nhịn nổi: “Nhâm tổng giám đốc, tôi xem là hài kịch.”

Nhâm Thủ từ chối cho ý kiến gặt đầu: “Ừ.”

Bình An liếc mắt: “Anh có phải dây thần kinh cười bị hư, lúc nên cười không cười, lúc không nên cười miệng đều hợp lại.”

Nhâm Thủ rất không thèm để ý nỡ nụ cười: “Cậu so với phim càng có thể chạm được tới dây thần kinh cười của tôi.”

Bình An nổi da gà rớt đầy đất, nhanh chóng bỏ khoai tây vào trong miệng, ngậm chặt miệng, mắt nhìn thẳng màn hình phía trước, gì cũng không dám nói.

Xem phim thấy Bình An đầu liên choáng váng, cái này không thể trách đầu Bình An, muốn trách phải là máy vi tính của Nhâm Thủ, có thể một hợp với một, không gián đoạn liên tục phát hài kịch của Chu Tinh Trì, cho dù là người siêu cấp ái mộ Chu Tinh Trì, xem lâu như vậy cũng có thể đem người xem sùi bọt mép.

Đợi đến lúc không biết đã là bộ phim thứ mấy chiếu hết, Bình An thực sự không chịu nổi, hai người mí mắt trên dưới đánh nhau, hân leo đến đầu giường, đem đèn trong phòng mở, sau đó ngáp một cái đối Nhâm Thủ nói rằng: “Tôi mệt, đi ngủ, anh từ từ xem a.”

Bình An vừa định xuống giường đi ra ngoài, cửa phòng liền bị Nhâm Thủ trước một bước khóa lại.

Nghe “két” một tiếng, Bình An trái tim nhỏ đều run rẩy, trừng hai mắt nói: “Anh làm gì thế?”

Nhâm Thủ cũng không nói, lại đem màn hình máy tính đóng lại, đi tới bên giường mới lên tiếng: “Ngủ.”

Bình An không dám giả ngu, lập tức hiểu có ý tứ gì, sợ hãi đứng lên: “Không nên không nên, hai người cùng ngủ quá chật, tuyệt đối không được!”

Khôi hài, hấn Bình An lần trước là bởi vì ý thức không rõ lại cũng không phải là tự nguyện mới không cần thận lên giường của Nhâm Thủ, còn bị người trước mắt này ăn sạch sẽ, hiện tại Nhâm Thủ lại còn dám tại lúc ý thức hấn thanh tỉnh đưa ra cái loại sự tình này, hấn kiên quyết sẽ không đồng ý, đồng thời muốn phản kháng tới cùng!

Nhâm Thủ không để ý Bình An phản kháng, một tay đem hấn ném bên trong giường, mình cũng lên giường, Bình An khóc không ra nước mắt, hấn rốt cuộc là tốt bao nhiêu, mới bị chế ngự dễ dàng như vậy, nhưng là tư tưởng của hấn không có bị chế ngự, nhất thời bị sợ trong miệng bắt đầu nói liên miên cần nhân: “Nhâm tổng giám đốc, làm người không thể như vậy a, chúng ta có chuyện hảo hảo nói, đến thượng đế Phật tổ lão phật gia, xuống đến Hắc Bạch vô thường Diêm vương gia, tôi lương dân tốt chưa làm chuyện gì thương thiên hại lý mà, vẫn một lòng yêu nước theo đảng, không tin tà môn oai giáo pháp – luân công, vào đoàn vào đảng cũng đã vào đội thiếu niên tiên phong, ta là —— ”

“An phen chút, ngủ.”

Nhâm Thủ một tiếng không kiên nhẫn, Bình An lập tức ngừng miệng, phỏng chừng lúc này nếu như Mặc Oa Tử ở, còn phải liên tục khen ngợi Bình An, Tiểu Long Nữ không dạy rõ Dương Quá.

An tĩnh một hai phút, thấy Nhâm Thủ chỉ là nằm ở trên giường nghỉ ngơi ngủ, Bình An mới thả lỏng tâm tình, nghĩ đến có thể là Nhâm Thủ nghĩ lầm đây là tập tục đêm Giáng sinh, là tốt rồi tâm giải thích cho hấn đứng lên: “Đêm Giáng sinh ăn bình an quả là được, không cần xem hài kịch cũng không cần hai người cùng ngủ.”

Một lát sau, Bình An mơ hồ nghe Nhâm Thủ nở nụ cười, thanh âm trầm thấp có chút khàn khàn: “Bình an quả, không chịu để cho ta ăn.”

Bình An suy nghĩ một hồi, phản ứng kịp sau đó sắc mặt liền biến đổi, may là tối thui cái gì cũng nhìn không thấy, không phải hấn thực sự đột thố. Lúc này Bình An trong lòng nghĩ là lạ, một tâm tình không biết tên xông lên đầu, muốn áp chế đều áp chế không được, nhưng là lại không cảm thấy xấu.

Vốn có đêm nay kết thúc như vậy cũng rất tốt, hai người đều có thể an tâm ngủ một giấc trước nay chưa có, thế nhưng ni, dù sao cũng có chút sự tình ngoài dự đoán của mọi người phát sinh, tỷ như lúc rạng sáng, Lý Phát đột ngột gọi điện tới.

Điện thoại di động vừa vang lên, không cần hỏi, Bình An và Nhâm Thủ đều ở đây ngủ say sắc mặt đều đen, Bình An cầm điện thoại lên, xanh mặt liền cúp điện thoại.

Kết quả hai phút sau, chuông điện thoại lần thứ hai vang lên...

Bình An đang tức giận nhận điện thoại: “Lý Đại Phát, tôi cho cậu biết, cậu nếu là không nói ra chút chuyện kinh thiên địa quỷ thần khiếp, tớ sẽ không để yên cho cậu!”

Lý Phát nghe thanh âm giận dữ của Bình An, bắt đầu liên tục cười khở: “Bình An, tuyệt đối kinh thiên địa quỷ thần khiếp, tớ và Phương Chấn dời đi, nhất thời không mang đồ trong nhà cậu đi, kết quả đều bị nhóm người kia lấy mất, nói dùng để gán nợ, tớ không dám gạt cậu nhanh chóng gọi cho cậu đây...”

...

Bình An tại chỗ đại não kịp thời, một giây kế tiếp tức bẻ phổi: “Lý Phát đồng chí, cậu nếu như còn có tim phổi, liền nhanh móc ra cho chó ăn đi, cậu nếu như còn có đầu, liền nhanh chặt xuống trộn với bùn đi, cậu nếu như còn có tiền, liền nhanh lập tức toàn bộ đưa cho tớ. Tớ đã nhìn thấu rồi, cậu ngoại trừ tính thói nát có tính liên quan ra, những chuyện khác nhân huynh thật ngay cả phân cũng không bằng.”

22. Chương 22: Theo Tôi Về Nhà

Sáng sớm Bình An cầm túi của mình, nắm trong túi một phim hoạt hình, một người bước lên đường đi đến bệnh viện.

Hai ngày này Bình An trải qua là đần độn, có thể là hấn từ trước tới nay trải qua một lần lễ Giáng Sinh thối nát nhất, qua mấy ngày trước đây nửa đêm bị Lý Phát gọi điện kích thích, hấn bớt thời giờ trở về phòng trọ nhỏ của mình ở khu Thông Châu, sau khi mở cửa quả nhiên đập vào mắt là căn phòng hư hại bị người cướp sạch không còn chút gì, hấn liền ở trong phòng vòng vo vài vòng, vốn định hoài niệm một phen, cuối cùng vẫn là thở dài rồi đi ra ngoài.

Đồ đạc không còn cũng không phải xấu nhất, vốn Bình An nghèo vang lách cách, ngoại trừ tiền cũng không có gì đáng giá lưu luyến này nọ, nhưng sáng hôm nay sau khi rời giường, đi ngang qua phòng của Nhâm Thủ thì phát hiện người đã mất, nghĩ Nhâm Thủ có thể đi làm sớm, Bình An không nghĩ cái gì, chờ tới khi tới cạnh bàn ăn, phát hiện trên bàn có giấy ghi chú

Giấy nội dung đại khái như sau: Thở ngày mai đưa đi, không cần chiếu cố

Vô cùng đơn giản, khiến Bình An vốn là hồng càn thêm hồng, lại thêm trong lòng đều không phải tiếp thụ, nghĩ đến cũng là, kỳ thực sớm đã vượt qua một tháng kỳ hạn lúc trước, cái này qua không được bao lâu, hấn ngay cả một chỗ ở đều đã không còn.

Ngồi tuyến số 1, Bình An trên tàu điện phát gốc một đường, nghĩ đi đâu thuê lại một phòng trọ, còn có giá phòng trọ hiện nay ở Bắc Kinh bên này, lại muốn lo lắng rời trạm xe gần đoạn đường, vẫn không thể quá đắt, không phải hấn liên tục mượn tiền phỏng chừng cũng không có, các loại chuyện tình phiến toái đều là đang nhắc nhở Bình An, hấn thực sự ném thử vì sao gọi là giao hữu vô ý.

Thẳng đến cửa bệnh viện Nhân Nhân, Bình An tâm tình lữ thừa còn bảo trì ở số âm, bất quá khiến Bình An kỳ quái, hấn vốn cho là mình sẽ là người đầu tiên đến bệnh viện, không nghĩ tới Mặc Oa Tử lại so với hấn còn đi sớm hơn, trước nay chưa có kỳ tích, Mặc Oa Tử không chỉ tới sớm, hoàn ôm một quyển sách thuốc dày dày nhìn tập trung tinh thần, ngay cả Bình An đi vào hấn đều không có phản ứng.

Bình An nghĩ kỳ quái, thể nào lễ Giáng Sinh vừa qua, người bên cạnh đều đại biến dạng, hấn đem túi của mình để trên bàn, bất khả tư nghị đứng lên: “Mặt trời mọc phía tây sao?”

Mặc Oa Tử lúc này mới ngẩng đầu, biểu tình nghiêm trang, đang cầm sách y nói thầm: “Nhân sinh cứ như vậy vài chục năm, không thể lãng phí thời gian a, Bình An, nắm chặt học tập ba.”

Bình An trợn to tròn mắt, trong lòng là nổi sóng lớn, hấn bao lâu gặp qua Mặc Oa Tử trong miệng còn có thể nói ra lời đúng đắn, hơn nữa lại nghĩ đến đức hạnh của hấn ở hộp đêm, nhất thời hỏi: “Hộp đêm các cậu lễ Giáng Sinh chơi cái gì tốt sao?”

Mặc Oa Tử lần này không ngẩng đầu: “Tôi nghỉ việc.”

“A...?” Bình An giật mình lảng nghĩ hoặc: “Chuyện gì xảy ra?”

Mặc Oa Tử thuận miệng qua loa hai câu: “Còn có thể có chuyện gì xảy ra, xảy ra chút chuyện thôi, cái loại địa phương này không sạch sẽ tôi cũng đã sớm nghĩ không làm.”

Hai câu nói xong, chưa nói như nhau, Bình An cũng biết đây là chuyện của Mặc Oa Tử, chỉ là Bình An không biết Mặc Oa Tử một người vô tâm vô phế như vậy, cũng sẽ có việc không muốn nói ra, hấn từ trước đến nay cho Bình An ấn tượng là người không biết xấu hổ cho dù trời sập đều sự không liên quan mình.

Một lúc trầm mặc, ngoại trừ thanh âm lật sách của Mặc Oa Tử, không còn gì khác, lúc này Bình An đảo cả người khó chịu đứng lên, bình thường đi làm lại buồn chán đều là Mặc Oa Tử nói nhiều nhất, miệng đầy lời không đúng đắn, nói đông còn nói tây, mặc dù tất cả đều là lời vô ích,... ít nhất ... cũng có thể cho rằng là một thứ tiêu khiển giết thời gian, hiện tại hai người đều không nói lời nào, Bình An nhất thời không quen.

Thật vất vả từ đó giữa trưa đến buổi chiều, từ buổi chiều lại bắt đầu nhìn chăm chăm đồng hồ chia ra đếm, đếm đến đều nhanh ngủ Bình An bỗng nhiên nghe “rầm” một tiếng cửa phòng mở, giương mắt nhìn lại cư nhiên là lão bản ôn nhu một ngày không lộ diện, buổi chiều bỗng nhiên hiện thân.

Lão bản mang theo túi trong tay, hướng trong phòng đi tới, Bình An vội hướng về phía hấn gật đầu: “Lão bản.”

Lão bản ôn nhu khác thường cái gì cũng chưa nói, chỉ là đối Bình An cũng gật đầu, liền chuyển thân lên lầu hai, loại thái độ lãnh đạm này Bình An lần đầu tiên thấy, quay đầu muốn hỏi Mặc Oa Tử hai ngày này

trong bệnh viện có phải đã xảy ra chuyện gì không, kết quả phát hiện Mặc Oa Tử nhìn thang lầu hai mất đồ ra, giống như cửa thang lầu có vàng bạc châu báu gì đó mà nhìn chăm chăm.

Bình An kinh giác ở đây đầu tuyệt đối có việc, hơn nữa trong mấy ngày mình không có ở đây, tuyệt đối xảy ra đại sự gì đó!

Bất quá hiển nhiên lúc này cũng không phải thời cơ tốt để tìm hiểu tất cả, Bình An chỉ có thể ngăn chặn lòng hiếu kỳ của mình, ở trong bệnh viện ngồi đến giờ tan việc, sau khi thu thập đồ đạc liền vội vàng đi ra, hẩn lại chưa quên chính sự của hẩn, tìm phòng trọ.

Vốn Bình An suy nghĩ tìm một phòng trọ ở khu Thông Châu, còn chưa tính tàu điện ngầm, điện thoại trong túi vang lên, điện thoại biểu hiện “Nhị bức Trần Phi Phi”, tên này Bình An nghĩ đặc biệt thoải mái, sau đó nhận điện thoại.

“Bình An, tan việc chưa, hiện tại nhanh đến trung tâm thương mại một chuyến, tôi đây có đồ cho cậu, còn là một vật lớn.” Trần Phi Phi ở trong điện thoại một trận hô.

Bình An nghi hoặc, hẩn có đồ gì lớn ở trên tay Trần Phi Phi a, nghèo hẩn không thể trên đường ăn xin, Bình An thở dài: “Tiểu Phi Hiệp, cậu muốn tặng tôi cái gì cứ việc nói thẳng, còn quanh co lòng vòng giả bộ thần bí.”

Trần Phi Phi học Bình An cũng thở dài: “Cậu mau tới đi, tôi ở công ty dưới lầu chờ cậu, tuyệt không hù cậu.”

Cúp điện thoại, Bình An ngồi tàu điện hướng ngược lại đến khu thương mại, hẩn kỳ thực không muốn lãng phí thời gian ở phía trên này, dù sao tìm phòng trọ mới là chính sự, thế nhưng đối với người khác mất trắng lại muốn tặng cho mình gì đó hẩn cũng không có biện pháp, chỉ có thể đi một chuyến.

Trên đường, Bình An còn đang suy nghĩ vật lớn rốt cuộc là vật gì nì, nghĩ Trần Phi Phi cũng không phải nhân vật rat ay hào phóng gì, suy nghĩ vẫn vơ, chờ Bình An đến rồi khu thương mại, lúc đi tới công ty của Trần Phi Phi, thật xa đã nhìn thấy Trần Phi Phi trong tay mang theo một thứ gì đó khiến hẩn nhìn quen mắt, sau cùng đi vào Bình An mắt đều phải trừng ra ngoài, túi cũ màu đỏ sẫm, không phải là của mình nha!

Trần Phi Phi đem túi đưa cho Bình An cười nói: “Tốc độ người vẫn thật nhanh a, túi này là chúng ta tổng giám đốc bảo ta đưa cho người, bên trong có thứ tốt gì?”

Bình An sững sờ tiếp nhận túi, ngay trước mặt Trần Phi Phi, liền đem túi mở ra, đồ vật bên trong có thể nói đầy đủ mọi thứ, y phục, giày, dụng cụ rửa mặt, tất cả đều có, như nhau không ít.

Trần Phi Phi thăm dò nhìn một chút, nhìn xong liền hết chỗ nói rồi: “Đây coi là chuyện gì xảy ra, Bình An a, cậu có đúng hay không bị tổng giám đốc chúng tôi vứt bỏ?”

Bình An “bá” đem túi một lần nữa kéo lại, liếc Trần Phi Phi một cái: “Muốn vứt cũng là tôi vứt hẩn, đồ đạc là tôi bảo hẩn giúp tôi dọn dẹp, không cần cậu lăm điều, tôi đi.”

Bình An vừa nghiêng đầu, không dự định phản ứng Trần Phi Phi, bất quá trong lòng cũng là nén giận, dù thế nào hẩn coi như là cùng Nhaam Thủ ở cùng nhau được một đoạn thời gian, không nói quan hệ tốt... ít nhất ... cũng là nửa bằng hữu ba, hiện tại Nhâm Thủ cư nhiên cho hẩn tới đây đơn độc sao, khiến Bình An trong nháy mắt mất hết mặt mũi, ngực tức giận ngứa ngáy, trên mặt lại giả bộ bình tĩnh.

Hẩn còn chưa đi hai bước, liền phát hiện một thân ảnh quen thuộc, chính là tình nhân của Nhâm Thủ từ trong thang máy đi ra, một đường vui sướng tung tang ra ngoài, Bình An lập tức quay đầu, lại nhớ tới Trần Phi Phi trước mặt, ngón tay ngón tay chỉ cái thân ảnh kia: “Ai vậy a?”

Trần Phi Phi mắt theo ngón tay Bình An nhìn sang, suy nghĩ một hồi, chợt nói: “Nga, nhóc này a, hình như là em họ của tổng giám đốc chúng tôi đi, đều không phải em họ chính là thân thích gì đó, cũng không thường xuyên đến, hầu như tới cũng là vì đòi tiền của tổng giám đốc, cậu nhận thức nhóc này?”

Em họ? Thân thích

Bình An sững sốt, đây là có chuyện gì... Suy nghĩ hồi lâu, Bình An nghĩ không thích hợp, có một số việc có chút không đúng, cụ thể không đúng thế nào hắn vẫn nói không được, thế nhưng cũng khiến hắn có loại cảm giác bị người mưu hại, so với rơi vào hố lửa còn muốn kinh khủng hơn, hắn phi thường tin tưởng giác quan thứ sáu của mình, sợ dĩ chuyện này không phải chuyện đùa.

“Bình An, Bình An a.” Trần Phi Phi vỗ vỗ vai Bình An, sau đó chỉ vào hướng cửa trạm tàu điện ngầm miệng nói: “Cậu nhanh lên tàu điện đi thôi, còn phát gốc cái gì a.”

Bình An lấy lại tinh thần, lập tức cùng Trần Phi Phi nói tạm biệt, mang theo túi nhanh chóng hướng phía tàu điện ngầm đi đến, vừa đi Bình An một bên hết hồn, hắn nỗ lực hồi tưởng một đoạn thời gian trước Lý Phát xảy ra chuyện liên tiếp, có thể nói là phi thường kịch vui hóa chuyện tình, càng nghĩ hắn càng sợ, không sai, đó chính là một loại cảm giác sâu đậm bị người mưu hại mà chính mình còn không biết.

Lý Phát thế nào ngu như vậy giúp đỡ Phương Chấn, sau đó luân phiên đắc tội cùng hắn là tự phát tiểu, ở trong ấn tượng của Bình An, Lý Phát vẫn là một người không dám làm đại sự, còn có chút khúm núm, lại nghĩ đến tính nhân của Nhâm Thủ, hành vi cũng quá không bình thường, trong miệng nói ta không giải thích được, hình như đã từng có sự việc nghiêm trọng cỡ nào phát sinh qua, thế nhưng hành vi lại không quá mức kịch liệt, ngoại trừ đi tìm Nhâm Thủ hai lần, còn đều rất trùng hợp gặp pahir mình, còn lại cũng không có gì.

Càng nghĩ, Bình An càng thấy kỳ quái

Qua kiểm an của trạm tàu điện ngầm, Bình An đứng tại chỗ bằng hướng dẫn hiểu rõ do dự, hắn không biết hắn là ngồi tuyến từ khu thương mại đến Tứ Huệ, hay là từ khu thương mại đến Bình quả viên, hắn muốn tìm Nhâm Thủ hỏi một chút rốt cuộc có chuyện gì, lại cảm giác mình thật mất mặt, người ta đều đem toàn bộ đồ vật dọn dẹp xong, kia còn có mặt mũi trở lại a. Thế nhưng câu đó nơi đây lòng không giải được Bình An lại khó có thể an tâm đi tìm phòng trọ.

Đứng ở vị trí ở giữa tàu điện ngầm, đợi được tàu đến trạm, cuối cùng Bình An vẫn là dứt khoát bước lên chuyển đến Bình quả viên, hắn nghĩ có cần phải đem việc không minh bạch hỏi cho rõ, ở đây bao gồm sự tình liên tiếp của Lý Phát và cậu nhóc kia không biết tại sao lại xuất hiện.

Sau khi chen lên xe, Bình An thuận thế đi tới bên trong góc không một ai, thân thể dựa vào trên vách, cúi đầu có chút buồn ngủ ngăn người.

Bình An sững sờ đến rất vui vẻ, đột nhiên cảm thấy một ánh mắt không thoải mái, tùy theo mà đến chính là một bóng ma bao phủ chính mình, Bình An phiến não ngẩng đầu một cái, trong nháy mắt kinh ngạc.

Nhâm Thủ tự tiểu phi tiểu mặt đối diện hắn: “Bình An, nghĩ thế nào?”

Nghĩ thế nào

Bình An hiện tại suy nghĩ hỗn loạn, càng ngày càng để ý việc không rõ ở trong đầu, ngoại trừ hết thấy đều thoát nhìn rất mất tự nhiên, ngược lại còn nghĩ không ra cái gì khác. Bất quá Nhâm Thủ tại sao lại ở chỗ này, tại sao lại ở trên chuyển tàu này, làm sao biết chính mình có việc muốn hỏi hắn, Bình An đầu đã bắt đầu tương hồ trạng.

“Nhâm đại tổng giám đốc, ngài nhanh nói thẳng đi, tôi đây đầu nhỏ không phải động cơ, cho dù giả bộ cũng cần không nổi tốc độ ngài đi tới, huống đã từng còn bị người đập ra một lỗ.” Bình An hướng hắn mắt tròn trắng, cũng chớ tức giận.

Hành động của Nhâm Thủ chung quy khiến Bình An nghĩ phi thường quỷ dị, Bình An nhìn chăm chăm gò má của hắn, sau đó nhìn miệng Nhâm Thủ rất lạnh nhạt hé ra hợp lại: “Phùng Tề, con của chú tôi, từ nhỏ đã nghịch ngợm, gần nhất bởi vì thiếu tiền, đến theo tôi đòi tiền ra ngoại quốc chơi, liền thuận tiện để hắn theo tôi thân tình diễn tình nhân.”

Bình An sắc mặt đen như đáy nồi, hắn cũng không phải biết Nhâm Thủ có loại đam mê này, may mà chính mình thật đúng là tin, còn muốn bắt quái hai người này quá khứ xảy ra chuyện gì, náo loạn nửa ngày căn bản là tự làm mình mệt mỏi, chơi vui lắm sao! Đây không phải là đem Bình An thành kẻ ngu si mà đùa giỡn sao.

Bình An không nói chuyện, tiếp tục chờ Nhâm Thủ nói, việc này tuyệt đối không để yên ni, tuyệt đối còn phải có chuyện khác.

Nhâm Thủ cười khê nhìn Bình An: “Không có.”

Bình An trừng mắt, phát hỏa: “Anh thật đúng là coi tôi ngu ngốc a, việc của Lý Phát là chuyện gì? Có phải cũng là anh buồn chán cùng với bạn tôi anh đều đùa giỡn?”

Nhâm Thủ lại biến thành diện vô biểu tình: “Phương Chấn thiếu tiền bạn tôi, bạn cậu phi thường nguyện ý giúp hần, Bình An, chuyện hai người kia cậu tốt nhất đừng nhúng tay vào.”

“Anh nghĩ rằng tôi muốn hỏi a.” Bình An tức giận rồi tỉnh rồi mù, nhắc tới hai cái tên kia không tranh khí càng tức: “Nếu không phải hai người bọn họ, phòng của tôi đồ của tôi làm sao có thể đều biến thành mây khói chứ?! Đợi lát nữa... Đồ của tôi... Bạn anh...”

Bình An lúc này hiểu rõ... Nói tới nói lui, hần vẫn bị Nhâm Thủ tính kế...

Phương Chấn thiếu tiền bạn của Nhâm Thủ, đó chính là người hướng Phương Chấn muốn tiền là bạn của Nhâm Thủ, phòng của mình đều ở chỗ bạn của Nhâm Thủ, còn có phòng trọ của mình nguyên lai cũng có thể là do bạn của Nhâm Thủ quấy rối... Nói hồi lâu, rốt cuộc vẫn là Nhâm Thủ biết tất cả mọi chuyện, sau đó đem Bình An trở thành món đồ chơi xoay vòng vòng, Bình An vẫn luôn thấy ngu chưa tức cái gì cũng không biết, còn cùng Nhâm Thủ ở dưới mái nhà lâu như vậy.

Nghĩ như thế nào cũng là cảm giác của mình bị người ta đùa bỡn, hung hăng đùa bỡn, thế nhưng Bình An bây giờ cảm giác rất quái dị, hần dĩ nhiên không cảm thấy có cái gì không tốt, thậm chí đáy lòng còn có chút tư vị nói không rõ.

“Phòng trọ, tiền, đồ của cậu đều ở trong tay tôi.”

Đầu Bình An vang ong ong, nhất thời không phản ứng kịp

“Bình An, làm bảo mẫu cho tôi cả đời.”

Bình An vô ý thức phản ứng một câu: “Không làm!”

Nhâm Thủ nhân thần đổi thành nghiêm nghị: “Không làm đời này cậu không có tiền tiêu không có phòng ở.”

Bình An khóe mắt co quắp không ngớt: “Anh còn uy hiếp?”

Nhâm Thủ khóe miệng đắc ý nhếch lên: “Ừ, uy hiếp.”

Bình An giậm chân tức giận không chịu nổi: “Ca không ăn người bộ này, anh hành vi bây giờ là cường thường (mạnh mẽ cướp đoạt) lương dân làm việc bảo mẫu cực nhọc!”

Nhâm Thủ không thèm để ý gật đầu: “Đoạt.”

Bình An bắt đầu cả người cứng ngắc: “... Tôi không biết làm cơm.”

Nhâm Thủ rất hiểu rõ nói: “Tôi biết.”

Bình An mạnh miệng muốn ngụy biện: “... Máy rửa chén nhà anh hư rồi, tôi sẽ không rửa chén.”

Nhâm Thủ suy xét một hồi nói rằng: “Mua mới.”

Bình An không kiên nhẫn rất nhanh sụp đổ: “Anh sẽ không sợ tôi đổ axit vào sữa tắm của anh sao?”

Nhâm Thủ đem mặt tiến tới cười: “Muốn làm bảo mẫu liền hôn bên trái, làm hộ sĩ thì hôn bên phải.”

Bình An sắc mặt dị thường hắng giọng: “Phi, cút sang một bên!”

Vừa dứt lời, tàu điện nghe lời đó trong nháy mắt phanh gấp... Mọi người đều hướng về phía này nhìn, Bình An cầm đầu chìm vào trên người Nhâm Thủ, đầu cùng lồng ngực cứng rắn đối diện tiếp xúc.

Bởi vậy có thể thấy được, tàu điện ngằm cho tới bây giờ cũng không có đứng ở Bình An bên này.

Đối với Bình An yêu thương ôm ấp, Nhâm Thủ một tay trực tiếp để ở thắt lưng của người trong lòng, nghiêng người đến bên tai Bình An nói: “Hiển thân? Làm vợ cũng được.”

Bình An sắc mặt từ xanh biến đỏ, từ đỏ lại chuyển xanh, tới tới lui lui giống như một mâm đu sắc, cái tay trên lưng kia rõ ràng càng siết càng chặt, thừa dịp còn có thể lấy hơi, Bình An hanh cười cũng ghé vào bên tai Nhâm Thủ nói: “Lão bà, anh phải gả qua em không phản đối, hảo hảo hầu hạ.”

Nhâm Thủ cũng cười: “Lão bà, ngày hôm nay theo anh về nhà đi.”

Bình An thở dài: “Lão bà, em có thể không đi sao?”

Nhâm Thủ lấy tay bấm thắt lưng người trong lòng một cái: “Lão bà, nghe lời một chút.”

23. Chương 23: Kỳ Động Dục

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Vì sao xem chương trước liền kết luận là kết cục ni... Ai

Năm nay Bắc Kinh mùa đông ấm áp, chỉ hạ một trận tuyết không lớn, còn không quá hai ngày, gần như lại hóa không, nhưng lại xuất hiện hiện tượng như vậy, thời gian ở nhà cư nhiên nóng muốn chết, hình như hệ thống sưởi trong phòng so với hàng năm đều cháy đến nóng, hệ thống sưởi hơi nóng hầm hập, giống như tâm tình nóng hầm hập của Bình An chênh lệch không bao nhiêu.

Bình An lại trở về nhà Nhâm Thủ, mới có hai tháng ở chung, dĩ nhiên cảm giác quay về nhà Nhâm Thủ so với quay về ổ nhỏ của mình còn quen thuộc hơn, Bình An không biết đó là một hiện tượng tốt ni, hay là một bắt đầu của việc tự chui đầu vào rọ ni.

Rất nhiều chuyện Bình An không tưởng tượng nổi, cũng không muốn suy nghĩ, cũng tỷ như hiện tại quan hệ giữa hắn và Nhâm Thủ, nói không được lại không nói rõ, bản thân sau ngày ấy từ tàu điện trở về, hai người ai cũng không có nhắc lại chuyện này, thế nhưng không khỏi sẽ hưởng ở chỗ sâu nghĩ, mỗi khi nghĩ vậy, Bình An lại cảm giác đầu mình không bình thường, đại não bị nước vào, tiểu não nuôi cá, đại khái chính là chuyện như thế này, nhưng cũng hài hòa sống chung.

Hai người ăn ý vô cùng lại cùng ở dưới một mái, thế nhưng ít nhiều gì, Bình An trong lòng vẫn có chút khó chịu, về phần nguyên nhân là gì, trong lòng mọi người đều rõ, một đêm đặc biệt đối với Bình An mà nói có thể nói là ý nghĩa sâu xa, tránh không được ác mộng, ký sinh trùng đuổi không đi, Bình An càng cảm giác mình ủy khuất không thể uống phí ai!

Thế nhưng nghĩ chút này, hắn cũng không có biện pháp gì đem khối sạn này bôi thuốc.

“Bình An, cậu nói nếu như cậu đối một người động chân cảm tình, cậu sẽ làm sao?”

Bình An đang nhìn chằm chằm ngoài cửa sổ chờ ra, nghe Mặc Oa Tử đối diện trên bàn đồng dạng chờ ra đột nhiên hỏi tới một câu nói như vậy.

Bình An liền nở nụ cười: “Cậu lời nói này cũng quá hàm súc.”

Mặc Oa Tử một chút cũng không có linh hoạt như bình thường, còn khác thường cảm khái: “Tôi đây là đối với người sinh cảm ngộ mới, cậu còn nhỏ, khẳng định không hiểu được, cái loại thời thời khắc khắc trong lòng nhớ một người, nhìn không thấy lại đau khổ, ài, việc này tôi phải tìm ai nói a.”

Bình An nghĩ kỳ quái, mặc dù bây giờ Bình An trong lòng cũng không có thiếu chuyện có thể tưởng tượng, thế nhưng còn hơn chuyenjen trong lòng người khác, hắn càng thích nghe người ta kể chuyện xưa, liền đối Mặc Oa Tử nói: “Vậy nếu không tôi trước tạm thời kể thừa một chút nghề nghiệp của cậu, quay về làm tri tâm ca ca, thùng rác xả tâm tình, có bụi bặm chồng chất cứ ném vào, vẫn là loại không đáy.”

Mặc Oa Tử gật đầu, hai con mắt toàn bộ sáng: “Quá nhi a, người thật là có tiến bộ, cô cô không dạy người nhiều năm như vậy a, này cũng bắt đầu vì cô cô trừ ưu giải nạn, đi, lại nghe cô cô ta nói cho người từ đầu tới cuối chân tướng nhân quả của chuyện này.”

Bình An cũng không vội, mặt nghiêm chỉnh chờ nghe xong một đoạn tiền tấu dài của Mặc Oa Tử.

“Thực không dám dấu diếm, cô cô ta yêu, yêu một người không nên yêu...”

“Ba” vỗ bàn một cái, Bình An lập tức đem Mặc Oa Tử còn đang hàm tình mạch mạch chần tỉnh, liếc hắt một cái: “Nghiêm chỉnh mà nói, cậu thật coi diễn kịch ni, người không nên yêu? Dương Quá? Tôi? ... Cậu đừng làm tôi sợ...”

“Phi phi phi!” Mặc Oa Tử cầm lấy giấy vệ sinh dùng sức chùi miệng: “Tôi Quách Mặc tốt xấu một đời anh danh, cậu đừng ác ý nói xấu, bất quá cũng không sai biệt lắm, tôi thích một nam nhân.”

Tiếng nói vừa dứt, Bình An trong lòng hơi chút chần kinh rồi chặn ngang, hần khẳng định phé đi đầu óc nghĩ cũng không nghĩ ra đồng nghiệp cùng mình tồn tại nhiều năm là một đồng tính luyến ái... Thế nhưng ngoài mặt vẫn là bình tĩnh gật đầu, đe toàn bộ quy công lệch lạc đến một chỗ: “Tại hộp đêm một thời gian dài nhiễm cái loại đam mê cũng không có gì ngạc nhiên.”

Nghe xong Bình An nói, Mặc Oa Tử khó có được mặt mũi lộ ra cười khổ: “Đều không phải, lúc trước tôi có thể thì có phương diện khuynh hướng này đi, có thể vẫn do chính mình không có phát giác, đột nhiên phát hiện mình đều bị dọa sợ đến chết khiếp, cậu cũng biết mẹ tôi là hạng người gì, thân thể không tốt đừng nói, phỏng chừng bà nằm trên giường đời này liền trông cậy vào tôi sinh cho bà một đứa cháu, tôi như bây giờ đừng nói tìm nữ nhân, cho dù cùng nữ nhân trên giường phía dưới không có phản ứng cũng không biết.”

Lời này nghiêm trọng, Bình An kỳ thực nghĩ một đồng tính luyến ái cũng không đáng sợ, đáng sợ là cái đồng tính luyến ái này chỉ đối đồng tính có cảm giác, đối với người khác phái cơ hồ là tàn phế, này không phải là một chuyện rất đáng buồn sao... Bởi vì mặc kệ nói như thế nào, mặc kệ tình yêu, nam nhân cùng nữ nhân cùng một chỗ, mới là thiên kinh địa nghĩa, hai người đồng tính cùng một chỗ, bản thân lại trái với quy luật tự nhiên.

Nghĩ vậy, Bình An chợt nhớ tới mình và Nhâm Thủ hiện nay hình thức mơ hồ ở chung, hai người có thể không kiêng dè, như là bạn thân tốt, cũng có thể không kiêng dè cùng đối phương đùa giỡn, đương nhiên tiền đề này là muốn Bình An tạm thời quên mất Nhâm Thủ là một đồng tính luyến ái, và chuyện một đêm kia

“Loại sự tình này tôi không dám nói với mẹ tôi, không sợ bà đuổi tôi ra ngoài, chỉ sợ bà kích động ngã xuống đất... Chuyện làm việc ở hộp đêm cũng vẫn luôn gạt bà ni, phải nói là gạt mọi người, bất quá lần kia nhảy xong thấy cậu cư nhiên ở dưới đài cùng kim chủ của cậu cùng nhau, làm ta sợ hết hồn.”

Bình An nhớ tới lần kia gặp được Mặc Oa Tử, mình cũng vô cùng khiếp sợ, buồn cười nói: “ai hù ai a, cậu nghĩ rằng trái tim tôi là inox a, đồng sự làm cùng mình nhiều năm bỗng nhiên xoay người biến thành một vũ nam phong tao, tôi đều đem cậu thành nam nhân số một trong phim truyền hình mà sùng bái.”

Mặc Oa Tử hướng về phía Bình An bắt đầu nháy mắt: “Làm sao vậy làm sao vậy? Khách quan chẳng lẽ nhìn trộm người ta?”

Bình An nhanh đối Mặc Oa Tử ôm quyền huy chương: “Không dám nhận không dám nhận, bỉ nhân đối tiểu quan không lắm cảm thấy hứng thú.”

Hừ một tiếng, Mặc Oa Tử lật lật sách thuốc trên tay, đột nhiên hỏi: “Bình An, hai ta tại đây làm được mấy năm?”

Nói lên cái này, Bình An suy nghĩ một chút, hình như từ sau khi hần tốt nghiệp đại học, đây là công việc đầu tiên hần tìm được, đồng thời phần công tác này vẫn kéo dài đến bây giờ, khi đó hần là cùng Mặc Oa Tử chân trước chân sau tới y viện, thấy lão bản, ký hợp đồng, sau đó thuận lý thành chương làm đồng nghiệp.

Bấm ngón tay tính toán, Bình An lại nhìn một chút trên bàn lịch bàn: “còn ba ngày nguyên đán, tại đây cũng hơn hai năm rưỡi, gần ba năm đi.”

Mặc Oa Tử sững sờ nhìn sách thuốc trong tay, ngay Bình An sợ hãi hỏi thời gian gì đó, hắn vẫn lạnh lùng nói: “Cũng nên đổi một công tác đi.”

Bình An muốn cười lớn, thế nhưng khóe miệng lúng túng kéo kéo, không bật cười, hắn nhìn Mặc Oa Tử một chút cũng không có biểu tình đùa giỡn, ho khan hai tiếng: “Quách đại hiệp, gần đây cậu với lão bản xảy ra chuyện gì? Gặp mặt cũng không nói, ngay cả chào hỏi cũng không, có phải lão bản trừ tiền lương của cậu không, hay là cậu đem con vẹt xanh kia làm chết?”

24. Chương 24: Chuyện Ngắn Cường Hôn

Mặc Oa Tử không nói chuyện, đây Bình An không nghĩ tới, mặc kệ bình thường hai người như thế nào đi nữa, Mặc Oa Tử luôn có thể đem Bình An nói đến chết chớ không đứng dậy, ngày hôm nay lại trái ngược.

Bình An biết Mặc Oa Tử có tâm sự, còn chưa phải việc phiền lòng nhỏ, không phải cũng sẽ không đem một người trước kia dương quan rực rỡ như vậy chính thành hiện tại một bộ tinh thần trạng thái bất lực, Bình An cũng không nói móc hắn thêm nữa, trực tiếp đứng dậy không mặc áo khoác ra ngoài mua bữa trưa, dựa theo thường lệ lui tới cũ, bữa trưa đều là Bình An và Mặc Oa Tử thay phiên ra ngoài mua về, lúc này Bình An phải đảm nhiệm nhiệm vụ của Mặc Oa Tử.

Mua cặp lồng đựng cơm cách y viện không xa, mỗi ngày buổi trưa đúng giờ đến sạp nhỏ, ngay ở góc ngõ, mỗi ngày đều là một lão đại mù ở nơi này bán hàng, hai món một mẹt hai hộp cơm tẻ, mỗi lần lão đại mù đều cho nhiều thức ăn khác, dựa theo Bình An lý giải đây không phải là cái thiện ý bố thí gì, là người ta có tư duy hiểu được cách kéo khách hàng quen.

Mang theo hai cặp lồng đựng cơm mới mua đang muốn quay về y viện, trong túi điện thoại di động vang lên, Bình An một tay lấy điện thoại, nhìn điện thoại biểu hiện “Muội người Lý Phát”, nhất thời muốn ăn liền không có, một tay nhấn nút trả lời, Bình An liền đem điện thoại để bên tai cũng không lên tiếng.

“Này, Bình An, tớ buổi chiều quay về Hà Bắc, nghĩ hỏi cậu một chút có cần mang về cho mẹ cậu chút gì không, tớ mua về hộ cho.” Lý Phát thanh âm trong điện thoại rất không lo lắng.

Bình An nghe xong có chút kỳ quái: “Cậu thế nào lại quay về Hà Bắc?”

Lý Phát xấu hổ nở nụ cười hai cái, thở dài: “Bị người lừa, còn không thu dọn đồ đạc đóng gói về nhà sao, chính là trong lòng có lỗi với cậu, cũng lâu không có quay về thăm dì, mẹ cậu có đúng vẫn thích ăn bánh lão bà bánh đậu xanh gì đó không? Cũng sắp hết năm, tớ tiện đường mang về cho dì về một hộp điểm tâm đi.”

Bị người lừa...? Bình An nghĩ ở đây có việc hắn không biết, cũng không quan tâm mẹ hắn rốt cuộc thích ăn gì, lại hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Cậu nói rõ xem.”

Trong điện thoại yên tĩnh một hồi, Lý Phát thuận khẩu khí, mới nói tiếp: “Phương Chấn gạt tớ, cũng là tớ quá mẹ nó choáng váng, hồi cao trung chung quy đã yêu đứa bé thường đi sau lưng hai ta, đứa bé kia sớm đã không còn, tớ vẫn rất thích hắn, sau này là tớ tình nguyện, chuyện bây giờ đều rõ ràng rõ ràng, tớ cũng không muốn ở Bắc Kinh ngây ngớ, về nhà một chuyến, thăm người nhà, sau đó nếu có thể định cư ở Tây An liền định cư ở Tây An.”

Lý Phát khẩu khí rất bị đã kích, so với ngay từ đầu càng thêm không khuyến khích, Bình An không biết nói gì tốt, muốn an ủi hắn một chút lại không biết mở miệng thế nào, nhưng thật ra là Lý Phát và Phương Chấn lúc quan hệ không đơn thuần khiến Bình An nói không ra lời, rất nhiều chuyện cũng làm cho hắn nghĩ bất ngờ, cũng không hiểu ra sao.

Cuối cùng Bình An chỉ có thể ngăn trọng tâm câu chuyện: “Tớ... Mẹ không kén ăn, cậu mua gì cho bà, bà ăn nấy, ít năm như vậy cũng không thấy bà bạc đãi qua dạ dày của mình, cậu liền mua chút đi, thuận tiện thay tớ nói với mẹ năm nay lễ mừng năm mới ta có thể trở về trêc, nói bà không cần lo lắng là được, chính cậu cũng tìm việc mà hảo hảo làm đi, Tây An là cố đô, cũng không tệ.”

Lý Phát ở trong điện thoại cười hai tiếng: “Cậu cũng là, còn sợ mẹ cậu như vậy, chút chuyện này mà cũng không gọi điện thoại cho dì nói thẳng, còn muốn tỏ nói với mẹ cậu.”

Bình An nhớ tới mẹ mình liền bắt đầu dĩ, nhìn một chút cặp lông trong tay nói: “Không thèm nghe cậu nói nữa, cơm tớ mua đều lạnh rồi.”

Hai người trước sau cúp điện thoại, Bình An nghĩ thối thức không ngớt, vài ngày không gặp Lý Phát, trong khoảng thời gian này ở chung nghĩ hẳn cùng trước đây tuy rằng tính tình không thay đổi, nhưng vẫn còn có chút sự tình thay đổi, tựa như lúc hai người đến trường là quan hệ tặc hảo và phát tiểu, hiện tại vô luận nói như thế nào, cũng đều không thể quay về khi đó, trải qua một sự tình, mặc dù là vô tâm, cũng làm cho lòng người lạnh.

Bình An đem điện thoại thả lại trong túi, bước nhanh hướng y viện, trong lòng kỳ thực cũng có chút tư vị không đúng, dưới chân còn không có vào y viện, đứng ở cửa chợt nghe thấy bên trong có người cãi nhau, một là Mặc Oa Tử, một là lão bản, Bình An cước bộ vội vàng dừng lại, đứng ở cửa nghe nội dung khác khẩu bên trong.

“Vậy đây là lỗi của tôi? Huống hồ tôi đã nghĩ việc ở hộp đêm, anh còn muốn thế nào? Là để tôi Quách Mạc quỳ xuống gọi anh là gia gia? Tôi xin lỗi anh không tiếp thụ, tôi nói cái gì anh đều xa cách, một chút chuyện nhỏ như thế không nên gây long trời lở đất, anh rốt cuộc muốn thế nào anh cứ nói ra a!”

Mặc Oa Tử vừa nổi giận chữ bầy một trận xong, lão bản rất lạnh nhạt mở miệng nói: “Em nghĩ đây là việc nhỏ, cho nên ngay cả xin lỗi tôi một chút á náy cũng không có, nói hai câu liền bắt đầu vô cùng lo lắng, em có biết lúc tôi nhìn thấy em ở hộp đêm, so với lửa giận của em bây giờ lớn hơn gấp bao nhiêu lần, thậm chí nghĩ đến em bất mãn mới chạy đến cái loại địa phương đó.”

Hai người khẩu khí hoàn toàn đối chọi gay gắt, Bình An ở cửa nghe trong lòng đều khẩn trương theo, kinh hãi muốn chết, hắn len lén nhón chân lên từ trên cửa thủy tinh nhìn vào trong, phát hiện lão bản một thân áo khoác màu lam đậm mang theo túi, bị Mặc Oa Tử ngăn ở cửa thang lên lầu, hai người một trận mắt, một đạm nhiên.

Mặc Oa Tử cúi đầu, thấy không rõ biểu tình trên mặt hắn, qua một hồi lâu, hắn mới lên tiếng: “Đúng, tôi không nên gạt anh đi làm việc kia, tôi tính tình cũng không tốt, không mềm mỏng cũng không biết cách nói ngọt với người yêu, nói vài câu liền tức giận, ngài là lão bản của tôi, có cấp dưới như tôi khẳng định khiến ngài chướng mắt, tôi từ chức.”

“Tôi từ chức” ba chữ này Mặc Oa Tử nói rất nhẹ, khe đến nỗi Bình An đều có chút không nghe được, Bình An không nghĩ tới sự tình phát triển nhanh như vậy, vừa nãy hai người còn vừa nói vừa cười, hiện tại mà bắt đầu gợn lên, đồng thời cái này vừa nhìn lại không tầm thường, bao gồm giọng hai người cũng là Bình An trước đây chưa từng gặp, hắn vẫn là lần đầu tiên nghe lão bản ôn nhu nhà mình dùng khẩu khí tức giận để nói.

“Phanh” một thanh âm vang lên, lão bản ném túi trên mặt đất, hắn trực tiếp đem Mặc Oa Tử dồn đến góc tường, thanh âm còn muốn đạm nhiên hơn hồi nãy: “Từ chức có thể, hiện tại thu dọn đồ đạc thì đi đi.”

Mặc Oa Tử kinh ngạc vô cùng ngẩn đầu, khó có thể tin nhìn người trước mặt, hắn giương miệng muốn nói cái gì, thế nhưng cuối cùng cũng không nói ra.

Bình An đứng ở cửa muốn đi vào khuyên can cũng không được, đứng cửa tiếp tục nghe trộm cũng không tốt, lúc hắn đang mang theo cặp lông đứng cơm do dự không chừng, ngẩn đầu một cái đã nhìn thấy một màn khiếp sợ bên trong bệnh viện...

Lão bản một tay chống tại trên tường, một tay để tại hông của Mặc Oa Tử, cuối người mạnh mẽ chiếm đoạt môi đối phương, hai người hôn khó bỏ khó phân, Mặc Oa Tử tưởng đẩy người trên thân ra, thế nhưng sau cùng cự nhiên quý dị biến thành ôm lấy người trên thân, trong lúc nhất thời trong bệnh viện tràn ngập bầu không khí không đồng dạng như vậy, chỉ còn lại tiếng thở dốc không ngừng của hai người.

Bình An hoàn thân cứng lại rồi... Hắn nghĩ hẳn làm sai một việc, một việc phi thường phải chết... Hắn thật không nên nghe trộm người khác nói chuyện yêu đương, hắn cũng tạm thời không có cách nào khác tiếp thu loại quan hệ của đồng nghiệp và lão bản của mình, càng tránh không được chính là hình ảnh hai người hôn

môi trong đầu, đột nhiên cùng cảnh tượng đem đó chính mình thất thân liên nhận, Bình An hiện tại bị giạt mình, mồ hôi lạnh mồ hôi nóng đồng loạt toát ra... Áo ào đều dừng không được.

Hắn suy nghĩ một chút, đều không phải mình cũng nên suy nghĩ thật kỹ vấn đề quan hệ giữa mình và Nhâm Thủ...

25. Chương 25: Mỹ Hảo Kết Cục

Sự việc luôn luôn có một chừng mực thông thả và cấp bách, có một chấm tròn tuyến diện, có một vui đùa vui vẻ a, có một mở đầu cùng kết thúc.

Về sau Bình An vẫn là theo Nhâm Thủ trở về nhà, đem đồ đạc ban đầu của hắn cũng đều dời qua, kể cả đồng phế phẩm không ai muốn cầm cố ở chỗ bạn của Nhâm Thủ, toàn bộ dọn vào phòng của Nhâm Thủ, hai người lại bắt đầu cuộc sống gia đình an ổn, cùng một chỗ cãi nhau, ầm ập, náo nhiệt.

Bình An: “Nột Tả là gì của anh?”

Nhâm Thủ: “Ghen?”

Bình An: “P! Ca ăn P cũng không ăn giấm!”

Nhâm Thủ: “Con gái của bạn ba anh thôi.”

Bình An: “... Quan hệ này.”

Nhâm Thủ: “Đừng ghen.”

Bình An: “... Không nói chuyện này, Nhân Thú, hai ta phải đặt ba điều quy ước.”

Nhâm Thủ: “Nói.”

Bình An: “Một, đi làm phải đi tàu điện, anh có xe em không xe, em rất không thoải mái.”

Nhâm Thủ: “Ừ.”

Bình An: “Hai, sau này không được ăn đồ đông lạnh, anh làm cơm.”

Nhâm Thủ: “Vậy em làm cái gì?”

Bình An: “Em chờ anh làm cơm.”

Nhâm Thủ cười khẽ không nói.

Bình An: “Ba, lần này đem em kéo xuống nước đục, anh bắt nhân, đừng trách em bắt nghĩa, sở dĩ ca sau này đều phải ở phía trên!”

Nhâm Thủ: “Bình An, buổi tối vào phòng anh.”

Bình An: “... Để làm chi?”

Nhâm Thủ: “Ngay bây giờ vào phòng anh.”

Bình An: “Anh không thể chơi cưỡng ép!”

Nhâm Thủ đứng lên, kéo Bình An trực tiếp ném đến trên giường trong phòng.

Bình An: “Anh đây là bạo lực gia đình!”

Nhâm Thủ một tay trực tiếp chặn hai tay Bình An lại, tay kia từ vạt áo sơ mi sờ soạng tới.

Bình An: “Dừng một chút! Còn có một chuyện này em chưa nói ni!”

Nhâm Thủ dừng lại: “Nói đi.”

Bình An nuốt nước bọt: “Cái kia... Kỳ thực hai ta có thể đổi một công việc, làm người phát ngôn cho công ty bảo hiểm nhân thọ Bình An? ... Tê... Buông tay buông tay, em nói đùa thôi...”

...

Còn có một số việc nì, thì là chuyện của người khác, thế nhưng cũng đặc sắc như nhau.

Nói về Mặc Oa Tử, từ khi thôi việc ở hộp đêm, lần đầu tiên bắt đầu mỗi ngày nghiên cứu thú y học, phát huy trọn vẹn tiềm lực quái nhân khoa học, một ngày một đêm, hơn nữa cư nhiên cũng không lảm điều, nói cũng không nhiều, không ai biết là cái gì đã thay đổi Mặc Oa Tử, có thể đây cũng nói từ đêm lễ Giáng Sinh bắt đầu.

Nói về Trần Phi Phi, tên này với Bình An biết nhau không lâu lắm, thế nhưng hai người ngoài ý muốn đã thành quan hệ tốt nhanh đến bất ngờ, Trần Phi Phi tự nhiên dưới lời nói tốt của Bình An, thành công giữ chức, lại khôi phục thành kẻ mỗi ngày nhắc tới mỹ nữ, phút chốc gái không đẹp phút chốc không ngừng nghỉ, Tiểu Nguyên trong lòng hấn trước đây không lâu cùng người khác đính hôn, như thế như vậy cái này cái kia, Trần Phi Phi lại bước lên con đường tìm kiếm mỹ nữ trong lòng.

Nói về Lý Phát và Phương Chấn, chuyện của Phương Chấn chuyện xảy ra Nhâm Thủ và Bình An hai người đứng giữa, bắt đầu tích góp từ nhiều năm rồi, cũng bị mẹ hấn gọi về quê nhà ở phía nam, nói là để hấn trở lại cuộc sống yên ổn, ấm áp. Lý Phát a, kỳ thực lần qua lần lại rồi lần tới lần lui cũng cảm thấy mệt mỏi, đón tàu trở về Hà Bắc, muốn ở nhà cùng cha mẹ ngầy ngô hai ngày sau đó lại đến Tây An định cư.

Còn có vị lão bản ôn nhu của Bình An, cổ sự gì cũng phải có một nhân vật thần bí, cho nên lão bản vĩnh viễn là một nhân vật thần bí, phía sau cổ sự suy đoán vô hạn...

...

Bình An vẫn có một nghi hoặc không nhỏ, mình tại sao lại cùng tên cầm thú Nhâm Thủ này.

Về sau nhớ lại suy nghĩ một chút các loại sự tình khi cùng và Nhâm Thủ ở chung với nhau, bao gồm đoạn tổ tình không tính là tổ tình trên tàu điện ngầm, có thể không có lý do gì đặc biệt, cũng không tình cảm yêu thích gì khắc sâu a, chính là hai người ở cùng nhau thoải mái, thư thái, có thể sống vui vẻ như thế này, như vậy là đủ rồi.

Vì sao không ghét bị Nhâm Thủ tính toán?.

“Bình An, ăn.”

Bình An quay đầu lại nhìn Nhâm Thủ ăn mặc tạp dề một bộ hoàn toàn là chủ phụ gia đình, mắt đều cười theo.

Có một nam nhân nguyện ý nấu cơm cho người như, còn suy nghĩ cái khác làm chi? Hắc hắc, chuyện sau này để sau này hãy nói đi.

Xen vào phiếu tên sách

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chính văn đã kết thúc ~!

(Đoạn sau này có thể coi là phiên ngoại) ...

Mẹ Bình An đã từng nói một câu kinh điển: Thời đại học nếu như không nói yêu đương, cũng chỉ có thể chờ sau khi đi làm.

Thân cận, sau đó xem một bộ phim, ăn một bữa cơm rồi kết hôn.

Sau đó Bình An rất phản đối đưa một suy luận khác: Chuối mua về treo lên mới dễ bảo quản, bởi vì chuối tiêu cho là mình còn chưa bị từ trên cây hái xuống.

Kết quả chính là mẹ Bình An trực tiếp đem Bình An đuổi ra khỏi nhà, ý tứ một bộ rất rõ mà lại nói sáo, nếu không mang về một người bạn gái, cửa nhà này cũng đừng đập!

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tau-dien-ngam-bac-kinh-tuyen-so-1>